

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Şanlı Ölüm Orucu Direnişi 393. gününde sürüyor

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

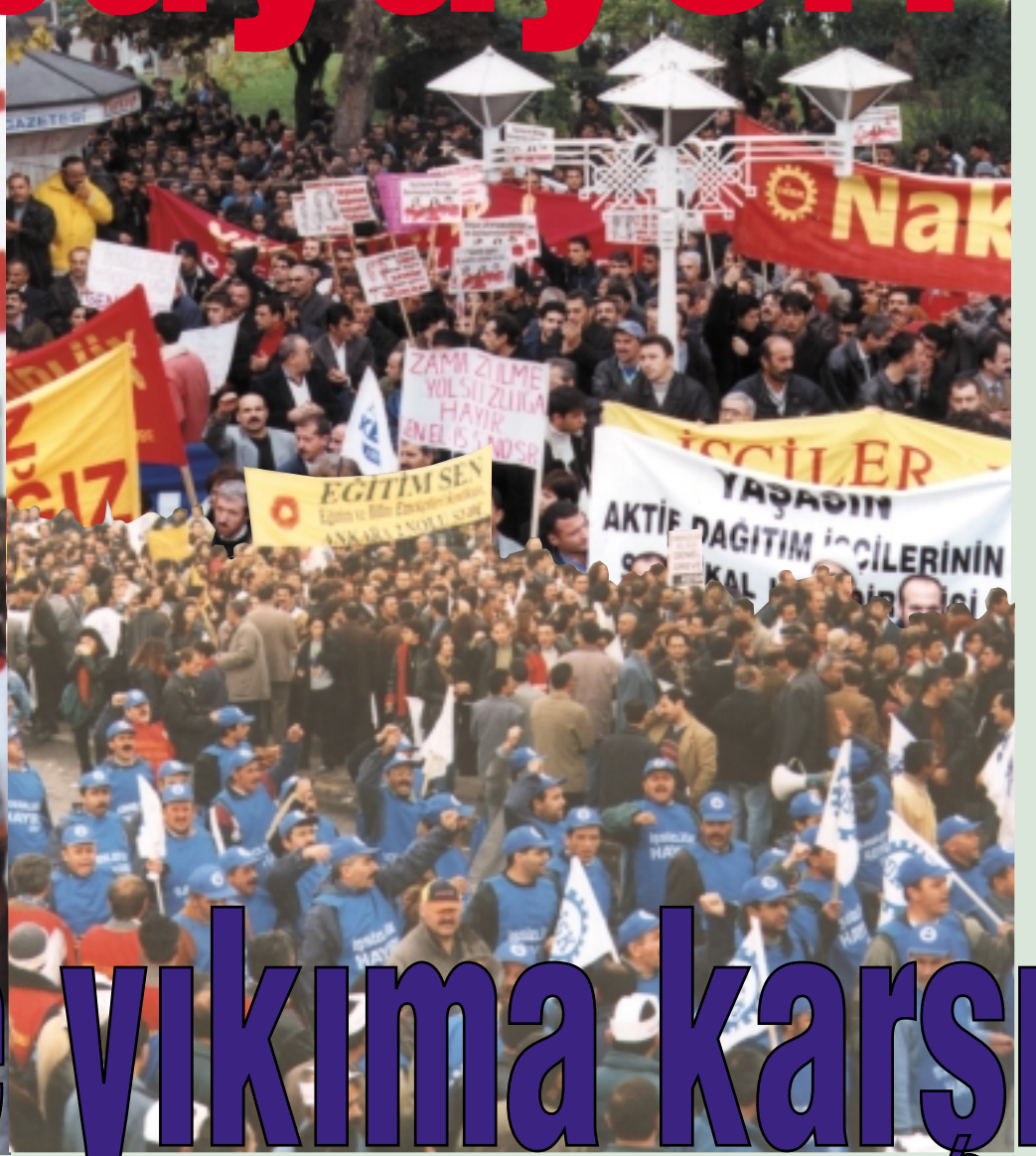
Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2001/35 • 17 Kasım 2001 • 500.000 TL

Sosyal yıkıma ve emperyalist savaşa karşı

öfke büyüyor!

Savaşa ve yıkıma karşı

Genel Grev Genel Direniş!

İÇİNDEKİLER

Son eylemler ışığında sınıf ve kitle

hareketinin durumu 3-4

Kamuda tasfiye saldırısı 5-6

9 Kasım eylemlerinden 7-8

Emek Platformu'nun

15 Kasım eylemi 9

Armutlu'ya ve Alibeyköy'e

operasyon 10

Yoldaşlarının kaleminden

Armutlu şehitleri 11

6 Kasım'ın ışığında gençlik hareketi . . . 12

Paralı eğitime hayır!

Her düzeyde parasız eğitim 13

Savaş, anti-emperyalist mücadele ve

zor dönem devrimciliği

(orta sayfa) 14-16

“Uygar” batı, “barbar” doğu! 17

Avrupa'da savaş karşıtı gösteriler 18

Emperyalist barbarlık

ve çevre tahribatı. 19

Katil devletler koalisyonu 20-21

Güney Kürdistan, olası gelişmeler ve

devrimci yurtsever tutum 22-23

Size verilecek bir gülüm vardı 24

Ekim Devrimi ve sinema.... 25

Yıldönümünde partiye övgü... 26

Mücadele Postası 27

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2001/35 ● 17 Kasım 2001
Fiyatı: 500.000 TL
Sahibi ve Y. İşl. Md.: Vural UZAL
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul
Tel-Fax: 0 (212) 638 58 13
e-mail: kb1@turk.net
Web: <http://www.kizilbayrak.de>
<http://www.kizilbayrak.org>
<http://www.kizilbayrak.com>

Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
BİRYAY

Kızıl Bayrak'tan

Bastıran kış koşulları, işçi ve emekçi kitlelerin yıkımını katmerleyen olayları beraberinde getirmekte. Binlerce yıl önceki toplumların bile bolluk ve bereket kaynağı olarak kullanmayı/denetlemeyi başaramadığı yağmurlar, sermayenin egemenliği koşullarında, yoksullar için felaket olabiliyor. Tıpkı depremlerde olduğu gibi, yağmurlarda, karda, soğukta da yoksullar ölüyor.

Üzerinden geçen iki koca yıla rağmen, Düzce'de ve deprem yıkımına uğrayan diğer tüm bölgelerde depremzedeler, deprem ertesi koşullarında sürünmeye devam ediyor. Kış koşulları da, doğasında, en fazla onları etkiliyor. Kağıttan barakalar gibi prefabrikler, içindekileri ne yağıştan ne soğuktan koruyabiliyor. “Geçici” yaftası asılarak, hiç bir alt yapı çalışmasına gerek duyulmadan dağa-bayıra kondurulmuş prefabrik köylerde halk, üçüncü kışa girmekte. Eğer kış ortasında gelen bir kararla buralardan da atılmazlarsa, girdikleri gibi çıkamayacakları çok açık.

Öte yandan devlet, depremlerde sergilediği karakterini koruduğu (hatta daha da geliştirdiğini) yaşanan her felakette kanıtlamaya devam ediyor. Rize'yi bir haftadır sel götürüyor. Toprak kaymaları evleri köyleri haritadan siliyor. Devletlilerin kılı kıpırdamıyor. Amerika'da emperyalist merkezler vurulduğunda, Amerika başkanından bile tez davranıp “üzüntülerini” dünyaya ilan eden uşaklar, kendi ülkelerinde, kendi yurttaşlarının ölümü karşısında yine ölü katılığına bürünüyor.

Afganistan dağlarına çıkıp can almaya heveslenenler, can kurtarmak için Rize'nin köylerine çıkmayı akıllarının ucundan bile geçirmiyorlar. Bir de “ulaşamadığı” ilan edilmez mi!

Can almak ve can kurtarmak birbirinin zıddı olmakla birlikte, sermaye devletinin bu iki konudaki tutumu, temel karakterinin tek ve aynı göstergesi gibi birbirini tamamlıyor. Bu karakter ölüme ayarlı bir örgütlenmenin, yapılanmanın, kurumlaşmanın ürünüdür. İçerde yada dışarda, hiç farketmez. İzmit'te, Düzce'de, İzmir'de, Rize'de, Şırnak'ta... Kore'de yahut Afganistan'da... hiç farketmez... Hedef gösterilmişseniz gözünü kırpmadan öldürür; ölüyorsanız kılını kıpırdatmadan seyeder...

Hatta, bir zamanlar katliamlarını alkışlamış olmanız bile etkilemez onu. Çünkü siz, devletin temsil ettiği sınıfın düşmanısınız. Demek ki, devletin düşmanısınız. Sizin bunun farkında olup olmamanız durumu ve başınıza gelecekleri değiştirmiyor. Çünkü sermaye sınıfı ve devleti bu katı gerçekliği çok iyi biliyor. Emekçinin

uğradığı felaketler, yıkımlar karşısındaki duyarsızlığı, ölü katılığı burdan geliyor.

Sadece uğradığı felaketlerde sırtını dönmek değil, felaketi bizzat yaratmak, düşman bellediği emekçiye tuzak kurmak, sırtından

bıçaklamak da var sermaye devletinin karakterinde.

Emekçi çocuklarının kanını üç kuruşa emperyalistlere pazarlamak da var...

Afganistan'a gönderilecek asker, herkesin bildiği gibi, yine işçi ve emekçi çocukları olacak. Bu böylece bilindiği için, savaş karşıtı açıklamaların çoğu, kararı alanların ve destekleyenlerin önce kendilerinin gitmesi çağrısıyla sonlanıyor.

Sadece açıklama ve çağrıyla yetindiğimiz sürece, doğruları görebiliyor olmak fazla bir anlam ifade etmiyor ama. Bilincimizi kurtuluşumuz için mücadeleye hasretmediğimiz sürece, bilinçli birer ölü olmaya devam edeceğiz.

Selden yahut depremden, işkenceden yahut infazdan, yoksulluktan yahut savaştan... telef olmak/edilmektense, sermayenin katil iktidarına karşı mücadelenin onuruyla, gerektiğinde ölümü göze almak, bugün her işçinin, emekçinin, gencin seçmesi gereken yoldur.

Kendi davası için savaşmayan düşmanın davası için savaşır. Ülkemizi ve işçi sınıfımızı yıkıma sürükleyen emperyalist katillerin paylaşım davası için Afganistan'da ölmek (veya öldürmek) utancı mı, işçi sınıfının kurtuluşu, ülkenin bağımsızlığı için emperyalist-kapitalist sisteme karşı savaşta ölmenin onuru mu?.. İşçi-emekçi gençlerin bu ikilemi bir an önce çözmesi gerekmektedir...

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri Devrimci taktiğin sorunları

Son eylemler ışığında sınıf ve kitle hareketinin durumu

Krizin derinleştirdiği sosyal yıkım, Türkiye’nin de dahil olacağını açıkladığı emperyalist savaş ve azgınlaşan devlet terörü, sınıf ve kitle hareketindeki yaşanmakta olan gelişmelerin güncel zeminini oluşturuyor. Faturası tümüyle işçi sınıfı ve emekçilere kesilen yıkım programları ve krizlerin sadece son iki yılda ortaya çıkardığı iktisadi tablo; üçe-dörde katlanan işsizler ordusu, en az yarı yarıya gerileyen ücretler, günün doğal sınırlarını zorlayan mesailer, açlık sınırının da altına itilen milyonlar, eğitim ve sağlık hizmetlerinin paralılaştırılması/pahalılaştırılması ve kalitesizleştirilmesi sonucu eğitimsizlik ve sağlıksızlıkta hızlı artış, yeryüzünden silindiği düşünülen kimi hastalıkların nüksetmesi vb., vb.’dir.

Bu iktisadi tablonun elbette bir sosyal faturası da olacaktır. Öncelikle –ve bir bireysel çıkış olarak- iktisadi faturayı yüklenen sınıflarda toplumun “normal” gördüğü yollardan giderilemeyen ihtiyaçların “suç” gördüğü yollardan giderilmeye çalışılması yaygınlaşmıştır. Yine bireysel çıkış anlamında, çözümsüzlüğün yarattığı cinnet olaylarında korkunç bir artış sözkonusudur. İntihar, cinayet, hırsızlık, gasp gibi olaylardaki artış korkunç boyutlardadır. Ancak yıkımın sosyal faturası salt ezilen sınıflara kesilmiyor. Egemen sınıf da farklı biçimlerde de olsa faturaya ortak olmak zorunda kalıyor. Televizyon ekranları sınıflar arasındaki korkunç uçurumun aynası gibi, çöplükten geçinenlerle eğlence çılgınlıklarının görüntülerini yanyana sergiliyor. Uçurum, dibine itilenlerde tepedekilere karşı öfke ve nefreti artırırken, tepedekilerin tüm insani özelliklerini (her ne kadar kaldıysa) tüketiyor, yozlaşma ve çürüme egemen sınıf içinde had safhalara yükseliyor.

Devlet teröründe artışı, ezilen sınıfların siyasal çıkış yollarını tıkama amaçlı siyasal hedeflere yüklenmenin yanı sıra, yukarıda değinilen bireysel çıkışların da şiddet yöntemleriyle bastırılma çabalarını büyütüyor. Yakın zamana kadar Türkiye’nin karakollarında sadece devrimciler işkenceyle öldürülür sanılırdı. Son yıllarda adli nedenlerle gözaltına alınan insanlar da, ölümlerle sonuçlanacak düzeyde ağır işkencelere tabii tutulmaya başlandı. Ezilen sınıfların örgütlü mücadelesi ise çoktandır azgın bir şiddetle bastırılmaya çalışılıyor. Sendikalaşma çabaları, grev, direniş, yürüyüş, miting, hatta basın açıklaması eylemleri hemen her seferinde polis ve jandarma zorunu buluyor karşısında.

Tüm bunların üstüne şimdi bir de kapitalizmin haçlı seferi başlamış durumda. Savaş açan taraf hedefini de tarif etmiş oluyor aslında. Haçlı ordularını toplayan emperyalist kapitalist dünya olduğuna göre, sefer dünya işçileri ve emekçi halklarına karşı düzenlenmektedir. Bu çok açık. Gösterilen ve vurulan ilk hedef “şef”in ihtiyaçları doğrultusunda belirlenmiş olabilir. Ancak, ABD uçakları Afganistan’a bomba yağdırırken, İMF, Dünya Bankası ve diğer emperyalist kuruluş ve tekeller, onların denetimindeki bütün ülkelerdeki hükümetler de işçi sınıflarına zam, zulüm, işsizlik, sefalet yağdırmaya devam ediyor. Amerika başta olmak üzere, bütün ülkelerde haklar ve özgürlükler kısıtlanıyor.

Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halkları ise tüm bu yaptırımlardan, bu şiddet ve terörden en fazla nasibini alanların başında geliyor. Ardardına uygulanan sosyal

yıkım programlarının ve yine ardardına yaşanan krizlerin faturasına şimdi bir de savaşın faturası eklenmeye başlandı. Üstelik henüz sadece kararı alınmışken, sıcak çatışmaya fiilen girilmediği halde. Yarın Afganistan’a ya da hedef gösterilen başka bir ülkeye tabur tabur asker gönderilmeye başlandığında ortaya çıkacak fatura ise tahayyül sınırlarını aşıyor. Ancak tahmin etmek zor değil ve kitlelerin bugünkü hareketliliği biraz da bu korkutucu tahminlere dayanıyor.

Hareketin özellikleri

Sendikal yapılar –özellikle de konfederasyonların yapısı- gözönüne alındığında, yaşanan eylemlilikler konusunda karar süreçlerinin nasıl işlediği çok açıktır. Kararlar taban zoruyla alınmıştır. Bu açıklık, en azından işçi sınıfı ve gençlik tabanındaki mücadele istek ve kararlılığının da bir göstergesidir. Gerçi eylemlere verilen destek mücadele istek ve ihtiyacının daha geniş emekçi kesimleri de kapsadığını göstermektedir. İşçi sınıfı ve gençliğe işaret etmemiz, hem yaşanan eylemliliklerin bu iki kesim tarafından gerçekleştirilmiş olmasından, hem de daha genel bir hareketlenmenin önünü açma özelliğinden dolayıdır.

Sınıf tabanındaki mücadele istek ve kararlılığı, gerek eylemlerin içinden, gerekse de eylemleri önceleyen bir takım işçi toplantılarından yansıyan söylemlerde de kendini göstermektedir. Toplantılarda yapılan konuşmalarda, eylemlere katılan işçilerle yapılan röportajlarda, döne döne mücadele zorunluluğu dile getirilmektedir. Tabandaki bu isteğin yukarıya yaptığı basıncın en tam ifadesi ise, bir alt kademe sendika yöneticisinin “taban bizi parçalayacak” sözünde kendisini bulmuştur.

Mücadele isteğini, “nasıl bir mücadele yürütülmesi gerektiği”ne dair bilinç açıklığı tamamlıyor. Söyleşilere katılan işçilerin ezici çoğunluğu başlayan eylemliliğin mutlaka arkasının getirilmesi gerektiği konusunda adeta hemfikir durumdadır. Bu söyleşiler farklı illerdeki farklı işletmelerin işçileriyle yapılmıştır. Dolayısıyla, hak alıcı bir mücadele istek ve kararlılığı palyatif değil, yaygın bir durumdur. Bu yaygınlığın, elimizdeki verilerin sınırlılığı gözönüne alınarak, en azından öncü işçiler ve eylemlere katılan kesim için geçerli olduğu tartışmasıdır. Eylemlere katılımın düzeyi konusunda ise “kitlenin isteksizliği” ya da ihtiyaç duymaması diye bir seçenek (başta egemen sınıf olmak üzere) kimsenin aklına bile gelmiyor. Özellikle egemen sınıf, sık aralıklarla dile getirdiği “sosyal patlama” korkusunun da ifade ettiği gibi, sınıf hareketinin dizginlenmesi konusunda hem bilinçli davranıyor, hem de sistemli ve planlı bir faaliyet sürdürüyor. Bu faaliyetine en etkili yardımı da sendikaların başındaki ihanet çetelerinden alıyor.

Sınıf hareketinin bir özelliği de, yıllar süren ve artık hiç gizlisi saklısı kalmamış bulunan bu ihanetin yarattığı tahribatlarla ilgilidir. Örgütlerin en tepesinde bulunanların sermaye sınıfıyla bu açık işbirliği ve sınıfa karşı bu açık ihaneti, sınıf kitlelerinde bir örgütsüzlük-sahipsizlik, dolayısıyla da güvensizlik geliştirmiştir. Merkezi düzeyde alınmış eylem kararları söz konusu olduğunda ilk akla gelen ve ilk telaffuz edilen, yine bir “hava boşaltma” hesabı yapıldığıdır. Bu nedenledir ki, söyleşilerde altı önemle çizilen konulardan birisi eylemlerin mutlaka arkasının

getirilmesi gerektiğidir.

Güvensizliğin tek nedeni açık ihanetin genel etkisi de değildir. Alınış ve uygulanış biçimleriyle, eylem kararlarının, adeta katılımı olabildiğince sınırlamayı hedeflediği, bunun da, eylem kararlarında etkin olan taban basıncını azaltma arzusuna denk düştüğü açıktır. Örneğin Ankara yürüyüşü ve mitingi konusunda KESK, adeta kerhen destek anlamına gelecek bir katılımı planlamış ve uygulamıştır. Sadece sendika temsilcilerinin yürüyüşe katılma kararı, Ankara mitinginin merkezi tutulmaması-iş bırakma kararıyla birlikte uygulanmaması (bu DİSK ve KESK’in ortak tavrı), karşılama ve uğurlama için il ya da bölge çapında yine benzer karar ve planlamaların yapılmaması vb., konfederasyon yöneticilerinin eylemler konusundaki niyetlerini açıklamaya yeter. Kaldı ki, bu tavır ilk kez bu eylemlerde de ortaya çıkmadı. KESK daha geç katılmakla birlikte, bu, konfederasyonların uzunca zamandır adeta klasikleştirdiği bir tutum durumunda.

Sendikal ihanetin boyutları

Günlük hak alma mücadelesine etkisi, sendikal ihanetin sınıf kitleleri nezdinde en açık görülebilen özelliğidir. Saldırıların en kritik süreçlerinde kitleleri harekete geçmekten alıkoymak, bunu sağlayamadığı yerde hedefsiz-amaçsız-sonuçsuz bir eylemle iç boşaltmak, bu ülkede adeta bir Türk-İş klasiği haline gelmiştir. Türk-İş klasiği tabiri, diğer sendika ve konfederasyonları temize çıkarmak için değil, ihanetin başını Türk-İş çektiği içindir. Zira, diğerlerinin Türk-İş’i takip etme dışında bir şey yaptıkları, ayrı bir tutum geliştirdikleri yoktur. DİSK yıllardır toplu iş sözleşmelerini Türk-İş’e endekslemiş, kötü sonuçları Türk-İş’le açıklamayı alışkanlık haline getirmiş durumdadır. ESK’nın, Sivil İnisiyatif’in yolunu Türk-İş düzlemekte, diğer konfederasyonlar açılan bu yoldan patronların kucağına yürümekte bir sakınca görmemektedir, vb...

İMF-TÜSİAD yıkım programlarını uygulamak üzere görevlendirilmiş bulunan iş başındaki hükümetin bütün bir icraatı, işçi ve emekçi sınıflardan hak gasplarına endekslenmiştir. Onlar bunu, başbakan Ecevit’in ağzından, “cezaevleri sorununu çözemezsek istikrar programlarını gerektiği gibi hayata geçiremeyiz” sözleriyle, ta baştan ifade etmiş de bulunuyorlar. Devrimcilere yahut kitle hareketine yönelik azgın devlet terörü, mücadelenin önünün kesilmesi/hak gasplarının güvenceye alınması amaçlıdır. Bu, bu kadar açık olduğu halde, süreçteki tüm hak gaspları ciddi bir mücadele engeline takılmadan gerçekleştirilebilmiştir. Hain bürokratlar böyle her kritik saldırı sürecinde bir yolunu bulup kitle hareketinin önünü tıkamayı başarmış, işbirliği içinde oldukları sermaye sınıfına sonsuz hizmet görmüşlerdir. Tahkim ve mezarda emeklilik saldırısında bu böyle olmuştur. İmzalanan bütün TİS’lerde, gerçekleştirilen tüm toplu tensikatlarda durum aynıdır.

Fakat yukarıda da belirttiğimiz gibi, işin bu yanı zaten kitleler tarafından da bilinmekte ve tepki çekmektedir. Yarattığı tahribat da, ciddi ve büyük olmakla birlikte, daha ziyade maddi alanla sınırlıdır ve bir karşı atakla telafisi daha kolaydır. Oysa, ihanetin sınıf kitleleri tarafından henüz bilinince çıkarılamayan daha temel, daha büyük tahribatı sözkonusudur.

Sendikalar, halihazırda sınıf hareketinin tek kitle örgütü olma özelliğini taşıdıkları oranda, yönetim mekanizmaları da hareketin “önderliği” sıfatını taşımayı sürdürmektedir. Ne var ki bu önderlik, yaşamın her gün kanıtladığı gibi, sahte bir önderliktir. Hareketin yolunu açmak, önünü aydınlatmak, hedefini göstermek şöyle dursun; barikatlar örmeyi, engeller oluşturmaya, yolu yokuşa sürmeyi, hedefi karartmayı kendilerine iş edinmişlerdir. Dahası, siyaset dışı, partiler üstü söylem ve propagandalarıyla, sınıfın bağımsız siyasetiyle buluşmasını engellemeyi, onu sermaye politikasına alet etmeyi bugüne dek başarıyla yürütebilmişlerdir.

Sınıfın birleşik mücadelesini örgütlemenin temel koşulu, tam da bu bağımsız sınıf politikasıdır. Sınıfın kendi bağımsız siyasal istemleri etrafında birleşmesi ve hareket etmesi, salt nihai ve kalıcı kurtuluş için değil, günlük hak mücadelesinin başarıyla yürütülebilmesi, hakların korunması ve ilerletilmesi için de gereklidir. Bu sağlandığı takdirde, öncelikle hareketin önündeki barikatlar ezilip geçilecektir. Hain bürokratları ve sermaye sınıfını en fazla korkutan da budur. Ve bu aynı zamanda sınıf hareketinin de tek çıkış noktasıdır.

Tıkanma noktası, çıkış yolu ve imkanlar

Sendikal ihanetin tüm tahribatına, örgüt yönetimlerine duyulan tüm güvensizliğe rağmen, sınıf kitleleri, gerek eylemlerin sürekliliği, gerekse de daha güçlü ve etkili bir biçim olarak genel grevin gündeme getirilmesi konusunda yine yaygın ve güçlü bir istek ortaya koyabilmektedir. Asıl sorun da kendini bu aşamadan itibaren gösteriyor. Kitlelerin çözümsüzlüğü-çıkışsızlığı burada başlıyor. İhanet çetesi olarak tanımladıkları ve ancak çok sıkıştıklarında kitleyi denetimlerinde tutmak ve biriken öfkeyi biraz olsun boşaltmak amacıyla eylem kararları aldıklarını bildikleri verili konfederasyon ve sendika yönetimlerinin, hak alıcı bir eylem sürecine (bunun en büyük adımı olarak da bir genel greve) önderlik etmeyecekleri-edemeyecekleri bilindiği oranda, böyle bir sürece hangi önderlik ve örgütlenme ile girileceği sorusu muallakta kalıyor. Özetle; birleşik, etkili, hak alınca kadar sürdürülecek bir mücadele zorunlu; bugünkü sendikal yapıların böyle bir mücadeleye önderlik etmesi mümkün değil; ihtiyaca yanıt verecek başkaca bir önderlik de görünürde yok... Sınıfın en geniş kitleleri açısından durum bu.

Kuşkusuz sınıfın en ileri kesimlerinde ihtiyacın nasıl bir önderlikle karşılaşılabileceği konusunda bir bilinç sözkonusudur. Ancak bunun, süreci kazanmanın tek yolunun sınıfın devrimci mücadelesi olduğu, bunun da devrimci bir önderlikle sözkonusu olabileceği sınırlılığında bir bilinç olduğunu kabul etmek gerekiyor. Her biri bir devrimci yapıyla ya ilişkili ya da sempatizan düzeyinde yakınlığı bulunan bu öncü işçi kesimindeki sözkonusu bilincinse, devrimci yapıların sınıflar mücadelesi konusundaki kafa karışıklığı kadar bulanık bir bilinç olacağı ve devrimci hareketin dağınıklığına paralel bir dağınıklık yaratacağı açıktır. Tam da öncünün bu parçalanmışlığıdır ki, taban örgütlülükleri ve birlikleri konusundaki çabaları büyük oranda boşa çıkarmakta, kendiliğinden girişimleri ise neredeyse sıfırlamaktadır.

Sınıf ve kitlelerin yeniden hareketlenmeye başladığı bu süreçte, bu temel soruna yüklenmek, sınıf kitlelerini, öncelikle de öncü işçi ve emekçileri, bağımsız sınıf politikası çevresinde birleştirmek, sınıf devrimcilerinin faaliyetinin merkezini oluşturacaktır. Süreci kazanmak, kitleleri kazanmakla mümkündür.

Ankara yürüyüşü ve mitingi:

Karşılamalarda coşku, Ankara’da kitlesel gösteri

“Yoksulluğa, yolsuzluğa ve savaşa hayır” şiarıyla beş koldan başlatılan Ankara yürüyüşü 10 binlerce işçi ve emekçinin katıldığı bir mitingle son buldu.

Sendika bürokrasisinin sınıf ve kitle hareketinin tabanından basıncı karşısında “hava boşaltma” amaçlı olarak

eyleme geçtiği biliniyor. 5 Kasım yürüyüşünün 9 Kasım’da Ankara mitingiyile sonlanma süreci tümüyle bu gerçeği doğrulamıştır. Eylem öncesinde yürüyüşçülerin tesbitinden, belirlenen sloganlara kadar kitle üzerinde denetim sağlama çabaları bu niyetin bir sonucu olarak gerçekleşti. Süleyman Çelebi’nin yürüyüş güzergahı boyunca yaptığı konuşmalar seçim yasasının değiştirilmesi ve emeğin çıkarlarını savunan bir hükümetin başa geçmesi gerektiği yönü oldu. Bu konuşmaların CHP’den alınan ses aracı üzerinden yapması ise kitleye önerilen alternatifi ne olduğunu ortaya koymaktadır. KESK bürokrasisi ise yürüyüşü, sahte sendika yasasının meclisten geçmesinden sonra KESK bünyesinde kendisine karşı oluşan tepkinin yatıştırılması, yaklaşan genel kurullara hazırlık ve Kamu-Sen’in teşhiri üzerinden prim yapmanın bir olanağı olarak değerlendirdi. Sendika bürokrasisinin politik rant sağlama, hava boşaltma ve kitlelerin mücadele eğilimini düzene yedekleme niyeti dışta tutulursa eylem

sürecinin ortaya çıkarttığı tablo geleceğe ilişkin olumlu işaretler sunmaktadır.

Yürüyüşçülerin ve onları karşılayan kitlenin sendika bürokrasisine duyduğu güvensizliğe rağmen İzmit ve Gebze gibi fabrikaların yoğun olarak bulunduğu bölgelerden eyleme ilgi yoğun oldu. Bu güvensizliği ve eylemin amacını özlü bir biçimde özetleyen Genel-İş üyelerinin Gebze’de atmış olduğu slogan oldukça anlamlıydı. S. Çelebi’nin yürüyüşün amacını anlatarak işçinin, emekçinin, köylünün, gençliğin sorunları için yürüdüklerini belirten konuşmasından sonra muğlak bir biçimde ifade ettiği genel grev tehditine karşı işçiler tarafından atılan, “Bizler inandık siz de inanın!” sloganı sınıf cephesinden eylemin nasıl görüldüğünü özetlemiş oldu.

Tüm bu güvensizliğe ve yılgınlığa rağmen Goodyear, Pirelli, Brisa, Phillips, Kordsa, Toprak Sağlık ve İlaç işçilerinin karşılamaları 200-250 kişilik katılımlarla gerçekleşti. Kartal, Gebze ve İzmit girişi ve şehir merkezindeki karşılamalar, iş saati olmasına rağmen, kimi zaman bini aşkın bir kitle ile gerçekleşti.

Eylem süresince savaş, hükümet ve IMF karşıtı sloganlar sıklıkla atıldı ve sloganlara katılım coşkulu ve kitlesel oldu. Merkezi olarak belirlenen sloganların dışında, yürüyüş görevlilerinin ve sendika bürokratlarının huzursuzluğuna rağmen taban inisiyatifleriyle atılan hücre karşıtı sloganlar kitle tarafından sahiplenildi.

Yürüyüşçülerin ağırlıklı olarak sendika yönetimindeki reformist anlayışların denetimindeki unsurlardan seçilmiş olmasına ve eylem devletle yapılan uzlaşma çerçevesinde gerçekleşmesine rağmen İzmit ve Sakarya’da polis ve emniyet görevlilerine kürsüden yapılan teşekkür katılımcıların tepkisine neden oldu. Yürüyüş boyunca sembolik engellemeler dışında polis ve jandarma barikatı ile karşılaşılma. Yapılan uzlaşma sonucu polisin yürüyüşü kentlerden uzak güzergahlara yöneltmesi ve buna karşı gösterilen ılımlı tavır da benzer bir tepkiye yol açtı. Bu durum yürüyüşçülerin ruh halini olumsuz etkilemesine rağmen yürüyüşün farklı nedenlerden dolayı aksaması dahi eylemcilerin direniş sloganlarını yükseltmesine ve kararlı bir tutum almasına yetti.

Yürüyüşün uzlaşma sonucu gerçekleşmesi, yürüyüşçülerin işyerlerinden sağlanan katılımlarla gerçekleşmemesi, eylemin hava boşaltma eylemi olduğunun bilinmesi yürüyüşün olumsuz yanlarını oluştursa da fabrika ve kent merkezlerindeki coşkulu karşılamalar ve Ankara mitingi önemli bir moral kazanım oldu. Dinlenme yerlerinde yapılan sohbetler Ankara’nın zayıf geçeceği yönündeydi. Çok fazla dile gelmese de en iyi ihtimalle 5 bin kişilik bir katılım bekleniyordu.

Ankara Tandoğan’da onbinlerin karşılaması, buradan Abdi İpekçi Parkı’na doğru yapılan yürüyüş ve Sıhhiye’deki coşkulu karşılama yürüyüş sırasında oluşan olumsuz havayı dağıttı. Yürüyüşçüler tarafından atılan Kızılay’a çıkma hedefli sloganlar kitle tarafından sahiplenildi. Tüm eylem boyunca ve kürsünün bastırma çabalarına rağmen kitlenin sloganları Kızılay’ı hedefledi.

Kürsü önünde toplanan kitlenin, ağırlığını yürüyüşçülerin oluşturmalarına rağmen, sendika bürokrasisini hedef alan sloganlara belli bir düzeyde katılınması, katılmayanların ise tepki göstermemesi sendikal ihanete karşı duyulan güvensizlik ve öfkenin verdiği düzey açısından oldukça dikkat çekiciydi.

Sıhhiye’de alana giriş sırasında yürüyüşçülerin attığı “İçerde dışarda hücreleri parçala!”, “Devrimci tutsaklar onurumuzdur!” sloganı ve bu sloganların gerideki ve Ankara’da karşılayan kitle tarafından sahiplenilmesi de oldukça anlamlıydı. Tutsak yakınları ve devrimcilerin kürsü önünde görsel materyalleri ile konumlanmasının ve kitlenin sahiplenmesinin yarattığı basınç sonucu kürsüden F tiplerine değinilmesi sağlandı.

Eylemin yetersizliğine, sendika bürokratlarına duyulan güvensizliğe rağmen hafta içi gerçekleşen eylem onbinlerin katılımı, varolan yılgınlık ve yorgunluk ruh haline rağmen sınıf kitlelerinin sahip oldukları mücadele dinamizminin güçlülüğüne bir işaret. Beraberinde kitlenin “Genel grev genel direniş” sloganını sıklıkla ve kararlı bir şekilde atılması da sınıfın ileri bölüklerinin kazanımının yoluna ilişkin sahip olduğu bilinç açıklığını göstermektedir.

Devleti değil ekmeğimizi küçültüyorlar...
İşsizliği ve yoksulluğu katmerleştiriyorlar...

Kamuda tasfiye saldırısı

Hazırlıkları yapılan 2002 yılı bütçesi işçi ve emekçilere dönük yeni ve kapsamlı bir saldırıyı haber veriyordu. Bu saldırının içeriğinde nelerin olduğu ise İMF'nin son ziyaretiyle kesinleşmiş bulunuyor.

“Devleti küçültmek gerekir”

Sermayenin önemli örgütlerinden TOBB'un Başkanı Rıfat Hisarcıklıoğlu, ekonomik krize karşı ne yapılması gerektiğini soran gazetecilere, “Ankara'yı, kamuyu küçültmeliyiz. Bizim kamuyu beslememiz mümkün değil. Bittik, tükendik artık” diye yanıt veriyor. Benzeri şeyleri burjuva siyasetçilerden, köşe yazarlarından da sıkça duymaya başladık. Kısacası son günlerde düzen cephesine mensup hayli geniş bir koro durmadan “devleti küçültmek gerekir” şarkısını söylüyor. Hepsisi de fikir birliği içerisinde devlet harcamalarının kısılmasının, devlete bağlı kimi kurumların tasfiyesinin gerektiğinden söz ediyor, devletten maaş alanların sayısının azaltılmasının zorunlu olduğunu savunuyorlar.

Burjuva devlet aygıtının bugün devasa büyüklükte olduğu açık. Fazlasiyla masraflı olduğu da. Türkiye'deki sermaye devleti NATO'nun ikinci büyük ordusuna sahip. Bütçenin çok önemli bir bölümü ordunun harcamalarına gidiyor. Gene 120 bin kişilik bir polis gücü, yaygın bir istihbarat örgütlenmesi ve 600 civarındaki cezaevi sermaye adına ülkede “huzur ve güvenliği” sağlamak için kullanılıyor. Bunların hiçbir masrafından kaçınılmıyor, buralara oluk gibi para akıtılıyor.

Devlet bütçesinin sermaye tarafından bir sömürü ve rant elde etme aracı olarak kullanıldığını da buna ekleyelim. Her yıl binbir türlü yolla bütçeden şirketlerin kasasına trilyonlarca lira aktarılıyor. Geri ödenmeyen krediler, batan bankalar, iflaslar; bunların hepsi de kitabına uydurularak devlet bütçesinden karşılanıyor.

Fakat sermaye sözcülerinin bugün üzerinde hararetle tartıştığı, azaltmayı düşündüğü harcamalar, dolayısıyla da küçültmeyi tartıştıkları devlet bu devlet değil. Ne orduyu küçültmekten, ne polis sayısını azaltmaktan, ne de F tipi cezaevlerini kapatmaktan söz ediyorlar. Tersine, savaş bahanesiyle ordunun yeni silah sistemleri alması, ülkede “huzur ve güvenliğin” sağlanması bahanesiyle de polis teşkilatının güçlendirilmesi ve yeni cezaevlerinin yapılması gündemde. Yani devletin asıl harcamalarının azaltılmasından sermaye cephesinde hiç kimse bahsetmiyor.

Aslına bakılırsa özelleştirmeler, sosyal hakların gaspı hangi nedenlere dayanıyorsa, bugünkü “devleti küçültme” tartışmaları da aynı nedenlere dayanıyor.

Bunları kısaca vurgulamak gerekirse, Türkiye'de devlet hem ekonomi içerisinde hem de bir takım sosyal hizmetlerin yerine getirilmesinde önemli yer tutuyor. Emperyalist ve yerli tekellere kârlı yatırım ve pazar alanları açılabilmesi için bunların tasfiye edilmesi gerekiyor. Diğer taraftan işçi sınıfının kamuda istihdam edilen kesimi önemli bir sendikal örgütlenme düzeyine sahip. Kamuda çalışan işçilerin görece bir takım ekonomik ve sosyal hakları var. Son yıllarda bu ekonomik ve sosyal haklar önemli ölçüde aşındırılmış olsa da, şu halleriyle sınıfın örgütsüz kesimlerine “kötü örnek” olacak durumdadır. Tekellere daha geniş yatırım ve sömürü alanları açılabilmesi ve Türkiye'nin tam bir ucuz işgücü cenneti haline getirilmesi planları gereğince, devletin sanayi ve hizmet sektöründeki faaliyetlerinin mümkün olduğunca tasfiye edilmesi gerekmektedir. Özelleştirmeler, eğitim ve sağlık hizmetlerinin paralı hale getirilmesi, emeklilik yaşının yükseltilmesi, devlet kurumlarındaki birçok işin taşeron firmalara ihalesi; bütün bunlar “devleti küçültme” saldırısının birbirini tamamlayan parçalarıdır.

Buradan şu sonuç çıkmaktadır ki sermaye sözcülerinin tasfiyesini istedikleri, kamu kurumlarında ve KİT'lerde çalışan milyonlarca işçi ve emekçinin ekonomik-sosyal haklarıdır. Yani “devletin küçültülmesi” dedikleri şey, kamuda çalışan işçi ve emekçilerin işsizliğe, sefaletle mahkum edilmesinden başka bir şey değildir ve doğrudan doğruya emperyalizmin politikaları gereğince bu yapılmak istenmektedir. İMF, krizler içinde debelenen Türkiye'ye verilecek yeni kredileri bu kez “devlet harcamalarının kısılması” şartına bağlamıştır ve sözünü dinletinceye kadar da kredi görüşmelerini askıya almıştır. Hükümet tamamıyla boyun eğdikten

sonradır ki, Türkiye'yle üç yıllık yeni bir istikrar programı için anlaşma yapılacağı açıklanmıştır. Buna karşılık hükümet yeni istikrar programını İMF'ye onaylatmak ve 9-10 milyar dolarlık kredi desteğini alabilmek için devlet harcamalarında en az 3 katrilyon liralık kısıntıya gidileceğini bildirmiş, bunun için bir “tedbirler paketi” hazırlamıştır. Açıklanan bu tedbirler paketi kamudaki işçi ve emekçilere dönük kapsamlı bir sömürü ve hak gaspı saldırısını içermektedir.

Kamu'da çalışan işçi ve emekçiler açlık ve sefaletle mahkum ediliyor

Bu paketteki “tedbir”lerden bir kısmı kamudaki işçi ve emekçilerin ücretlerinin daha da aşağı çekilmesini hedeflemektedir. Örneğin kamu emekçilerinin maaşlarının önümüzdeki yıl başında yüzde 10, yılın ikinci yarısında ise yüzde 5 arttırılması öngörülmektedir. Enflasyonun yüzde 100'ün üzerinde seyrettiği koşullarda yüzde 10-15 ücret zammının emekçilerle alay etmekten başka bir anlama gelmeyeceği açıktır. Hükümet bu

yolla kamu emekçisinin cebinden bir yıl içinde 400 trilyon daha çalmayı planlamaktadır.

İMF kamu işçisinin ücretlerine de göz dikmiştir. Geçen yıl yapılan satış sözleşmesinde kamu işçilerinin gelirleri büyük ölçüde tırpanlanmıştı. Şimdi de aldıkları ikramiyelerin çalınması gündemdedir. Kamuda çalışan işçiler normalde yılda iki ikramiye alıyorlar. Bu ikramiyeler daha önce Bakanlar Kurulu kararıyla ikişer taksit bölünmüştü, yani işçiler paralarını dört parça olarak alıyorlardı. Şimdi devlet iki ikramiyeden birinin ödenmesini 2003 yılına ertelemek istiyor. Bu yolla da kamu işçisi sermayeye 135 trilyon kaynak aktarmaya zorlanıyor. Dahası, bir yıl sonra ödenecek ikramiye bu süre boyunca faiz işletilmeyeceği için zaten büyük ölçüde değer yitirmiş olacak.

Kamu işçisinin ücretlerini aşağı çekmek için bulunan bir diğer yöntem ise ücretsiz izin uygulaması. KİT işçilerinin dönüşümlü olarak yılda birer ay ücretsiz izine gönderilmeleri planlanmaktadır.

Yüzbinlerce kamu işçisi işini kaybedecek

Hükümet kamudaki işçi ve memur sayısını azaltmak için zorunlu (re'sen) emeklilik uygulamasına da hız verecek. İMF'ye sunulan plana göre, kamuda en az 100 bin kişi zorunlu emeklilik saldırısının hedefi durumunda. Şimdiye kadar devlet tazminatlarını ödeyemediği için kitlesel bir biçimde emekliye ayırma uygulamasına yanaşmıyordu. Şimdi ise sadece gönüllüler değil, belli bir çalışma süresini doldurmuş herkes emekliye ayrılmaya zorlanacak.

İşçi sayısını azaltmak için düşünülen bir başka

“tedbir” ise kamuda çalışan kadrolu ve geçici işçilere ticaret yasağı konulması. Aldıkları maaşla geçinemeyen işçilerin bir kısmı başka işler de yapıyor. Sadece yılın belli dönemlerinde devlet kurumlarında çalışan geçici işçiler de aç kalmamak için ister istemez başka işlerle uğraşıyorlar. Şimdi devlet işçilerin başka işlerle uğraşmasını da işten atmanın bir bahanesine dönüştürmek istiyor. “Ya burada çalışırsın ya da kendi işinde” diyerek, işçilerin bir kısmını işten ayrılmaya zorlayacaklar.

Çalışan sayısını azaltmak için birçok kuruluşun taşra teşkilatları ya birleştirilecek ya da tamamen tasfiye edilecek. Bu tasfiyenin en kapsamlısı Köy Hizmetleri’nde yaşanacak.

Köy Hizmetleri, köy yollarının yapımının yanısıra köylere içme suyu götürülmesi, tarımsal altyapının iyileştirilmesi, kanal ve gölet yapımı, kışın karla mücadele, su kaynaklarının taranması gibi bir dizi önemli alanda faaliyet yürütüyor. Tarımda yıkım saldırısına paralel olarak tasfiyesi gündeme gelen kurumdan son on yılda 30 bin kişinin çıkartıldığını bizzat genel müdürün kendisi söylüyor. Gerçekten de 1990 yılında kurumda 80 binden fazla işçi çalışıyordu. Gelenen yerde bu rakam 50 binin altına düşmüş durumda. Şimdi bu tasfiyenin son aşaması tamamlanacak. Köy Hizmetleri Genel Müdürlüğü bir koordinasyon birimi haline getirilecek, illerdeki teşkilatları ise valiliklere devredilecek. Kamudaki tasfiye Köy Hizmetleri ile sınırlı değil. Yolcusu az olan havaalanları kapatılacak, kâr getirmeyen tren seferleri kaldırılacak, THY’nin yurtdışı bürolarının pek çoğu kapatılacak, TİGEM’in merkez atölyesi tasfiye edilecek. Benzeri uygulamalara hemen tüm kamu kurumlarında gidilecek. Bu da binlerce işçi ve kamu emekçisinin işinden olması anlamına gelecek.

Saldırı tüm işçi ve emekçilere dönük

İMF’den yeni kredi almak ve 3 yıllık yeni bir stand by anlaşması yapmak karşılığında gündeme getirilecek saldırı paketi sadece kamudaki işçi ve emekçileri ilgilendirmiyor. Kamuda çalışan işçi ve emekçilerin önemli bir kısmının işini kaybedeceği, geri kalanların da derin bir sefalet içine yuvarlanacağı açık. Fakat saldırının toplamı gözetildiğinde, yıkımın bununla sınırlı tutulmayacağı, işçi ve emekçilerin, küçük üretici köylülüğün istisnasız tamamının bu saldırılardan etkileneceği görülüyor. Vergilerin artırılması, temel tüketim maddelerine yüksek oranlarda zamlar yapılması, tütün ve şeker yasalarının yeniden gündeme alınması gibi birçok maddesi daha var bu saldırının. Yeni imzalanacak stand by antlaşmasının koşullarının bundan önceki antlaşmalardan çok daha ağır olacağını bizzat burjuva ekonomistler açıklıkla ifade ediyorlar. Önceki stand by anlaşmasının 2000 yılı başından bu yana yarattığı yıkım ve sefalet gözönüne alındığında, önümüzdeki dönemde yaşanacak ekonomik ve sosyal tahribatın alacağı boyutlar daha rahat anlaşılır.

Sermaye iki yıl öncesinin imkanlarına sahip değil

Sermaye sınıfı bitip tükenmeyen krizlerinin faturasını bir biçimde işçi ve emekçilere ödetmek zorunda. Bundan öncekileri ödetti. Fakat yeni krizlerle yüzyüze kaldı. Krizleri sistem üretiyor çünkü. Bu krizi de gene işçi ve emekçilere ödetmek zorunda. Ayakta kalmasının başka yolu yok. Fakat bu kez elindeki olanaklar iki yıl öncesine göre hayli azalmış durumda. Hem düzen partilerinin hem de hükümet ve meclisin işçi ve emekçilerin gözünde hiçbir inandırıcılığı kalmadı artık. Sadece bu kadar da değil. Düzen artık sendikal ihanet çetelerini de işçi ve emekçileri yanıltmak ve oyalamak için çok rahat kullanamayacak bir halde. Onların da fazla bir güvenilirliği kalmamış

bulunuyor. Bunlar bir yana, doğrudan doğruya emperyalizm ve onun kurumları bugün işçi ve emekçiler arasında giderek yaygınlaşan tepkinin hedefleri durumundalar.

Sınıf ve kitle hareketi iki yıl öncesine göre daha avantajlı

Bundan iki yıl önce başlatılan büyük saldırı dalgasına karşı işçi ve emekçiler gereken yanıt verememişlerdi. Kimi nedenlerine yukarıda

değindiğimiz bu durum sonuçta sermayenin kolay başarılar kazanmasına yol açmıştı. Şimdi kolay başarılar imkan veren bu tablo belli düzeyde değişmiştir. Önümüzdeki dönemde saldırıların daha çok KİT’lerdeki işçileri ve temel sektörlerdeki sınıf bölüklerini hedeflemesi, karşı koyuş için bir dizi imkanın daha ortaya çıkmasını sağlayacaktır. Örgütlülük ve mücadele deneyimi nispeten yüksek sınıf bölüklerinin mücadelenin içine itilmeleri bunlardan biridir. Günü kurtarma kaygısıyla değil geleceği kazanma perspektifiyle bakılırsa eğer, sınıf ve kitle hareketini ileri bir düzeyden örgütlemenin olanaklarının giderek çoğaldığı, saldırıların derinleşmesiyle daha da çoğalacağı görülecektir. Parti programının sunduğu açıklıklar

ışığında sınıfa dönük uzun soluklu bir politik müdahale ve örgütleme çabasına girişmek, bu çabayı kamuda ve özel sektörde yer alan temel sektörlerdeki sınıf bölüklerine dönük olarak yoğunlaştırmak... Sermayenin saldırılarını bugünden yarına boşa düşürmek mümkün olmasa bile, siyasal bir sınıf hareketinin yaratılması noktasında bugünden adımlar atmak, kayda değer bir mesafe almak... Asıl sorumluluk alanı budur. Bu sorumluluk hakkıyla yerine getirildiği ölçüde, asıl devrimci siyasi başarı da bu alanda kazanılacaktır.

Sermayenin sınıf içindeki ajanı

Bayram Meral işbaşında

Sendikal ihanet çetesinin en kaşarlanmış, en kıdemli üyelerinden Bayram Meral yine coştı. Tabanda biriken öfkenin, mücadele isteğinin farkında olan ve işçiler üzerindeki denetimi ne pahasına olursa olsun korumaya çalışan bu sermaye uşağı orada burada hükümete karşı en sert eleştirileri yöneltmeye başladı.

Geçen hafta yaptığı bir basın toplantısında şunları söyledi mesela: “*Kamu kurumlarının küçültülmesi, işçi ücretlerinin düşürülmesi, ikramiyelerin ertelenmesi ve res’en emeklilik, IMF ve Dünya Bankası’nın talepleri doğrultusunda yapılıyor. Bu ülkenin çalışanlarının ataları, vatani 1919’larda ülkeyi işgal eden emperyalist güçlerden kurtardı. Ancak, şimdi bu ülkeyi, IMF ve Dünya Bankası’yla ele geçirmeye çalışıyorlar. Bu ülke halkının 1995’lerde yaptığı fedakarlığın karşılığı, vurguncuya, talancıya, hortumcuya ve banka batıranlara gitti.*”

Gene işçilere hitaben yaptığı bir konuşmada da benzer sözler etti: “*Kıdem tazminatlarımıza, ücretlerimize, ikramiyelerimize uzanırlarsa, bu gök kubbeyi başlarına yıkarız, başlarına... Hükümet, eğer*

IMF’nin, bir avuç çıkarıcının isteklerine uyarsa, bu meydanları dar ederiz dar... Eğer siz de bunları alkışlarsanız, elleriniz kırılın elleriniz... Bize Kızılay Meydanı’nın yolu görünüyor. Bizim haklarımıza ısrarla el uzatırlarsa, tüm işçileri Kızılay’da bekliyorum. Buna hazır olun. Tugaylar, tümenler gibi hazırlıklı gelin. Sorunlarımızı çözünceye kadar Kızılay’da kalacağız. Buna hazır mısınız?”

Bu tescilli hain benzer sözleri işlerin ciddiye bindiği her kritik durumda ağzına sakız etti. Şubat krizinden sonra da, kamu TİS’lerinin imzalanması aşamasında da Bayram Meral’in böyle ateşli nutuklarına tanık oldu işçi ve emekçiler. Fakat her seferinde de bu hain ve onun suç ortakları tarafından yarı yolda bırakıldılar. Saldırı yasalarına, satış sözleşmelerine boyun eğmeleri sağlandı.

İşçiler artık Bayram Meral ve benzerlerinin sözlerine eskisi kadar güvenmiyorlar, onların konuşmalarının, bağırıp çağırmasının ne anlama geldiğini iyi biliyorlar. Son Ankara yürüyüşü ve 9 Kasım mitingi bunu en açık biçimde gösterdi.

Zaten bunun kendileri de bildikleri için bu sermaye uşakları şimdi daha militan, daha ileri eylem biçimlerini de ağızlarına almaya başlamış bulunuyorlar. Genel grev diyorlar, Kızılay’a çadır kurmaktan söz ediyorlar.

Sınıf devrimcileri ve öncü işçiler, sınıf içindeki bu sermaye ajanlarına karşı her zamankinden daha uyanık olmalı, onlara karşı mücadeleyi bugün her zamankinden daha fazla ciddiye almalıdırlar. Sendikal ihanete karşı mücadele, siyasi bir sınıf hareketi yaratma çabasının ayrılmaz bir parçası olmak zorundadır.

Ankara yürüyüşünün Antep-Adana kolu...**“Kurtuluş yok tek başına...”**

DİSK ve KESK’in başlatmış olduğu Ankara yürüyüşünün Antep’ten başlayan kolu 7 Kasım’da Adana Ceyhan yolu üzerindeki çimento fabrikasında karşılandı. Arabalarla Uğur Mumcu Meydanı’na geldiler. Yürüyüş kolu DİSK’e ve KESK’e bağlı sendikalarla Türk-İş yöneticileri, Emekli-Sen, legal sol partiler ve demokratik kitle örgütleri tarafından karşılandı. Basın açıklamasına yaklaşık 500 kişi katıldı. Eylemde, “Genel grev genel direniş, Zafer direnen emekçinin olacak, Direne direne kazanacağız” sloganları atıldı.

8 Kasım’da saat 9.30’da Uğur Mumcu Meydanı’nda toplanan yürüyüş kolu DİSK’e bağlı Mensa işçileri, Genel-İş işçileri, KESK’e bağlı sendikalar ve sol çevrelerin katılımıyla saat 10:00’da Ankara yürüyüşüne başladı. Arabaların bulunduğu Çifte Minareye kadar sloganlarla yüründü. Adana’dan yürüyüşe katılanlarla birlikte üç otobüs Mersin’e hareket etti.

Mersin yolu üzerinde bulunan Dikili Belediyesi işçileri yürüyüşçülere karanfiller vererek, davul zurna ve halaylarla uğurladı. Mersin’de istasyon yakınında karşılamaya gelenlerle buluşuldu. Yürüyüşçüler sloganlar ve alkışlarla karşılandı. Polis yürüyüşe izin vermek istemedi. “Direne direne kazanacağız, Emekçiye değil

çetelere barikat” sloganlarıyla kitle kararlılığını ifade etti. Sloganlar susmayınca polis direnemedi, yürüyüş başladı. Çarşı içinde polis tekrar yürütmek için yolu kesince oturma eylemi konuldu, barikat tekrar aşıldı. Polis çok yoğun önlem almıştı, yürüyüş boyunca kitleyi kaldırımdan yürümeye zorladılar. Mersin’de salonda toplandı, yapılan basın açıklamasında polisin tutumu eleştirildi. DİSK ve KESK yöneticilerinin yaptığı açıklamaların ardından otbüslere binilerek Niğde’ye hareket edildi.

Niğde kavşağına gelindiğinde polis ve jandarma barikatıyla karşılaşıldı. Niğde Valisi’nin emriyle yürüyüşçülerin içeri alınmayacağı söylendi. Yapılan telefon görüşmelerinin ardından 1 saatlik bir oyalamayla Niğde’ye hareket edildi. Niğde hükümet meydanında bekleyen kitle yürüyüşçüleri alkışlarla karşıladı. Havanın kararması bahane edilerek basın açıklamasına polis izin vermek istemedi, kısa bir tartışma yaşandı. Karşılamaya Ditaş işçileri, Eğitim-Sen, Tüm Bel-sen ve CHP gelmişti. Meydandan Eğitim-Sen binasına kadar yüründü. Eğitim-Sen başkanı polisin keyfi engellemelerini kınayan bir konuşma yaptı. Niğde Öğretmenevi’nde yürüyüşçülere yemek verildi, saat 20.30’da Ankara’ya hareket edildi.

DİSK sendika yöneticileri sınırlı temsilcinin dışında yürüyüşe işçi taşımamıştı. İşçilerin Ankara’ya yürüme istekleri mali olanaksızlıklar gibi gerekçelerle engellenmişti. Mitinge çağrı materyalinin dağıtımında işçiler tepkilerini, “Ağalar gidiyorlar, bizi götürmüyorlar” diye ifade ediyordu. İşçilerin sendikanın başına çöreklenmiş bürokratlara duyduğu tepki açıkça gözleniyordu. Sınıfın katılımının engellenmesindeki temel neden, sınıfın öfkesini ve tepkisini frenleyemeyeceklerini bildiklerinden dolayıcıdır.

KESK, DİSK’e oranla yürüyüşe daha fazla güç taşımıştı, daha militan ve coşkuluydu.

Adana’da ve Ankara’daki yürüyüş boyunca en coşkulu ve gür atılan slogan, “Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!”di. Bu slogan işçilerin ve emekçilerin birliğe ve birlikte mücadele etmeye olan özlemini ifade ediyor. Sermayenin saldırılarına karşı topyekûn bir duruşu ifade ediyor. Geçmiş yıllarda kamu emekçileri sınıfın eylemlerine bu kadar önemli destek vermemişti. Kamu emekçilerinin eylemine de işçiler önemli bir destek vermemişti. Bugün KESK ve DİSK’in yapmış olduğu eylem bu anlamda önemlidir; bu eylem, sermayenin saldırılarına karşı ortak hareket etmenin önemini göstermiştir.

SY Kızıl Bayrak /Adana

9 Kasım’da İstanbul...**“Mücadelemiz sürecekt!”**

9 Kasım günü Ankara’da da yapılan kitlesel mitinge, İstanbul’da KESK İstanbul Şubeler Patform yaptığı basın açıklamasıyla destek verdi. Aksaray Metro İstasyonu önünde yapılan basın açıklamasına 500’e yakın emekçi katıldı. Çoğunluğunu KESK’e bağlı sendika üyelerinin oluşturduğu eyleme, Belediye-İş gibi işçi sendikaları, TUYAB’lı aileler, üniversiteli gençlik ve bazı partiler de katılarak destek verdi.

Basın açıklaması okunmadan önce, Türkiye’nin her yerinden günlerce süren yürüyüşten sonra Ankara’da buluşan işçi emekçiler selamlandı. Basın açıklamasında ise özetle şunlar söylendi: *Dünya Ticaret Örgütü başkanlar kurulu bir önceki zirvede (Seattle) karara bağlanamayan pek çok konuyu bugün Katar’da toplanarak karar haline dönüştürecek. En çok yoğunlaşılacak konuların başında ‘bütün hizmetlerin özelleştirilmesi ve ticarileştirilmesi’ geliyor.*

Bütün yaşadığımız bu sorunlara karşı, dünyanın dört bir yanında olduğu gibi ülkemizde de işçilerin-emekçilerin halkların kardeşliğini, dayanışmasını yükseltmekten başka seçeneğimiz kalmadı.

Ama biliyoruz ki insanca yaşam, demokratik-özgür bir Türkiye, eşitliğin, adaletin ve barışın egemen olduğu bir dünya için mücadelemiz sürecekt.

Açıklama okunduğu sırada; “İMF’ye değil, emekçiye bütçe!”, “Özelleştirmeye hayır!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!”, “Zafer direnen emekçinin olacak!”, “İçerde-dışarda hücreleri parçala!”, “Devrimci tutsaklar onurumuzdur!”, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!” sloganları atıldı.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

Kırşehir’den emekçiler olarak Ankara’daydık!

Emperyalizm ‘Yeni dünya düzeni’ uygulamalarındaki şiddetini arttırmak için 11 Eylül bahanesiyle saldırılarının ilk ayağı olarak Afganistan’ı seçti. Tüm ülkelerde değişiklik gösteren emperyalist saldırıların bizim için anlamı krizle birlikte savaşın faturasının biz işçi ve emekçilere ödetilmesidir. Emperyalistlere uzaklıkta sınır tanımayanlar, İMF’den dilendikleri kredinin karşılığı için işçi ve emekçi çocuklarını emperyalist savaş sürmekte tereddüt etmiyorlar. Kendi ürünleri olan krizin faturasını ise emekçilere ödetirmek için saldırılarına hergün bir yenisini ekliyorlar.

Bu yoğunluktaki saldırılara karşı gelebilecek tepkileri ise faşist terörle eziyorlar. İşçi ve emekçilerin tepesine çöreklenmiş ihanetçi sendika ağaları ve reformist barikatlar, sözde emekten yana platformlar ise en büyük yardımcıları durumundadır. Ancak düzenin işçi-emekçilerden gelecek tepkileri dizginlemede kullandığı sendikal ihanet, rolünü oynamakta giderek zorlanıyor.

Tabandaki basıncın da etkisiyle DİSK ve KESK, bir Ankara yürüyüşü ve mitingi düzenlediler. Tabanın tepkisinden çekinen Emek Platformu da bu eylemi destekleme kararını açıklamıştı. Ancak 9 Kasım’da Ankara’daki mitinge 15-20 bin civarında işçi ve emekçinin katılımı, bu yürüyüşü gerçekleştiren ve destekleyen konfederasyonların samimiyetini de ortaya koymuştur.

Öncesinde de bunun birçok pratigini işçi-emekçilere yaşıtan sendika ağalarına rağmen biz bu eylemlere sırtımızı dönmeyeceğimizi bu tür eylem ve direnişlere olabildiğince kitlesel bir katılımı örgütleyeceğimizi; eyleme işçi ve emekçilerin taleplerini, emperyalist savaşa karşı duruşumuzu taşıyacağımızı söylemiştik.

Biz Kırşehir yerelindeki işçi emekçiler olarak yaklaşık 60 kişilik bir katılımla Ankara’daydık. “Emperyalist savaşa hayır!” pankartıyla yer aldığımız eylemde, “Emperyalist savaşa hayır!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “Kahrolsun Amerikan emperyalizmi!”, “İçerde dışarda hücreleri parçala!”, “Savaşa değil, emekçiye bütçe!”, “Kahrolsun sendika ağaları!”, “Genel grev, genel direniş!” şiarlarını alana taşıdık.

Kasım-Aralık aylarında yapılacak eylemler için şimdiden işyerleri üzerinden taban örgütlülüklerini hayata geçirmek; yapılması muhtemel bir genel grev için ise, bu silahın anlamı ve kullanımına ilişkin olarak tabanda bilinçlenmeyi sağlamak göreviyle yüzyüzeyiz.

Kırşehir’den bir kamu emekçisi

Kayseri’de coşkulu karşılama...

Küreselleşmeye, savaşa ve yoksulluğa karşı gerçekleştirilecek olan mitingin Diyarbakır’dan yola çıkan yürüyüş kolu, Malatya ve Elazığ’dan sonra, olanca yasağa ve uygulanan baskıya rağmen 7 Kasım’da Kayseri’ye giriş yaptı.

Mimar Sinan Kasabası’nda yürüyüş kolu beklenmeye başlandı. Pınarbaşı ilçesinde jandarma ve polis tarafından yolları kesilen yürüyüşçülere, valiliğin izni olmadan Kayseri’ye giremeyecekleri bildirildi. Yürüyüş kolunun kararlılığıyla engeller aşıldı. “Ya bizi tutuklarsınız, ya da Kayseri’ye bırakırsınız” sözleriyle kararlılıklarını ifade eden yürüyüşçüler, Mimar Sinan Kasabası’na ulaştılar.

Coşkuyla karşılanan yürüyüş kolu halaylar çekildikten sonra 150 kişilik bir konvoy ile yola koyuldu. Konvoyla Kayseri şehir merkezine gelindikten sonra Eğitim-Sen binasına kadar kısa mesafeli coşkulu bir yürüyüşle miting havasına bürünen eylemde, ertesi gün yapılacak olan basın açıklamasına kitlesel katılım çağrısı yapıldı. Ertesi gün Mimar Sinan Parkı’nda belirlenmiş olan basın açıklamasının yapılacağı yere, 100 kişilik bir kortej oluşturularak “Savaşa hayır”, “Baskılar bizi yıldırılmaz” gibi sloganlarla yüründü. Yürüyüş basın açıklamasının yapılması ve halayların çekilmesiyle son buldu. Ardından yürüyüş kolu daha sonaki durağı olan Kırşehir’e doğru yola koyuldu.

SY Kızıl Bayrak/Kayseri

9 Kasım Ankara eyleminde işçilerle konuştuk...

Hükümete, savaşa ve F tipi hücrelere karşıyız...

- İşten atılma ve direnme süreciniz oldu, kısaca bundan bahseder misiniz?

Brisa işçisi: İşten biz atılmadık ama atılan arkadaşlarımız oldu. İşveren 100 kişiyi işten attı. 33 kişi de emekli edildi bu arada. 100 kişi de verimsiz olduğu gerekçesiyle atıldı. Sendika bunlara karşı gerekirse ücretsiz çalışalım gibi her türlü kolaylığı sundu. Buna rağmen işveren kabul etmeyerek işçileri attı.

- Direnişiniz kaç gün sürdü?

- 7 gün sürdü.

- Neden bitirdiniz?

- Jandarma geldi kapıya dayandı, mecbur kaldık...

- Halk desteği da vardı. Buna rağmen Vahdettin Karabay tarafından direniş bitirildi. Buna karşı bir tepki oluşmadı mı işçiler arasında?

- Evet destek vardı. Fakat bir tepki oluşmadı çünkü jandarma gelip kapıya dayanmıştı. 17. maddeden atılmak vardı. Bu ve benzeri durumlardan dolayı bir tepki oluşamadı. Mecbur kaldı gibi bir şey yani.

- Yürüyüşün taleplerini biliyorsunuz.

Yolsuzluğa, yoksulluğa, savaşa hayır.

Emperyalizme kölece bağımlılık koşullarında bu sorunların yürüyüşlerle çözüleceğini düşünüyor musunuz?

- Biliyoruz. Destekliyoruz. Ama yürüyüşle çözülmesi zor. Tabii katkısı, faydası olur, ama yukarıdakiler maalesef vurduğum duymaz.

Goodyear işçisi: Pek inancımız yok aslında.

DİSK üyesi bir işçi: Hiç zannetmiyorum. Sorunlar hiçbir zaman çözülmez Türkiye’de. Yürüyüşlerle hiç çözülmez.

OLEYİS Başkanı: Elbette. En azından hükümete karşı bir uyarı olacak.

Birleşik Metal-İş üyesi işçi: Evet.

- Bundan sonra ne gibi eylemlerin yapılması gerekiyor?

OLEYİS Başkanı: Bizler yani OLEYİS Sendikası ve başkanı olarak Emek Platformu’nun alacağı her kararın arkasındayız.

Birleşik Metal-İş üyesi işçi: Sürecin devam etmesi lazım.

- Bir güvensizliğiniz var. Bu güvensizlik neye karşı?

Goodyear işçisi: Evet var. Sendikaların pek gücü yok. Hükümette dışarıya bağımlı. Hiçbir şeye kendi başına karar veremiyor. Baştakiler de orada zorla tutuluyor. Sendikanın gücünü de yavaş yavaş ortadan kaldırmaya çalışıyorlar. Çözümün yürüyüşlerle de olacağına inanmıyorum.

- Çözüm için ne öneriyorsunuz?

Goodyear işçisi: Bu hükümetin bir an önce istifa etmesi gerekir. Halkın biraz güven kazanması ve seçimlerin olması gerekir. Başka türlü çözüleceğine inanmıyorum.

DİSK üyesi bir işçi: Çözülmesi için işçi sınıfı için mücadele edenlerin başa gelmesi lazım. Başka türlü çözülmez.

- Seçimle sorunlar ortadan kalkacak mı?

Goodyear işçisi: Ortadan kalkmaz büyük ölçüde. Ama güven gelir. Güven olduğu zaman bazı şeyler kendiliğinden oluşur. En büyük sorun güvensizlik.

- Sendika bürokrasisine karşı bir güvensizliğiniz var mı?

Goodyear işçisi: Evet var. Bundan 3-4 sene önceki güven kalmadı yani. Hükümetin bazı kademelerindeki güçler tarafından sendikanın gücünü bitirmeye yönelik eylemler var. Hatta tehditler de var. İpler onların ellerinde.

- Emperyalistlerin çıkarları için yürütülen ve Afgan halkı üzerine bombaların yağdırıldığı bu savaş için ne düşünüyorsunuz?

Goodyear işçisi: Savaş olmaması lazım. Bir terörist

bunu yaptıysa gidip onla savaşılmaması lazım. Halkla değil. Halkın üzerine bomba yağdırılması olmaz.

DİSK üyesi işçi: Savaşa hayır diyoruz.

OLEYİS Başkanı: Savaşa karşıyız. Savaşa yatırılan tüm paraya da karşıyız. Bu paranın eğitime ve emeğe yatırılmasını istiyoruz.

Birleşik Metal-İş üyesi işçi: Hayır diyorum.

- Hücre tipi cezaevleri için ne düşünüyorsunuz?

Birleşik Metal-İş üyesi işçi: Hayır diyorum...

Genel grev genel direniş!

İşçiler, emekçiler!

Sermaye adına ülkeyi yönetenler emperyalizmin yönlendirdiği sömürü ve yağma politikalarını uygulayarak biz işçi ve emekçileri açlık ve yoksulluğun derin batağına itiyorlar. Emperyalizme uşaklıkta ve emekçilere düşmanlıkta sınır tanımayanlar yürütülen gerici savaşın içine adım adım ülkemizi de sokuyorlar.

Kriz ve savaş bahanesiyle işten atmaları hızlandırdılar, ücretleri daha da geriye çekmeye hazırlanıyorlar. Yine aynı gerekçelerle hak alma eylemlerimize ve direnişlerimize saldırıyor, grevleri yasaklıyorlar. Haklarımıza sahip çıkmamamız için terör estiriyorlar, karşımıza polisi, jandarmayı, mahkemeleri çıkarıyorlar. Sermaye iktidarı bu kurumları ile işçi ve emekçilerin mücadelesini kesemediği an devreye işbirlikçi sendika bürokratlarını sokuyor.

Yapılan bütün saldırılara seslerini çıkarmayan, daha da ötesinde sermaye ile işbirliği içerisinde olan işbirlikçi hainler, tabandan gelen baskıyla içi boşaltılmış eylemlerle günü kurtarmaya çalışıyorlar.

Şubat krizinden sonra segiledikleri tablo bunun en somut örneğidir. Bugün de aynı kaygı içindeler.

Kardeşler!

Gün mücadeleyi işçi ve emekçilerin kendi ellerine alma günüdür. Bugünkü bu eylem saldırılara ve hain işbirlikçi çeteye karşı genel grev genel direnişi örgütleyebilmenin ilk adımı olmalıdır. Vakit henüz geçmiş değildir. Bu saldırıları kesebilmenin yolu fabrikalarımızda ve işyerlerimizde taban örgütlülüklerini kurup, biz işçi ve emekçilerin birleşik mücadelesini yükselterek adım adım genel grevi örgütlemekten geçiyor.

Emperyalist savaşa ve krizin faturasına hayır!

Krizin faturasını kapitalistler ödesin!

Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!

Yaşasın genel grev genel direniş!

Siyasal önderlik olmadan asla!

9 Kasım eylemi, sendika ağalarının engelleme ve eylemin içini boşaltma niyetine rağmen işçi sınıfı ve emekçilerin yönünün ne tarafa dönük olduğunu gösterdi.

Daha eylemin başlangıcında A. İpekçi Parkı’na hapsedilmek istenen eylem, belediye ve Yol-İş üyesi işçilerin ısrarlı tutumu sonucu yolun trafiğe kapatılması ile ilk yasağı deldi. Bunun üzerine korku ve paniğe kapılan sendika ağaları işçilerin Kızılay’a çıkılım talepleri karşısında çareyi daha gerilere kaçmakta buldular ve “arkadaşlar eylemi yürüten diğer sendikacı (KESK, DİSK) arkadaşlarımızın gelmesine az kaldı” diyerek, polislin barikatının “aşılamaz” olduğunu ima ederek, işçi ve emekçilerin “Daha ileri, Kızılay’a, oradan da meclise!” gitme taleplerinin boğuntuya getirilmesi için zemin hazırladılar.

İşçi ve emekçilerin öfke ve kinini haykıрма girişimlerini ipe sapa gelmez slogan ve müzik yayını ile engellemek için eylemin başından sonuna kadar çaba sarfettiler ve bunda kısmi de olsa başarılı oldular.

Alanda işçi sınıfının öncüleri, sendikalarda örgütlenmiş işçi önderleri kendi partilerinden yoksun (buluşamamış) olmanın ezikliğini, fısıltı halinde de olsa yer yer dışa vurdular ve hayıflandılar. İşçi sınıfı ve emekçiler kendi partilerinde örgütlenmedikçe kazanılamayacağını, kazanılsa bile kazanımların korunamayacağını yaşayarak gördüler.

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Ankara’dan bir grup metal işçisi

Ankara Öncü İşçi Platformu

(9 Kasım Ankara mitinginde dağıtılmıştır...)

Emek Platformu’nun 15 Kasım İstanbul eylemi...

Kararlı ve coşkulu...

Emek Platformu’nun 15 Kasım’da İstanbul’da düzenlediği basın açıklaması eylemi, tabandaki mücadele istek ve kararlılığını bir kez daha gözler önüne serdi. Eylem Bakırköy Sümerbank fabrikasının önünden saat 12’de yürüyüş ile başladı. Eyleme TÜMTİS işçileri, Aktif Dağıtım işçileri, Bakırköy

Belediyesi işçileri, “Yolsuzluk ve yoksulluğa hayır” pankartıyla Belediye-İş İstanbul şubeleri, “Birlik, mücadele, zafer!” pankartları ile belediye işçileri ve “İMF defolsun Türkiye kurtulsun, İMF soygundur göz yuman haindir!” pankartları ile Sümerbank işçileri katıldılar.

Yürüyüş boyunca, “ Yaşasın genel grev genel direniş!”, “İMF uşağı hükümet istifa!”, Savaşa hayır, kahrolsun Amerikan emperyalizmi!”, “Savaşa değil emekçiye bütçe!”, “Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “Susma sustukça sıra sana gelecek!”, öne çıkan sloganlar oldu.

Sümerbank işçileri, kitlesel katılımı ve coşkusuyla, yürüyüş boyunca en tok duran işçi kesimiydi.

Bakırköy Özgürlük Meydanı’na gelindiğinde yürüyüş kolu; kamu emekçileri ile Öz Gıda-İş Türk Metal, Özçelik-İş, Orman-İş İstanbul şubeleri ve Hava-İş üyesi işçiler tarafından karşılandılar. Özgürlük Meydanı’na gelindiğinde kitle 2 bin kişiye ulaşmıştı. Genel grev sloganı ile savaş karşıtı sloganlar tüm kitle tarafından coşkuyla atıldı.

KESK Genel Başkanı Sami Evren’in konuşması ile basın açıklaması başladı. Evren konuşmasında, kazanılmış hakların gaspedilmesine izin verilmeyeceğini, savaşın emekçileri yıkıma uğrattığını, karşı çıkılması gerektiğini belirtti. Türk

Tabipler Birliği Genel Sekreteri Dr. Rıfat Yücel basın açıklamasını okudu. Hükümetin istifa etmesi gerektiğini belirterek, genel saldırılara karşı 1 Aralık’ta mücadele çağrısı yaptı.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

Eyleme katılan emekçilerle konuştuk...

“Emekçilerin savaşı kapitalizme, emperyalizme karşı olmalıdır”

EP’in aldığı eylem kararları var. Sizce bunlar saldırıları püskürtmede yeterli olur mu?

1. emekçi: Öncelikle bu eylemlerle bir sonuç elde edilmez. Ama bu bir başlangıç olmalı. Sadece basın açıklaması yetmez saldırıları püskürtmek için. Bu eylemlerin devamının gelmesi gerekiyor. Ancak o zaman bu savaş bütçesine karşı koyabiliriz diye düşünüyorum.

2. emekçi: Olmaz. Buna karşı konfederasyonların sessiz kalmaması lazım. Bugün bakıyoruz, üniversitede öğrenciler coplanıyor, konfederasyonlar yoklar piyasada. Bir ülkenin sendikası o ülkenin geleceğini çizen kurum olmalı. Ülkenin gündemini sendikalar belirlemeli.

Devlet Afganistan’a asker gönderiyor. Bu konuda ne düşünüyorsunuz?

2. emekçi: O konuda bir şey diyemem, o konu beni aşar. Ama ben her zaman savaşa karşıyım. Bir emekçi olarak hiçbir yerde savaşın olmamasından yanayım.

Emekçilerin savaşa karşı tutumunun nasıl olması gerekiyor?

3. emekçi: Emekçilerin savaşının kimlere karşı olması lazım? Kapitalizme, emperyalizme karşı olmalıdır. İktidar hakları gaspetmek istiyorsa, buna karşı savaşılmalıdır. Emekçiler kendi emeklerini korumak için savaş vermelidir.

Savaş hakkındaki düşüncelerinizi alabilir miyiz?

4. emekçi: Düşüncelerimiz belli. Siyasi partiler halkın parasıyla Amerika’ya yardım ediyorlar. Ekmek bulamayan vatandaşa bu paraları harcasınlar.

Türkiye’nin asker gönderme kararı var. İşçi-emekçilerin savaşa karşı tutumu nasıl olmalıdır?

5. emekçi: Savaşa değil, üreten emekçiye bütçe. Ve bu insanlara sosyal bir yaşam sağlanabilmesi. Bu ülke ancak bu şekilde huzura varabilir. Bugün bu ülkede hükümet gelirin %60’ını askeriye ayırıyor, oysa emekten yana, üretenden yana kullanılmalıdır.

Kadıköy’de coşkulu 15 Kasım eylemi

15 Kasım Perşembe günü Emek Platformu bileşenleri Kadıköy’de bir eylem gerçekleştirdiler. Olumsuz hava koşullarına rağmen eylemci kitlenin eylem yerinden ayrılması dikkat çekiciydi. Katılımın ağırlığını işçiler oluşturuyordu. Köy Hizmetleri işçileri, Haber-İş, Belediye-İş, Genel-İş, Maltepe ve Kartal belediye işçileri, Eğitim-Sen 5 No’lu Şube’nin yanı sıra bazı reformist sol partiler de eylemde yer aldılar.

Eylemde Türk-İş, DİSK ve KESK şubeleri adına birer konuşma yapıldı. Konuşmalara savaş karşıtı söylemler ve sınıfa dönük saldırılar egemendi. “Genel grev, genel direniş!”, “İşçi memur elele genel greve!”, “Birlik, mücadele, zafer!”, “U-ha aç adam 40 milyon aç adam!” sloganlarıyla konuşmalar sık sık kesildi.

Eylemde en canlı konuşmayı Belediye-İş’ten Zeynel Demirçivi yaptı. Konuşmasında saldırıların püskürtüleceğini ve sınıfın birlikte davranması gerektiğini dile getirdi ve bu coşkuyla yakında yine görüşeceklerini vurguladı. Eylem boyunca kitlenin coşkusu hiç dinmedi, özellikle kapatılması gündemde olan Köy Hizmetleri işçileri alandaki en canlı ve coşkulu kitle idi. Atılan sloganlardan en çok ilgi çekenlerden biri de “Yalaka Mesut Yılmaz!” idi, bu slogan eylem boyunca işçiler tarafından sık sık atıldı. Emek Platformu’nun bundan sonraki etkinliği 25 Kasım’da Eminönü Belediyesi Toplantı Salonu’nda yapılacak.

SY Kızıl Bayrak/Kartal

15 Kasım’da Ankara:

“Savaşa değil emekçiye bütçe!”

15 Kasım günü Emek Platformu Güvenpark’ta bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Ülkemize, geleceğimize, çocuklarımızın geleceğine sahip çıkıyoruz şiarıyla başlattıkları basın açıklamasında bazı talepler öne sürüldü. Taleplerden bazıları şöyleydi:

- Kamu çalışanlarının ve işçilerin istek dışı emekliliği gündemden kaldırılmalıdır.
- Özelleştirmeler durdurulmalıdır.
- %10 oranındaki zam önerisi reddedilmelidir.
- Kamu çalışanlarına grevli toplu sözleşmeli sendika hakkı ve siyasi faaliyette bulunma hakkı tanınmalıdır.
- İş güvencesi sağlanmalıdır.
- Türkiye komşularıyla dostluğunu geliştirmeli, Afganistan’a asker gönderilmemeli, dünyada barışın güçlenmesi için çaba gösterilmelidir.
- Zorunlu tasarruf fonundaki paralar hak sahiplerine ödenmelidir.

Talepler kabul edilmediği takdirde, işçi-emekçilerin ülkenin herbir köşesini miting alanına çevirecekleri ve genel greve gidileceği ifade edildi.

DİSK, KESK, Türk-İş, Hak-İş, TMMOB, ATO, TÜMTİS, Tez Koop-İş, Yol-İş, Hizmet-İş pankartlarıyla basın açıklamasına katıldılar.

Sık sık atılan sloganlar ise şunlardı: “Savaşa değil emekçiye bütçe!”, “Zafer direnen emekçinin olacak!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Direne direne kazanacağız!”, “Milyonlar aç, milyonlar işsiz, yaşasın küresel direnişimiz!”, “İşçi-memur elele genel greve!” Ayrıca bazı sendikalar tarafından “Tecriti kaldırın ölümleri durdurun!” sloganı da sahiplenildi.

SY Kızıl Bayrak/Ankara

Armutlu’ya ve Alibeyköy’e operasyon!

19 Aralık operasyonunun ikincisi, İstanbul’un göbeğinde, Armutlu halkının, basının gözleri önünde 5 Kasım günü gerçekleşti. Kürdistan’da eğitim görmüş eli kanlı özel timler, itfaiye araçları, panzerler ve 3 bin polis eşliğinde gerçekleştirdikleri operasyon sonucu, 1’i ölüm orucu direnişçisi olmak üzere 4 kişi katlettiler, 10 kişiyi yaraladı ve onlarcasını gözaltına aldılar. Basına yansıyan görüntüler ve operasyonu yaşayan tanıkların anlatımları da bunun planlı, vahşi bir katliam olduğunu göstermektedir. Savunmasız insanların üzerine ateş açılmış, kapalı yerde kullanılması yasak olan bombalar kullanılmış, hedef gözetilmiş, ev ateşe verilmiştir. Tüm bunlar, “hayat kurtarmaya” değil, “katletmeye” geldiklerini açıkça göstermektedir.

5 Kasım günü, Armutlu’daki evlerden birine müdahale edilmemiş; böyle bir kanlı operasyon ve yapılan açıklamalar sonrasında, bu eve yönelik ikinci bir operasyon beklenir hale gelmişti. Nitekim 13 Kasım günü sabahın erken saatlerinde Armutlu’ya yönelik yeni bir saldırı gündeme getirildi. Yine özel timler, iş makineleri, çevik kuvvet, panzerler, itfaiye araçları tüm mahalleyi abluka altına aldılar. Mahallede devrimcilerin kurduğu barikatlara saldırının ardından direniş evine müdahale edildi. 4’ü Ölüm Orucu direnişçisi olmak üzere 10 kişi hastaneye kaldırıldı.

Sabah saatlerinde Armutlu’daki direnişçi ve refakatçıların Şişli Etfal Hastanesi’ne kaldırılmalarının ardından beklenildiği gibi, Alibeyköy direniş evinde abluka sıkılaştırıldı. Öğlen saatlerinde buraya da müdahale edildi. 7’si Ölüm Orucu direnişçisi olmak üzere 10 kişi de Alibeyköy direniş evinden gözaltına alınarak Cerrahpaşa Tıp Fakültesi’ne kaldırıldı. Burada da direnişçiler tedaviyi reddettiler.

Armutlu ve Alibeyköy’den alınan direnişçi ve refakatçılar Emniyet Müdürlüğü’ne oradan da ertesi gün DGM’ne çıkarıldılar. Alibeyköy direniş evinden alınanlardan Aydın Hanbayat, Cemal Keser, Murat Şahin, Yeter Güzel, Orhan Gül ile; Armutlu direniş evinden Gamze Turan, Vedat Çelik, Selma Kubat tutuklanarak cezaevine gönderildi.

Devlet, operasyonların ardından yalnızca direniş evlerine müdahale etmekle kalmadı, saldırı Armutlu mahalle halkına da yöneldi. Operasyonun ardından evler basılarak “eylemci” arandı. Mahalleye tüm gün boyunca giriş yasaklandı. Saldırıyı süreklileştirmek adına da mahallenin ortasına, hem de müdahale edilen direniş evlerinden birine karakol kuruldu. Yıllardan beri direnişçi geçmişiyle tanınan ve devrimcilere kucak açan Armutlu’da polis ablukası süreklileştirildi. Böylelikle devlet, “Olağan üstü hali” Armutlu’ya taşımış oldu.

Tüm gerçekleşen müdahalelerle zafer kazandıklarını zannedenler er geç yanıldıklarını anlayacaklardır. Direniş, 1 yılı geride bırakarak, işkencelere, katliamlara, 80’in üzerinde şehide, yüzlerce gaziye rağmen bu güne kadar geldi. Devrimciler, devrimci iradenin teslim alınamayacağını bir kez daha tüm dünyaya gösterdiler ve göstermeye de devam edecekler.

İzmir’den kısa kısa...

9 Kasım eylemi

Beş koldan başlatılan Ankara yürüyüşünün son aşaması olan 9 Kasım’da, İzmir’de de KESK ve DİSK tarafından kitlesel bir basın açıklaması yapıldı. Konak Sümerbank önünde yapılan açıklamaya yaklaşık bin kişi katılırken, kamu sendikalarının dışında DİSK Genel-İş, DİSK Genel-İş 3 Nolu Şube, Türk-İş, TÜMTİS ve Petrol-İş sendikası da pankartlarıyla eylemde hazır bulundu. Türk-İş Ege Bölge Başkanı ile SES Şube Başkanının birer konuşma yaptıkları eyleme katılım azdı. Kitlenin coşkusu Ankara’da Kızılay’ı çıkılmak istendiği anonsunun yapıldığı an arttı. Bu esnada “Direne direne kazanacağız”, “Kahrolsun İMF kahrolsun emperyalizm”, “Her yer Kızılay, her yer Ankara” sloganları atıldı.

Hücre Karşıtı eylem

Hücre Karşıtı Platform tarafından 10 Kasım Cumartesi günü Konak Sümerbank önünde Küçükarmutlu’da yapılan katliama ilişkin basın açıklaması yapıldı. Saygı duruşuyla başlayan eylemde “Devrim şehitleri ölümsüzdür”, “Hücre ölümdür istemiyoruz”, “Armutlu faşizme mezar olacak”, “Faşizme karşı omuz omuza”, “Devrimci irade teslim alınamaz”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz” sloganları atıldı.

11 Kasım İHD Eylemi

Son günlerde artan gözaltında, ev baskınlarında ölümlere ilişkin İHD İzmir Şubesi tarafından Konak Sümerbank önünde bir basın açıklaması yapıldı. 80 kişinin katıldığı eylemde basın metnini okuyan İHD İzmir Şube Başkanı Günseli Kaya; İstanbul’da Yunus Güzel, Trabzon’da Mehmet Karakuş’un gözaltında öldüğünü, 17 Ekim günü Silvan’da 3, 20 Ekim’de Doğu Beyazıt’ta bir kişinin yapılan ev baskınlarında öldüklerini, son olarak Küçükarmutlu’da F tipi cezaevine karşı ÖO sürdüren insanlara yönelik yapılan saldırıda da 4 kişinin hayatını kaybettiğini belirtti. Ardından bu gidişatın dudurulması talebinde bulundu. Eylemde, “Yargılı-yargısız infazlara son!”, “F tipi ölümler istemiyoruz!”, “İçerde dışarda hücreleri parçala!”, “ Yaşasın halkların kardeşliği!” sloganları atıldı.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Armutlu katliamını protesto...

Gülsuyu’nda ortak eylem...

6 Kasım akşamı faşist devletin Küçükarmutlu’ya yaptığı saldırıyı protesto etmek amacıyla SY Kızıl Bayrak, Atılım, Alinteri, İşçi Köylü ve Vatan okurlarının düzenlediği bir eylem gerçekleştirildi. Yaklaşık 80 kişinin katıldığı eylem, kitlenin sağlık ocağı önünden meşalelerle yürüyüşe geçmesiyle başladı. Yürüyüş sırasında, “Yaşasın Armutlu direnişimiz!”, “Devrim şehitleri ölümsüzdür!”, “Katil devlet hesap verecek!”, “Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!”, “Yaşasın devrimci dayanışma!” sloganları coşkuyla haykırıldı. Heykele gelindiğinde Vatan okurları kitleye burada kalınması yönünde çağrı yaptılar. Ancak bir uzlaşma sağlanamadığı için geri kalan kitle Özgürlük Meydanı’na doğru yürüyüşe geçti. Meydanda devrim şehitleri anısına saygı duruşunda bulunuldu.

Eylemde yapılan konuşmada; devletin yaptığı saldırının, emperyalist savaş, ağır yıkım paketleriyle devrimciler şahsında emekçilere de yapıldığı ve bu saldırılara karşı mücadele etmemiz gerektiği vurgulandı. Konuşmanın ardından tekrar yürüyüşe geçen kitle meydanın üst tarafındaki alanda lastikler yakarak halaya durdu. Eyleme sloganlar eşliğinde son verildi.

İHD Ankara Şubesi’nin oturma eylemi...

İHD Ankara Şubesi, Armutlu katliamı sırasında Sincan F tipi cezaevinde kendisini yakan Muharrem Çetinkaya’nın şehit düşmesinin ardından 13 Kasım’da İHD önünde bir oturma eylemi gerçekleştirdi. “Daha kaç insan ölecek? Yaşam hakkına saygı!” dövizinin bulunduğu eyleme 25 kişi katıldı. 15 dakikalık oturma eyleminin ardından İHD Ankara Şube Başkanı Av. Ender Büyükcülha; “*Bizler bu ülkede yaşamaktan utanç duyuyoruz. Bu ülkede insanlar ölüyor, Adalet Bakanı’na soruyoruz, daha kaç insan ölecek? Daha fazla insanın ölmesini istemiyor, yaşam hakkına saygı diyoruz.*” diyerek katliamı protesto etti. Eylem alkışlarla sona erdi.

Kırşehir’de basın açıklaması...

Armutlu katliamını protesto etmek amacıyla Kırşehir İHD tarafından bir basın açıklaması düzenlendi. 40 civarında katılımın olduğu basın açıklamasında Küçükarmutlu’daki şiddet kınanırken emperyalist savaşa da vurgu yapıldı. Ayrıca bu saldırıda şehit düşen Sultan Yıldız’ın Kırşehir İHD üyesi olduğu belirtildi.

Trakya Üniversitesi’nde baskı ve terör...

Baskılar bizi yıldırılmaz!

Trakya Üniversitesi’nde 14’ünde gerçekleşecek olan eylemden bir gün önce yemekhanede bildiri dağıtan arkadaşlarımız sivil faşistlerin saldırısına uğradı. Saldırıyı püskürten arkadaşlar okullarına dönerken bu kez de özel güvenlik biriminin coplu saldırısına uğradılar ve bir süre çatışma yaşandı.

Özel güvenlik birimi daha sonra kantin kapısını tutarak öğrencilerin kamera ile görüntülerini almaya çalıştı. Bunun üzerine tekrar bir gerginlik yaşandı. Bu tutum karşısında özel güvenlik birimleri kameralarını kapatmak zorunda kaldılar. Tam bu sırada bir arkadaşımızın okula gelirken üç kişi tarafından zorla bir arabaya bindirilip kaçırıldığını öğrendik.

Bizler saldırıya uğrayan arkadaşlarımızla ve olaya tepki duyan arkadaşlarımızı da yanımıza alarak, Savcılığa suç duyurusunda bulunduk ve basın açıklaması ile olayı teşhir ettik. Daha sonra da can güvenliğimiz olmadığından dolayı kaçırılan arkadaşımız gelene kadar okulu terketmeyeceğimizi söyledik ve Eğitim Fakültesi kantininde beklemeye başladık. Daha sonra kaçırılan arkadaşımızın bırakıldığını öğrendik. Ertesi gün eylemde buluşmak üzere dağıldık.

Bu saldırılar üniversitemizde bir suskunluğu değil bütünleşmeyi sağladı. Ertesi gün YÖK protestosu eyleminde sloganlarımızı daha gür attık, tüm coşkuumuzla eylemimizi gerçekleştirdik.

Ekim Gençliği/Trakya Üniversitesi

Yoldaşlarının kaleminden Armutlu şehitleri...

Eyüp Samur:

Eyüp, İstanbul'da 13 Kasım 1978'de doğdu. Aslen Tokat-Zile Kızılcaköylü'dür. Tutuklanıncaya kadar 18 yılını Gazi'de geçirdi. 87'ye kadar tek göz bir konduda yaşadı. Alibeyköy meslek lisesinde okurken, faşistlerle olan kavgaları ve ekonomik zorluklar nedeniyle zaten daha fazla sürdüremeyeceği okuldan atıldı.

Elektrikçilik, konfeksiyon, kundura işçiliği yaptı. 17 yaşındaydı Gazi halkı ayaklandığında. Semtinin tüm gençleri gibi o da katıldı. 1996'da örgütlü oldu.

1999 Kasım'ında tutsak düştü. Ümraniye hapishanesine konuldu. F tipi saldırısı gündeme geldiğinde oradaydı. Ölüm orucu gönüllülerinden biri de oydu.

19-22 Aralık'ı yaşadı, ardından F tipi hücrelerdeki direniş başladı. Ölüm Orucu dördüncü ekibi direnişçilerinden biri olarak 11 Mayıs 2001'de ölüm orucuna başladı.

Açlığın altıncı ayındaydı. Armutlu katliamına karşı feda eyleminin de gönüllüsü oldu ve hiç tereddüt etmeden çaktı kibriti.

Nail Çavuş:

1964 Ocak'ında Sivas'ın Zara ilçesinin Belentarla köyünde dünyaya geldi. Kürt milliyetinden, Zaza ve Aleviydi. Ailesi yoksul bir çiftçi ailesiydi

1971'in sonbarında Hasköy'de bir göz gecekonduya taşındılar. Hem okudu, hem çalıştı. 1975'den 1987 yılına kadar her yaz, okullar tatil olduktan sonra Eminönü-Karaköy'de su sattı.

1983'de Marmara Üniversitesi Basın Yayın Yüksek Okulu'na başladı. Bir kaç arkadaş "Gençlik Yazıları" adıyla bir dergi çıkardılar. 1985'de BYYO'de öğrenci derneği çalışmalarında yer aldı. Derneğin kurucu yönetim kurulu başkanlığını yaptı.

1987'de BYYO'dan mezun olduktan sonra Yeni Çözüm dergisinde çalışmaya başladı. 1989 1 Mayıs'ında tutuklandı, Sağmalcılar Hapishanesi'nde üç buçuk ay tutuldu.

1990 Mayıs'ında Ankara Mücadele bürosunda çalışmaya başladı. Kısa süre sonra burada da gözaltına alındı ve tutuklandı. 7 ay kadar Ulucanlar'da tutsak kaldı. Tahliyesinden sonra Sivas'a gitti bu kez. Sivas'ta Mücadele bürosunu açtı. Ekim 1991'de Ankara polisinin talimatıyla Sivas polisi tarafından bürodan gözaltına alındı ve yeni bir tutsaklık süreci daha başladı. Ulucanlar'da 10 gün tutulduktan sonra Eskişehir Hücre hapishanesine sevk edildi. Burada Süresiz Açlık Grevi direnişinin zaferi üzerine Çankırı Hapishanesine sevk edildi.

Tahliyesinden sonra 1992 Mart'ından itibaren Antep, Adana, Osmaniye de faaliyet yürüttü, tutuklanmadan önceki son görevi Akdeniz Bölge Komitesi Siyasi Sorumluluğuydu.

Tutuklandıktan sonra bir süre Adana Kürkcüler ve Malatya E Tipi Hapishanelerinde kaldı. 1995'te Çanakkale Hapishanesine sevk edildi.

5 Kasım'da Armutlu katliamını duyduğunda, o bedeli, işte o an ödemek gerektiğine karar verdi. Zulmün üstüne bir alev topu gibi fırlattı tutuşturduğu bedenini.

Muharrem Çetinkaya:

1972'de Malatya Doğanşehir Sucağı Köyünde doğdu. Yoksul, emekçi, Kürt-Alevi bir ailenin üç çocuğundan ortancasıydı. Akçadağı Öğretmen

Lisesi'nde okudu. Köyün genel yapısından dolayı, devrimcilere sempati duyuyordu. Yine orta ikideyken, evleri basılmış, abisi gözaltına alınmıştı.

17 yaşında ilk kez hiç ilgisinin olmadığı bir olay nedeniyle gözaltına alındı. Direndi.

Devrimci hareketle ilk ilişkisi 1991'de oldu. '91 Haziranı'nda Malatya'da örgütlülükle ilişkiye geçti. '92-93 döneminde, dergi dağıtırken, cenaze töreninden çeşitli bahanelerle üç kez gözaltına alındı. Yaklaşık dört ay hapishanede kaldı.

Tahliye olduktan sonra Aralık '93'te Aydın Bulmak ile birlikte Dersim'e gidip gerillaya katıldılar. 1996 sonlarına kadar gerillada faaliyet yürüttü. Sonra bir süre hareketten ayrı kaldı ve bu süreçte tutsak düştü.

Hapishane'de yeniden yoldaşlarıyla bir araya geldi. Uzun süre Malatya hapishanesinde kaldı. İçindeki ve dışındaki düşmana karşı zorlu bir savaşa girdi.

19 Aralık katliam saldırısında yoldaşlarıyla omuz omuza direndi. Hücrelerde direnişini sürdürdü.

F tiplerinde, şehit yoldaşlarının yerlerini doldurmak isteyen ölüm orucu gönüllülerinden biriydi. Sincan F tipi hapishanesinin 5. Ekibinde, 3 Haziran'da ölüm orucuna başladı. Armutlu'da direnen halka saldırıldığını duyduğunda tutuşturduğu bedeninden yükselen alevlerle, zulüm ve direniş gerçeğini bir kez daha gösterdi herkese.

Sultan Yıldız:

Sivas Kangal Topardıç köyünde, 20 Şubat 1973'de doğdu. Ortaokulu ve liseyi Adana'da okudu. Burada haklar ve özgürlükler mücadelesinde yer almaya başladı. Kırşehir'de Gazi Üniversitesi Eğitim Fakültesi Türk dili ve edebiyatı'nda okurken TÖDEF'lilerle tanıştı. Bulunduğu alanda gençlik mücadelesinin öncülerinden biri oldu. Yine Kırşehir'de yerel bir gazete olan Kızılırmak Gazetesi'nin yazı işleri müdürlüğünü yaptı.

1999'da İstanbul'da Kurtuluş gazetesinde çalışmaya başladı. 2000'de ise F tipi hapishaneler sorununun tüm yakıcılığıyla gündeme girmesi üzerine, kendini tümüyle TAYAD'lıların mücadelesine verdi. Bir TAYAD'lı olarak, ölüm oruçlarına gelinceye kadarki süreçte hemen tüm faaliyetlerde yer aldı.

Ölüm orucu direnişçilerinin bulunduğu evin kapısında karşıladı katilleri. Giremezsiniz dedi.

Şefik Kul, onun katledilmesi emrini vermişti zaten. Katlettiler.

Bülent Durgaç:

1974 Eylül'ünde Maraş'ın Afşin ilçesi Çomudüz köyünde doğdu. Ailesiyle önce İskenderun'a, ardından Mersin'e taşındılar. Lisedeyken okulu terketmek

durumunda kaldı, su tesisatçılığı, dolmuş muavinliği yaptı. Lise yıllarındayken devrimcilere sempati duymaya başladı. 1991'de dolmuş muavinliği yaparken tanıştığı devrimciler aracılığıyla mücadeleye katıldı.

Mersin'de bu sömürü ve zulüm düzenine karşı mücadele ederken, 1993 Haziran'ında tutsak düştü. Okumak, araştırmak onun hiç vazgeçmediği tutkusuydu. Bu nedenle bulunduğu hemen tüm hapishanelerde kütüphane sorumluluğunu üstlendi. Malatya, Çankırı ve Bursa hapishanelerinde kaldı. 1996 ölüm orucunda Ölüm Orucu birinci ekibinde yer aldı. 69 gün yoldaşlarıyla birlikte adım adım ölümün üzerine yürüdü. Bu eylem sonrası, unutkanlık, vücudunda denge sorunları yaşadı.

19 Aralık katliamı sırasında Bursa'daydı. Yoldaşlarıyla birlikte direndi. Ve işkencelerle Edirne F tipi hapishanesinin hücrelerine atıldı. İşkenceciler, onun gözlerinde de aradıklarını bulamadılar. 19 Aralık'ı yaşamış olmak onun için "daha kararlı ve inançlı olmak" demekti.

13 Ekim 2001'e kadar Edirne F tipi hapishanesinde kaldı. 13 Ekim'de Adli Tıp Raporuyla 6 aylığına tahliye edildi. Armutlu'da işkencecilerin katlettiği Bülent Durgaç, sekiz buçuk yıldır hapishanede idi ve tahliye olalı iki hafta olmuştu.

Arzu Güler:

8 Mart 1978 Tunceli Hozat doğumludur. Ailesiyle önce Mersin'e ardından İstanbul'a taşındılar. 18 yaşından itibaren tekstil fabrikalarında işçi olarak çalıştı. Küçük yaştan devrimcileri tanıyor, seviyordu. 1992'de Hozat'ta iken devrimcilerle bağ kurdu.

Dersim'de iken elinden geldiğince devrimcilere yardımcı olmaya çalıştı. Mersin'de ve İstanbul'da artık daha fazla mücadelenin içindeydi. Dergi dağıtımından gösterilere, pankart asmaya kadar, halka gerçekleri göstermek için ne yapılması gerekiyorsa yapıyordu. Bu mücadele içinde zaman zaman da gözaltına alındı. 1996'da '84 ölüm orucu şehitlerini anma pikniğinde, 98'de bu defa da '96 ölüm orucu şehitleri anmasında gözaltına alındı. Hapishanede ki devrimcilerin onun için hep özel bir anlamı oldu.

Arzu Güler ölüm orucu gönüllüsü oldu ve 4 Haziran 2001'de TAYAD'lıların ikinci ölüm orucu ekibinde ölüm orucuna başladı.

Barış Kaş:

1981'de Dersim Pertek Doğrultay köyü doğumlu, 20 yaşında bir gencimizdi.

Dersim'lilerin çoğu gibi, yoksul bir ailedendi. İlkokul 3'ten okulu terk etti. Köyde çiftçilik ve çobanlık yapıyordu. Çocukluğundan beri devrimcileri, dağdaki gerillaları tanımıştı.

Amcası Dursun Kaş Sincan hapishanesinde, yine akrabalarından Ercan Şeker de Sincan'da tutsaktı. Kendisi de, Malatya Hapishanesinde 3,5 ay tutuklu kalarak hapishaneyi tanıdı. Yine 19 Aralık'tan sonra tutuklanarak 2 ay Malatya hapishanesinde tutuldu.

O devrime inanan biriydi. Devrimcilerin özgür bir halk için savaştığını biliyordu. Onun için her zaman devrimcilerin yanındaydı. Onun için devrimcilik, özgürlük, kardeşlik, yani bu düzeni değiştirmek demekti.

6 Kasım’ın ışığında gençlik hareketi

6 Kasım, YÖK’e, YÖK düzenine, savaşa ve hücrelere karşı öfkenin alanlarda haykırıldığı bir gün oldu. 6 Kasım’ın genel tablosunu kitlesel, coşkulu, militan ve yaygın protestolar olarak özetleyebiliriz.

Başta Ankara, İstanbul, İzmir, Eskişehir ve Adana’da gerçekleştirilen eylemlere katılım 10 bini aşmıştır. Ankara’da binlerce öğrenci, yoğun polis terörüne rağmen alanlara çıkmış, İstanbul’daki gösterilerde de yine polis terörüne karşı kararlı ve direngen bir tutum sergilenmiştir. Ayrıca birçok üniversitede 6 Kasım eylemlilikleri birkaç güne yayılmış, YÖK kitlesel bir biçimde protesto edilmiştir.

Direngen ve kararlı...

6 Kasım eylemliliklerinde iki olgu öne çıktı. Birincisi azgın bir devlet terörüydü. İkincisi ise gençliğin direngen militan duruşu oldu. Birçok yerde eylemler yapılabildiyse, bu ciddi bir kararlılık sayesinde olabilmektedir.

Her 6 Kasım öncesi olduğu gibi bu 6 Kasım’da da devlet fütursuz tehditler savurmuştur. Gençliğin her eyleminin arkasında “terör örgütleri var” demagojisiyle günler öncesinden eylemleri yasadışı ilan ederek, katılanlar hakkında işlem yapılacağını söylemişlerdir. Bu işte de Amerikancı medya etkin bir biçimde kullanılmıştır. Eylem öncesi birçok öğrencinin evi basılmış, eylem alanları ablukaya alınmış, öğrenciye benzetilen herkes gözaltına alınmıştır.

Örneğin sadece Ankara’da eylem sabahı devrimci dergi büroları basılmış, buradakiler gözaltına alınmış ve 5 kişi tutuklanmıştır. Eylemden saatler öncesinde eylem alanlarında yoğun kimlik kontrolleri ve gözaltılar yaşanmıştır. Ankara’da öğlen saatlerinde gözaltı sayısı 300’ü aşmıştır. Fakat tüm bunlar sonucu değiştirmemiş, eylem kitlesel ve coşkulu bir biçimde gerçekleştirilmiştir.

Herşeye rağmen büyüyen mücadele dinamikleri

Bu yıl gerçekleştirilen eylemler kitlesellik, yaygınlık ve coşku bakımından son birkaç senenin eylemlerini geride bırakmıştır. Öğrenci gençlik hareketinde özellikle birkaç senedir mücadele dinamiklerinde güçlenme eğilimi gözle görünür biçimde yaşanmaktadır. Gençlik hareketinin sadece son bir yılı dikkate alındığında bu gerçek açık biçimde görünmektedir.

Devletin her türlü baskı ve terörüne, hareketin yaşadığı iç zayıflıklara karşın bu gelişimin önü alınamamıştır. Örneğin sadece Ankara’da 19 Aralık sonrası yüzlerce öğrenci ÖO eylemliliklerine katıldıkları gerekçesiyle gözaltına alınmış, onlarca tutuklanmıştır. Beraberinde okullardaki baskılar yoğunlaştırılarak süreklileştirilmiştir. Ama buna karşın binlerce öğrenci 6 Kasım’da konulan yasak kararını delerek alanlara çıkmıştır.

Elbette bu hareketin doğrusal bir gelişim çizgisi izlediği anlamına gelmemektedir. Örneğin, 19 Aralık’ta gerçekleşen katliam sonrasında öğrenci gençlik hareketinde, özellikle en ileri güçleri şahsında belirgin bir kırılma süreci yaşanmıştır. Ancak bu kırılma gençlik hareketinin özellikle kriz sonrasında artan mücadele dinamikleriyle birlikte yeni taze güçlerle aşılmıştır.

Toplumsal planda yaşanan tüm bu sorunlara çok sınırlı güçlerle de olsa en anlamlı tepkiyi yine öğrenciler vermiştir. 19 Aralık sonrası gerçekleştirilen

eylemlerin hemen tümünü gençlik örgütlemiş ya da temel bir bileşeni olmuştur. Krizin faturasına karşı, politize olmuş kesimleriyle sınırlı kalsa da eylemli bir tepki vermiştir.

Emperyalist savaş gençliğin kendine has mücadele dinamiklerini ayrıca uyarıcı bir işlev görmüştür. Yarı aydın kimlik, daha önemlisi sosyal planda yüzyüze kalınan ağır yıkım emperyalist savaşla beraber gençliğin mücadeleci bölüklerini genişletmiş, gençliğin yüzünü mücadeleye çevirmiştir.

Önceki senelerden çok daha ağır siyasal koşullarda gerçekleştirilen bu yılın 6 Kasım eylemleri bu gelişim sürecinin yeni bir halkası olmuş, gençliğin sahip olduğu mücadele potansiyeli somut olarak alanlarda ifadesini bulmuştur.

Toplumsal sorunlara ilgi ve açık politik tutum

Eylemlerde öne çıkan sloganlara baktığımızda, gençliğin duyarlılık alanlarını ve yaklaşımını da görebiliriz. “YÖK’e hayır!”, “Parasız, bilimsel, demokratik, anadilde eğitim!” sloganı gençliğin kendi sorunlarına ilgisini ifade ediyor. Emperyalist savaşa ve Amerikancı iktidara karşı duyulan öfke ise kendisini “Emperyalist savaşa hayır!”, “ABD askeri olmayacağız!” sloganlarıyla açık bir politik tutum biçiminde ifade ediyor. “İçerde dışarda hücreleri parçala!”, “Yaşasın ÖO direnişimiz!” sloganı ise, bir gün önce Küçükarmutlu’da yaşanan katliama karşı duyulan büyük kinle daha bir coşkuyla atılıyor.

Bu şiarlarla ifade edilen duyarlılık, gençliğin ülkenin ve emekçilerin sorunlarına olan ilgisini gösteriyor. Dahası, bu sorunlara bakıstaki politik açıklık bu ilgiye farklı bir anlam kazandırıyor.

İşçi-emekçi hareketiyle yakınlaşma

Gençlik hareketi üzerine yaptığımız değerlendirmelerde, gençliğin toplumsal hareketliliğin etkilerine açık bir yapıya sahip olduğunu, bunun onun mücadele dinamiklerini ayrıca etkilediğini belirtmiştik. Uzun dönemdir toplumsal planda yaşanan durgunluk gençliği bundan dolayı olumsuz yönde etkilemiştir. Ama buna rağmen gençlik eylemliliklerinde işçi-emekçilerin sorunları da sahiplenilmiştir. Bugün ise, 6 Kasım’ın hemen öncesinde işçi-emekçi hareketinde yaşanan hareketlilik gençliği dolaysız olarak etkilemiştir. Eylemliliklerde coşkuyu ve direngenliği arttıran bir rol oynamıştır. Özellikle İstanbul’da 6 Kasım gösterilerinden sonra gençliğin kitlesel olarak işçi eylemine katılması ve bu eylemde uzun yıllardan sonra ilk kez oluşan yakınlaşma gençliğe ayrı bir moral güç vermiştir.

Bu yakınlaşmanın yaşanmasında işçilerin tutumu belirleyici olmuştur. Çünkü gençlik, işçi kitlelerinin kendisine karşı aldığı mesafeli tutuma karşın, eylemlerde hep emekçilerin yanında saf tutmuştur. Geçmişteki eylemlerde gençliğe “provokatör” gözüyle bakılırken, şimdi emekçiler tarafından belli bir ilgi ve sempati ile karşılanılmaktadırlar. Kuşkusuz bu tutum öğrencilerin bu eylemler şahsında yakaladıkları meşruluktan kaynaklanmaktadır. 6 Kasım eylemleriyle emperyalist savaşa karşı alınan net tutum, emekçilerin bakışını değiştiren bir başka olumluluktur. Halkın %80’inin karşı olduğu bir savaşa karşı öğrencilerin eylemli tepkisinin sempatiyle karşılanması olağandır. Bunlara bir de genelde yaşanan suskunluğa rağmen kararlı ve kitlesel eylemlerin örgütlenmesinin bıraktığı etki eklenirse, işçi ve emekçilerin gençliğe değişen

bakışı daha iyi anlaşılır.

Bu durum gençlik hareketini sınıf hareketiyle buluşturmada genç komünistlere önemli bir olanak sağlamaktadır.

Hareketin birbirine tezat iki gerçeği

Gençlik hareketi, 6 Kasım dolayısıyla bir kez daha kendisini gösteren mücadele dinamiklerine karşın, halihazırda hareketin geleceği açısından temel önemde sorunlarla yüzyüzedir. Birincisi gençliğin merkezi ve yerel olarak örgütlülüğe sahip olamamasıdır. İkincisi ise, birincisine de sıkı sıkıya bağlı olarak, devrimci bir önderlikten yoksunluktur. Bu iki sorun birbirlerini karşılıklı olarak etkilemekte, yine her iki sorunun çözümünü de birbirine sıkı sıkıya bağlanmaktadır.

Örgütsüzlük ve politik mücadeleye yatkın mücadele dinamikleri, hareketin birbiriyle tezatlık oluşturan iki temel gerçeği durumundadır. Bu iki temel gerçek, bir yanıla hareketin taşıdığı zengin olanakları ifade ederken, diğer yanıla genç komünistlerin görevlerinin ağırlığına işaret etmektedir.

Ekim Gençliği

Kasım ‘01 tarihli 49. sayısı çıktı!...

6 Kasım ruhuyla mücadeleyi yükseltelim!

6 Kasım ışığında gençlik hareketi

YÖK ve YÖK düzenine karşı mücadele

YÖK-<SOV Protokolü üzerine...

“Terör” ne, “terörist” kim?

Emperyalist savaş ve gençlik

(orta sayfa)

Ölüm Orucu Direnişi 1. yılını aştı!

Eğitimin özelleştirilmesi süreci hızla ilerliyor...

İsviçre Ekim Gençliği Kampı

Mücadele postası

Eğitimin özelleştirilmesi süreci hızla ilerliyor...

Paralı eğitime hayır! Her düzeyde parasız eğitim!

12 Eylül faşist askeri darbesi, esasta ülkeyi sermayenin ihtiyaçlarına uygun bir biçimde yeniden yapılandırmayı hedefliyordu. Ekonomik kriz içerisinde debelenen Türkiye kapitalizmi 24 Ocak Kararları ile düzlüğe çıkarılmaya çalışılıyordu. Bu, krizin faturasının işçi ve emekçi kitlelere çıkarılması anlamına geldiği içindir ki, toplumsal muhalefetin kapsamlı bir faşist zor hareketiyle ezilmesi gerekiyordu. 12 Eylül, ekonomik ve sosyal saldırı programının uygulanması için gerekli zemini hazırladı. Toplumsal muhalefet asker postalları altında ezilerek tüm ülke bir hapisaneye çevrildi. Tüm demokratik hak ve özgürlükler askıya alındı. Yılları bulan mücadelelerle kazanılan iktisadi ve sosyal haklar bir çırpıda gaspedildi.

Bu sürecin üniversiteler boyutunda da benzer bir tablo vardır. Gençlik hareketi azgın bir faşist zor ile ezilmiş, üniversitelerde faşist darbenin uzantısı olarak YÖK kurumsallaştırılmıştır. YÖK’ün kurumsallaştırılması faşist baskı ve terörün kurumsallaştırılması demektir. Ama bu saldırının yalnızca bir yanıdır. YÖK’ün asıl işlevi, gençlik hareketinin ezilmesiyle üniversiteleri sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda yeniden yapılandırmaktır. Öyle ki YÖK’ün tarihi eğitimin ticarileştirilmesi tarihi olmuştur.

12 Eylül sonrasında bu süreç liselerde de benzer biçimde yaşanmıştır. Ezilen liseli gençlik hareketi apolitikleştirme ve dejenarasyon saldırısına maruz kalmıştır. Yine okulların ticarileştirilmesi süreci adım adım ilerletilmiştir.

Okulların paralı hale getirilmesi süreci nasıl işledi?

Türkiye’de genç nüfusun fazla olması eğitime olan talebi arttırırken, bu alana yeterli kaynak ayrılmaması sorunu büyütmüş ve özel okulların önü açılmıştır. Bunun yanında devlet de kendi okullarını çeşitlendirerek burjuvazi için kaliteli eğitim verecek ve nitelikli işgücü yetiştirecek okullar açmıştır. Bu ise eğitim gören gençliğin kaliteli bir okula girmek için yarışını arttırmış ve dershaneçilik sektörüne alan açmıştır. Başta tek tek kurulan özel okulların sayısı 1979-1991 yılları arası yüzde 280 oranında artmıştır.

Yanısıra kapitalist tekeller tarafından, ihtiyaçlarını bizzat karşılamak ve eğitimden tatlı kârlar elde etmek için vakıf üniversiteleri açılmaya başlanmıştır. Sermaye devleti bu üniversiteleri ayrıca desteklemiş, devlet okullarından kısılan kaynaklar vakıf üniversitelerine aktarılmıştır. Bu, eğitimin ticarileştirilmesi saldırısının nasıl sistematik bir biçimde yürütüldüğünü göstermektedir.

Okulların ticarileştirilmesi süreci üniversitelerde harçların yürürlüğe sokulmasıyla başlamıştır. ‘80 darbesiyle yaratılan sessizlik ortamında küçük oranlarla alınmaya başlayan harçlar zamanla astronomik miktarlarda arttırılmış, böylece okulların kapıları işçi-emekçi çocuklarına kapatılmıştır. Artık parası olanın okuduğu, olmayanın kapı dışında kaldığı bir sistemdir söz konusu olan.

Paralı eğitim saldırısı başından beri ideolojik saldırılarla içiçe yürütülmüştür. Küreselleşme adı altında işçi sınıfı ve emekçilerin kazanılmış tüm haklarının gaspedilmesi süreci, “tarihin sonu” propagandasıyla, önüne geçilmez bir süreç olarak yığınların beyinlerine kazınmaya çalışılmıştır.

Eğitimin paralı hale getirilmesi süreci de aynı ideolojik saldırıyla içiçe yürümüştür. Bu saldırıda kullanılan temel argüman “öğrencilerin öğrencilik maliyetlerine katılımı”dır. Sembolik düzeyde başlayan bu “katılım oranı” artık yüzde onları bulmaktadır.

Çıkarılacak yeni yasada ise rektörlere harçları belirleme yetkisi tanınmakta, dahası har(a)ç oranlarının “öğrenci maliyetleri”nin tamamına ulaşabileceği söylenmektedir. Krizle beraber ezilen yığınların yaşadıkları kapsamlı yıkım düşünüldüğünde, bu, okul kapılarının işçi-emekçi çocuklarına tamamen kapatılması demektir. Kaldı ki, üniversiteyi kazanan birçok işçi-emekçi çocuğu şimdiden parasızlık yüzünden üniversitelerin dışında kalmaktadır. Birçok öğrenci giderlerini karşılayamadığı için eğitimini yarıda bırakmak zorunda kalmaktadır.

Paralı eğitim lise ve ilköğretimde de yaygınlaştırılıyor!

Eğitimde özelleştirme süreci bugün liseleri ve ilköğretim okullarını da kapsayacak biçimde yaygınlaşmıştır.

Liselerde zorunlu katkı payı adı altında sürekli para toplanmaktadır. İşçi-emekçi çocuklarının gidebildikleri liseler adım adım paralı hale getirilmektedir. Eğitim-Sen’in yaptığı araştırmalar, okula yeni başlayan bir çocuğun maliyetinin asgari ücretin iki katı olduğunu ortaya koymaktadır.

İlk ve orta öğretim kurumlarında zorunlu bağış olarak alınan katkı payları 1997’de çıkarılan bir yasayla meşrulaştırılmıştır. Her yıl Milli Eğitim Bakanlığı’nca aksi yönde yapılan açıklamalara karşın, veliler okul derneklerine bağış yapmaya zorlanmakta, aksi takdirde kayıt yapılmayacağı tehditi savrulmaktadır. Böylece eğitim emekçileri “tahsildar”, eğitim kurumları bir çeşit ticarethane, öğrenciler de müşteri haline gelmiştir.

8 yıllık eğitim için birkaç yıllığına konulan ek vergiler artık süreklileştirilmiştir. Cep telefonu faturalarından gelir vergisine kadar bu ek vergiler toplanmaktadır. Deprem için toplanan paraların batık bankaları kurtarmakta kullanıldığı gerçeği ortaya

çıkışken, eğitim için toplanan vergilerin de nereye gideceği sır değildir.

Kitap ve kırtasiye masrafları ise ayrı bir rant kapısıdır. Yapılan son %50’lik zamdan sonra ortalama kitap ücreti 3 milyona çıkmıştır. Yaklaşık 250 trilyonun döndüğü bir piyasadır bu. Bir başka rant kapısı ise okul servisleridir. Burada da kitap piyasasındakini aratmayacak paralar dönmektedir. Fatura tabii ki yine işçi ve emekçilere kesilmektedir.

Eğitim kurumlarına döktüğümüz o kadar paraya rağmen verilen eğitimin kalitesi de giderek düşüyor. Derslik başına düşen öğrenci sayısı İstanbul gibi bir metropolde 70 ila 80 arası. Türkiye ortalaması ise 56’dır. 70 bin kadar dersliğe, 120 binin üzerinde eğitimciye ihtiyaç var. Buna rağmen YÖK formasyon hakkını gaspederek binlerce öğretmen adayını işsiz

bıraktı. Birçok okulda çok sayıda ders boş geçiyor. İkibin okul bu yıl hiç açılmayacak. Metropoller de dahil olmak üzere birçok okul bu yıl ısınma problemiyle karşı karşıya. Bilgisayarlı eğitim konusunda verilen onca vaade rağmen hiçbir gelişme söz konusu değil. Dahası, fizik, kimya, biyoloji laboratuvarı olan okul sayısı son derece sınırlı.

Bu koşullar altında eğitim gören gençlerin üniversite sınavlarında başarı kazanmaları zaten mümkün değil. Olsa olsa tabela üniversitelerden birine girerek, geldikleri

okuldan farksız bir eğitim olarak “nitelikli” birer işsiz olabilirler.

(...)

“Her düzeyde parasız eğitim!” talebi ekseninde mücadeleyi yükseltelim!

Gençlik hücreler, savaş, işsizlik ve paralı eğitim saldırılarıyla geleceksizliğe mahkum ediliyor. Geleceğimize sahip çıkmak için mücadele etmek dışında alternatifimiz yok.

Paralı eğitim saldırısına karşı örgütlü mücadeleyi yükseltmeliyiz. “Her düzeyde parasız eğitim!” şiarı etrafında üniversiteli, liseli ve ilköğretim öğrencileri olarak birleşmeli, eğitim hakkımızın gaspedilmesine izin vermemeliyiz.

Paralı eğitim saldırısına hep faşist baskı ve terör eşlik etmiş ve okullarda kurumsallaştırılmıştır. Dolayısıyla, paralı eğitime karşı örgütlenecek mücadele okullardaki her türlü faşist kurum ve uygulamaları da hedef almak durumundadır.

Diğer yandan emperyalist savaş gençliğin kanı üzerinden kirdi pazarlıkları gündeme getirirken, faturası da emekçiler ve gençlikten çıkarılacaktır. Dolayısıyla mücadelemiz emperyalist savaşa ve krizin faturasına karşı mücadeleye de birleşmelidir.

Mücadele alanlarına çıkalım, taleplerimizi yükseltelim! Gelecek ve özgürlük için mücadele barikatlarını örelim!

Savaş, anti-emperyalist zor dönem

Sınıf devrimcileri, her zamankinden daha kapsamlı görev ve sorumluluklarla, gerçek bir sına dönemiyle karşı karşıyadırlar. Olağan dönemin ruh halini geride bırakmak, sınıfın savaş örgütü kimliğinin ve sorumluluğunun bütün gereklerini eksiksiz olarak yerine getirmek, saldırıları boşa çıkaracak bir ustalık ve direngenlikle hareket etmek, krizin ve savaşın ortaya çıkardığı bütün olanakları kullanmak üzere seferber olmak ve bütün bunları sınıf cephesinden ısrarlı bir çalışmayla birleştirebilmek, sınıf devrimcilerinin kendilerini sınavacağı temel alanlar ve ölçütlerdir.

Barbar kapitalizmin yeni saldırılar ve savaşlar dönemi

Kapitalizm ile bunalım, bunalım ile savaş birbirini tamamlayan olgular bütünüdür. Bu zorunlu bütünlük, kapitalist barbarlığın aşmaya muktedir olmadığı ve olamayacağı tarihsel ve toplumsal bir döngü olarak, insanlığı her seferinde yeni yıkımlarla ve acılarla yüzyüze getiriyor.

Emperyalist barbarlık döneminin haksız savaşları, bu açıdan geçmişteki savaşlarla kıyaslanmaz kapsamda bir yıkımı, zulmü ve vahşeti getiriyor beraberinde. Milyonlarca insan hayatını kaybediyor, koca kentler ve ülkeler yerle bir ediliyor. Çürüten kapitalizm, yolaçtığı savaşlarla, emekçilerin alınteriyle yaratılmış birikimi, toplumsal değerleri, insanlığın geleceğini ve doğal yaşamı her geçen gün daha fazla tehdit ediyor. Sözde ulusal güvenlik adına sürdürülen silahlanma yarışı ve militarizasyon, tüm insanların güvenliği ve geleceği için asıl tehlike kaynağı olmaya devam ediyor.

‘89 yıkılışının üstünden daha birkaç yıl bile geçmeden, “refah toplumu”, “sosyal devlet” ve “sosyal güvenlik”, “demokrasi” gibi, uzun zaman boyunca sosyalizmin basıncı nedeniyle taşımak zorunda kaldığı yükümlülükleri ve buna dayalı propagandayı bir yana bırakan kapitalist barbarlık düzeni, bir kez daha barışı da hayal haline getiriyor. “Güvenlik birinci ve temel bir sorundur” mazeretiyle yoksul halkların ve emekçilerin kanını dökmek üzere silaha sarılıyor, dünyayı pervasızca kana buluyor. Yalnızca son on yıla bakıldığında bile, zincirlerinden boşalmış barbar kapitalizmin yeni bir savaşlar dönemini başlattığını ve

bunu giderek tırmandıracağını görmek mümkün.

Kuşkusuz bu mevcut tablonun bir yanı. Diğer yandan, emperyalist barbarlık düzeni, yalnızca savaşları ve yalnızca yıkımları değil, aynı zamanda kendi karşıtı olan çözümü, yani kapitalizm belasından kurtulmayı olgunlaştıran devrimleri de daha yoğun, daha acil ve daha geniş ölçekte gündeme taşıyor. Geçtiğimiz yüzyılın başlarında patlak veren Birinci Dünya Savaşı, Büyük Ekim Devrimi’nin gerçekleşebilmesinin koşullarının nesnel olarak daha da olgunlaşmasına hizmet ederken, Avrupa’da da devrimci bir dalganın yükselmesine zemin hazırlamış; fakat başta Almanya’da olmak üzere, oluşan fırsatlar çeşitli nedenlerle elden kaçırılmıştı. İkinci Dünya Savaşı sonrasında emperyalist hegemonya zincirini parçalayan ulusal kurtuluş savaşlarının hız kazanması ve bir dizi ülkede halk iktidarının kurulması da aynı sonucun bir ifadesiydi. Bu devrimler ve devrimci dönüşümler, dışta ulusal ve içte toplumsal kurtuluşu önceleyen bir savaş durumunun, bizzat çürüten kapitalizm tarafından yaratılmasının dolaylı ve dolaysız örnekleri oldular.

“Kapitalizm savaş demektir!” şiarı, bu yapısal bunalımların olağan sınırları aşarak kendi içinde çözilememesi durumunu anlatıyor. Bunalımların kendi içinden çözilememesi ve giderek içinden çıkılmaz bir hal alması, ulusal sınırlar dışında bir savaşı gündeme getiriyor. Kapitalist sınıfların iç savaştan ve yoğunlaşan bunalımdan kurtulmanın yolu olarak açtıkları bu tür savaşlarda aradıkları çözüm, çoğunlukla ve uzun vadede, istemedikleri başka bir çözüme boyun eğmeleri ile sonuçlanıyor.

Savaşların kitleleri uyarıcı işlevi

Savaş durumunda “Ya barbarlık ya sosyalizm” seçeneği, olağan dönemlerde hiç olmadığı kadar daha da berrak bir seçenek olarak kitlelerin karşısına çıkıyor. Yol açtığı yıkım ve kayıpların büyüklüğü ölçüsünde her savaş, yıkıma uğrayanların emperyalist sisteme, kapitalist düzene olan tepkisini ve nefretini büyütüyor. Savaş, dolaysız olarak savaşa ve yıkıma yol açan nedenler ve aktörlerle bir hesaplaşmayı dayatıyor. Kitleler, dayatılan savaş koşulları ve ortaya çıkan yıkım ve vahşet karşısında uyudukları derin uykudan uyanıp bir arayış içine giriyorlar ve tutum belirlemek zorunda kalıyorlar.

Yalnızca savaşın hedef aldığı kurbanlar değil, savaşın sonuçlarından dolayı olarak etkilenen ve bizzat savaşın başlatıcısı ve nedeni olan emperyalist sistem içinde yaşayanlar da bir hesaplaşma içine giriyorlar. Üstelik yalnızca iktisadi kayıplar vesilesiyle değil. Savaşın başlatıcısı ve nedeni olan kapitalist ülkelerin en çekici iktisadi vaatleri ve ‘ulusal çıkar’ edebiyatına dayalı en kapsamlı ideolojik propagandaları bile, bir süre sonra başka ülke topraklarında yürütülen bir savaşta evlatlarını yitirme

gerçekliği ve riskiyle yüzyüze olan emperyalist metropollerdeki emekçi yığınlarını savaşa karşı tutum almaktan alıkoymaya yetmiyor. Vietnam bunun en çok bilinen örneğidir. Çözüm olarak başvuru olan bu emperyalist savaş karşısında, en güçlü savaş karşıtı hareketlerden biri bizzat ABD’de boy vermiş ve savaşta işlenen suçlar, savaşın mantığı öncelikle burada sorgulanır olmuştur. Emperyalizmin yenilmezliği iddiası bu savaşla birlikte bir kez daha çürütülmüştür.

Öte taraftan emperyalist metropolün işçileri ve emekçi yığınlarının böylesi savaşlar vesilesiyle uğradıkları ve uğrayacakları iktisadi ve sosyal hak kayıplarına karşı duyarlılıkları ve savaşların yol açtığı yıkımlara karşı tarihsel deneyimlere dayalı taşıdıkları bilinç, onları kolayından emperyalist bir savaşa yedeklenmekten alıkoymaktadır. Bu gerçek, bugün Afganistan savaşı karşısında Avrupalı işçi ve emekçilerin aldıkları savaş karşıtı tutum vesilesiyle bir kez daha doğrulanıyor. Savaşın iktisadi ve siyasal faturasının kendilerine de çıkarılıyor olması bunda önemli bir rol oynuyor. Avrupa ve özellikle ABD’de, daha şimdiden savaş bahanesiyle yüzbinlerce işçi işten çıkarıldı. İşçi kıyımının ve yeni saldırıların bununla sınırlı kalmayacağı ise çok açık. Sonuçta ülke dışındaki her haksız savaş, kaçınılmaz olarak içerde de yeni bir hareketliliğin imkanlarını yaratıyor. Çok geçmeden sınıfsal çatışmaları daha da derinleştiriyor.

Şovenizmle zehirlenmiş bir kesim dışta tutulursa, Avrupalı ve ABD’li emekçi yığınlar, savaş karşıtı güçlü bir eğilim taşımakta ve hiçbir haklı gerekçeye dayanmayan böylesi bir haydutluğu lanetlemektedirler. 11 Eylül saldırılarında yakınlarını kaybeden ailelerin G. W. Bush’a savaş istemediklerini bildiren mektuplar yazmaları, bu yönlü basın açıklamaları yapmaları dikkate değerdir. Kısaca, haksız bir savaşın yıkım ve acı demek olduğunu tarihsel deneyimlerden de bilen kitleler, bugün savaşı haklı çıkarmaya dönük yalanlara, manevralara ve terör demagojilerine çok kolayından prim vermemektedirler. Üstelik bu tutumun kirli ve haksız savaşa karşı henüz ikinci bir cephenin açılmadığı bir durumda gerçekleşiyor olması, ayrıca son derece anlamlıdır.

Daha büyük savaşların provası olarak Afganistan saldırısı

Savaş, çözilemeyen iktisadi bunalımların yol açtığı yoğunlaşmış siyasal çatışmalar demektir. Bu yoğunlaşmayı herşeyden önce ve herşeyden çok kapitalist sistemin kendisi üretmektedir. Önü alınamaz iktisadi çıkar çatışmalarının, daralan pazarın, düşen kâr oranlarının ve artan rekabetin zorunlu sonucu, siyasal çatışmalar, sistem içinde bölgesel ve siyasal bloklaşmalar ve bunların yarattığı giderek militarist biçimlere dayalı boğazlaşmalar oluyor. Emperyalist tekeller, yaşadıkları bunalımı bağımlı ülke halklarına

emperyalist mücadele ve devrimciliği

A. Aras

yeni katmerli faturalar yükleyerek atlatamadıkları yerde, en kaba yöntemleri devreye sokmaktan, savaş da dahil olmak üzere bütün imkanlarını bunun için seferber etmekten geri durmuyorlar. Onlar için önemli olan bunalımın aşılmasıdır. Savaş açmak için bir mazeret bulmak sorun değildir. Yeter ki, koşullar bir savaşı zorlamış ve bir kez buna karar verilmiş olsun. Bunun mazereti Birinci Dünya Savaşı'nda olduğu gibi Sırp veliahtının öldürülmesi de olabilir, İkinci Dünya Savaşı'nda Polonyalı askerlerin Alman sınırlarına ateş açtığı yalanı da. “Terörizmle mücadele” bahanesi de olabilir, sınırların çok ötesinde bir başka anakarada “ulusal güvenlik” adına girilen açık bir işgal de.

Emperyalist savaşın asıl nedenlerini gizlemek için kullanılan bu sahte gerekçeler, geçmişte kalan bir dip not olarak genellikle unutulur, unutturulmaya çalışılır. Unutulmayan ve unutulması engellenemeyen ise, haksız savaşlar sonucu yaşanan kıyımlar, ödenen ağır bedeller, milyonların savaş deneyiminden geçerek vardıkları sonuçlar, içine girdikleri hesaplaşma, edindikleri bilinç ve gerçek bir barışa duydukları özlemdir.

Kuşkusuz emperyalist haydutlar, sebebi oldukları iki dünya savaşı deneyiminin ardından, bunalımlarının çözümü için giriştikleri savaşlarda eskisine göre daha temkinli, daha hesaplı davranmak zorunda kalıyorlar. Deyim yerindeyse, kontrollü bir savaş stratejisi izliyor ve parça parça bunu hayata geçiriyorlar. Açık işgal ve savaş yerine düşük yoğunluklu savaş stratejisini uygulamayı, darbeler yoluyla bir dizi ülkede işbirlikçi iktidarlar üzerinden egemenliklerini devam ettirmeyi de zaman zaman tercih ediyorlar.

Kontrollü ve sınırlı olması, yıkımların, katliamların daha az, savaşın boyutlarının daha düşük olduğu anlamına gelmiyor. Vietnam savaşında katledilen insan sayısının 3 milyon, Cezayir'de 1 milyon olması, Irak'ta ise yüzbinleri bulması bunun en açık kanıtıdır. Vietnam işgalinde ABD emperyalizminin kullandığı bombaların miktarının 2. Dünya Savaşı'nda kullanılan toplam bomba miktarını kat kat aşması da, bu konuya başka bir cepheden ışık tutuyor. Ortadoğu'da Irak, Balkanlar'da Yugoslavya bu kontrollü savaşın son örnekleri oldular. Bütün yalanlara ve demagojilere rağmen başvurulmuş savaş hileleri, yüzbinlerin ölümüne neden olan savaşın kanlı yüzü açığa çıktı.

Ve yine kuşkusuz, bu kontrollü ve sınırlı savaşların da bir sınırı var. Emperyalistler arası artan rekabet ve hegemonya savaşı sürdükçe bu sınırların aşılabacağı, kontrolün elden çıkacağı ve giderek kendi aralarında bir boğazlaşmaya dönüşeceği açıktır. Emperyalist haydutların bu hesaplarının ve planlarının bozulması için güçlü bir direniş, bu yönde anlamlı bir kıvılcım yeterlidir. Emperyalist savaşa karşı bir direniş, haydut takımının kendi iç çelişki ve çatlaklarının artması ve giderek böyle bir çatışmaya girmelerinin yolunun açılması demektir. Küba, Vietnam, Cezayir vb. ülkelerde emperyalizme karşı kazanılmış zaferler, bu

anlamıyla ulusal sınırlarını aşarak, dünyadaki ulusal ve sınıfsal kurtuluş mücadelelerine büyük bir moral ve güç kaynağı oldu.

“Terörizmle mücadele” bahanesiyle ABD emperyalizminin bölge halklarına açtığı savaşın emperyalistler arası artan rekabetin kızıştırdığı bir hegemonya savaşı olduğu yeterince biliniyor. Daha savaşın başlarında hiç kimse terörle mücadelede açık hedef olarak gösterilen Usame bin Ladin'i, Talibanları ya da onlara yüklenilen 11 Eylül saldırılarını tartışmıyor. Gündem bütünüyle Afganistan'la başlayan saldırıların, kuşkusuz önceden belirlenmiş olan yeni hedeflere doğru ne zaman ve nasıl yaygınlaştırılacağına kitlenmiş bulunuyor. Bu haksız savaşta kimlerin ne kadar pay alacağı üzerine yürütülen kirli pazarlıklar, bölgenin doğal zenginliklerini paylaşma üzerine kurulu hesaplar, bu temelde biçimlenen ittifaklar, daha savaşın başlarında yeni anlaşmazlıkların ve giderek çatışmaların zeminini de döşüyor.

Savaş ve anti-emperyalist mücadele dinamikleri

Burada kısa bir hatırlatmada bulunmak gerekiyor. Asya güçlü bir bir anti-emperyalist mücadele dinamiğinin boyverdiği bir coğrafi bölgedir. Bu yönüyle asla bir Afrika ile kıyaslanamaz. Çin, Vietnam, Kore'den Hindistan ve İran'a kadar, emperyalist işgal ve talana, işbirlikçi iktidarlara karşı yılları bulan ve herbiri kendine özgü bir savaşımdan geçmişlerdir. Savaşın uzaması ve yayılması olasılığı karşısında bölge halklarının bu tarihsel deneyimini gözönünde tutan emperyalist güçler, bölge halklarıyla kültürel, dinsel ve etnik bağları olan işbirlikçi iktidarları öne sürerek, onları maşa olarak kullanarak savaşa karşı yönelen tepkileri belli ölçülerde kırmayı hedeflemektedirler.

Bölgedeki işbirlikçi iktidarların yönetimde bulunduğu ülke işçi ve emekçilerinin savaş karşısında alacağı politik ve pratik tutum, bu yönüyle çok büyük bir önem taşımaktadır. Emperyalist haydutların maşa olarak kullandığı bu işbirlikçi çete takımının etkisizleştirilmesi, kendilerine biçilen kanlı ve kirli rollerinden soyundurulması, hiç değilse yıpratılması, halkların kardeşliğini sağlamak için atılmış güçlü bir adım, emperyalizme güçlü bir şamar olacaktır. Uşaklıkta önde gelen iki ülkenin, Türkiye ve Pakistan'ın, işçi ve emekçi halklarının bu savaşta çok kritik bir rol ve konumu olduğunu belirtmeye bile gerek yok. Pakistan halkının daha şimdiden Pervez Müşerref yönetimindeki askeri cuntayı savaş karşıtı gösterilerle sarsmaya başlaması oldukça anlamlıdır.

Diğer taraftan, savaşın kirli ve kanlı yüzü açığa çıktıkça, dünya halklarında ve işçi sınıfında gerçek niyetlere ve amaçlara dair kuşku ve itirazlar da giderek büyüyor. Dünyanın dört bir yanında savaş karşıtı

gösteriler düzenleniyor, anti-emperyalist mücadele dinamikleri açığa çıkıyor. Körfez savaşını izlemekle yetinen, Balkan savaşına karşı tepkilerini bir yere kadar açığa vuran işçi ve emekçi yığınlar, Afganistan saldırısına karşı daha ciddi ve kapsamlı bir muhalefet geliştirmeye başladı. Bundan sonra haksız savaşlara karşı eskisi kadar sessiz kalmayacağını göstermiş oldu.

Emperyalist haydutların satılık kalemşörleri ve sözde bilim adamları, istedikleri kadar emperyalist savaşı “uygarlıklar çatışması”, “hristiyan batı ile müslüman doğu toplumları arasındaki gecikmiş bir hesaplaşma” kılıfına bürümeye çalışırlarsa çalışsınlar; din, kültür ve milliyet farkı gözetmeksizin dünyanın işçi ve emekçileri, ezilen halkları, onyılların ardından bir ve aynı amaç için bir ve aynı düşmana karşı eylemli bir süreçte yeniden biraraya gelmeye başlamış bulunuyorlar. Emperyalist küreselleşmeye karşı başlayan bu hareketlilik, bugün sürmekte olan savaş vesilesiyle giderek daha siyasal ve enternasyonal bir nitelik kazanma imkanına kavuşmuş ve bağımlı yoksul ülke emekçilerini de bu dalgaya katmış bulunuyor.

Bunlar, yeni bir emperyalist saldırı ve savaşlar döneminin, işçi sınıfı ve emekçi halklar tarafından anti-emperyalist bir cepheden güçlü bir şekilde karşılanabilmesinin olanaklarının biriktiğinin işaretleridir. Geçmiştekilerden farklı olarak bu yeni dönemin anti-emperyalist hareketliliği, bütün yetersizliklerine rağmen, her geçen gün daha fazla anti-kapitalist bir içeriğe evrilme gücü ve yönelimi taşıyor. Üzerinde önemle durulması gereken bir diğer nokta da, yeni dönem anti-emperyalist hareketliliğin bu özelliğidir.

Tarihsel önemde bir süreç ve gerçek bir sınama dönemi

Tarihsel önemde bir emperyalist saldırı ve savaş döneminden, zorlu bir sınama sürecinden geçiyoruz. Dünyanın dört bir yanında milyonlarca işçi ve emekçinin haklı tepkisini çeken sefalet ve soygun programları yetmiyor. Emperyalist sistem bir kez daha kendi bunalımını çözmek için talan savaşlarına başvuruyor. İşçi sınıfına ve emekçi halklara karşı kapsamlı bir saldırı yöneltiliyor. Emperyalizm, süngü zoruyla iktisadi çıkarlarını korumaya, içinde debelendiği bunalımı aşmaya çalışıyor. En güçlü olduğu ve ebediliği üzerine her türden gevezeliğin yapıldığı bir dönemde, “artık silahlanmaya ve savaşlara gerek kalmadı” propagandasının yapıldığı bir yerde dünyayı kana buluyor.

Vurgulaya geldiğimiz gibi, bu, barbar kapitalizmin kendi yıkımını da hızlandıracak olan yeni bir dönemin başlangıcıdır. Bu dönemi yeni bir başlangıç olarak değerlendirmek ise herşeyden önce politik bir bilinç açıklığını, ısrarlı ve soluklu bir sınıf ve kitle çalışmasını, mevcut güçlükleri aşma kararlılığını gerektiriyor.

Emperyalist hegemonya mücadelesi, savaş ve Türkiye

Ortadoğu ve Balkanlar’dan sonra emperyalistlerin hedefi bu kez, yakın dönemlerde ağır yenilgilere uğradığı Asya, daha özelde zengin doğal kaynaklar nedeniyle haydutlar arası rekabetin yoğunlaştığı Kafkasya bölgesi. Ortadoğu ile birlikte dünyadaki petrolün yüzde 70’i ve dünyanın en büyük doğalgaz rezervleri bu coğrafi bölgede bulunuyor.

Ve Türkiye, bu bölgede, bu savaşta kritik bir konuma ve role sahip bir ülke. Konumuna uygun bir rolü bağımsız olarak belirleme gücünden ise bütünüyle yoksun. Sınırlarını çevreleyen bölgelerdeki istikrarsızlık ve çatışmalar doğrudan iç süreçlerine yansımakta, emperyalizme kölece bağımlılığın yarattığı tablo ile bunalımı daha da derinleşmektedir. İç ve dış politikası uzun bir dönemdir, ayrıntılarına kadar başta ABD olmak üzere, emperyalistler tarafından belirleniyor, bütünüyle onların çıkarlarına uyarlanmış bulunuyor. Her açıdan emperyalist egemenlik sahasındaki zayıf halkalardan birini oluşturuyor Tükiye kapitalizmi.

Emperyalizme uşaklık Amerikancı sermaye iktidarını kırıntılar uğruna dışarda komşu halklarla, içerde başta işçi sınıfı olmak üzere bütün bir emekçi halkla daha keskin ve daha kapsamlı bir biçimde karşı karşıya getiriyor. Dışarda halklara düşmanlık ve savaş, aynı anlama gelmek üzere içerde işçi ve emekçi halka karşı savaş ve terör, onun yegane politikası, zorunlu tek seçeneği haline gelmiş bulunuyor.

Öte taraftan, İMF’nin sosyal yıkım programına ek olarak, giderek daha da büyüyecek olan savaş faturasının sırtına yüklendiği işçi ve emekçiler, gelinen yerde düzenden bütün beklentilerini yitirmiş bulunuyorlar. Hiçbir düzen kurumunun, hiçbir partinin, hiçbir politik açılımın emekçiler nezdinde bir itibarı yok. Sermaye iktidarının savaş bahanesiyle emekçilerin ellerinde kalan son kırıntılara da göz dikmesi, dayanılmaz boyutlara ulaşan sefaleti daha da derinleştiriyor. Gün gün kötüleşen koşullar altında gelecek kaygısı giderek yerini günü kurtarma derdine bırakıyor.

Buradaki çıkışsızlık ve çözümsüzlük ise, gerisin geriye asıl yönü mücadeleye dönük bir arayışı, bir bütün olarak düzen cephesinden pratik kopuşu hızlandırıyor. Toplumun en geri kesimlerinin bile, düzenin yalana, demagojiye dayalı propagandalarının uyuşturucu etkisinden adım adım sıyrılarak gerçekliğe, olup biten siyasal gelişmelere çıplak bir gözle ve giderek kötüleşen yaşam koşullarının sorgulayıcı merceğinden bakmaya başlamaları, henüz harekete geçirilemeyen muazzam bir gücün biriktiğini gösteriyor.

Yaşam güvencesinden, insanca yaşam koşullarından yoksun milyonlarca emekçi için “ulusal güvenlik”, “ulusal çıkar” edebiyatına dayandırılan savaş ve diğer saldırı politikalarının hiçbir inandırıcılığı kalmamıştır. Türkiye halkının ezici bir çoğunluğu emperyalistlerin hergün yenisini dayattığı acı reçetelere ve emperyalist savaşa açık biçimde karşıdır. Bu karşıtlık farklı siyasal eğilimdeki işçi ve emekçileri biraraya getirmekte, aralarındaki yapay ayrımların etkisini kırmaktadır. Saldırı programını hayata geçirmek için başvuru olan “terörle mücadele” uygulamaları ise düzenin, kitlelerin mücadele eğilimini yalnızca çıplak şiddet ve baskı gücüyle sınırlandırma açmazını her geçen gün daha da büyütmeğe başka bir şey ifade etmiyor. Bu açmazı iflasla sonuçlandıracak yegane güç ise, kitlelerin bilinçli, örgütlü ve kararlı mücadelesidir.

Gençliğin 6 Kasım eylemleri; son Ankara yürüyüşü, yürüyüş ve miting boyunca savaşa ve saldırılara karşı siyasal sloganların sahiplenilmesi; estirilen teröre ve sendika bürokrasisinin katılımı sınırlamaya dönük olarak ördüğü barikatlarla rağmen,

bu eyleme anlamlı bir katılımın sağlanması dikkate değerdir. Bu, işçi sınıfı cephesinden savaşın ve krizin faturasına karşı biriken tepki ve öfkenin, bir imkan yaratıldığında, birleşik bir mücadeleye kanallı olmaya hazır olduğunu, terör edebiyatı ve uygulamalarının bu eğilimi kıramadığını gösteriyor. Savaş ve kriz koşulları, sınıfın siyasallaşmasının nesnel zeminini her geçen gün daha fazla olgunlaştırıyor.

Kuşkusuz, “dışarda savaş içerde terör” politikasının kitleler üzerinde yıldırıcı ve dağıtıcı bir etkisinin olmadığı söylenemez. Düzen yıllardır tam da esas olarak bu politika üzerinden yol almaktadır. Fakat emekçiler açısından sorun, son tahlilde, yalnızca terörün ve baskının tırmandırılmasından kaynaklanmıyor. Güncel planda işçi sınıfının ve emekçi yığınların devrimci bir önderlikten ve güçlü örgütlülüklerden yoksun olarak söz konusu saldırılara maruz kalmaları, bundan dolayı yaşadıkları dağınıklık, güç ve moral kaybı, çok daha belirleyici bir yer tutuyor. Sokakta uygulamaya konulan baskı, terör ve yasaklar, tam da bu dağınıklık üzerinden, uzun dönemli ve planlı saldırılara örgütlü olarak karşı konulamaması nedeniyle etkisini gösteriyor. Mücadele isteği ve potansiyelinin istikrarlı bir gelişim gösterememesinin önündeki asıl engel, tam da budur.

Bu ülkede 20 yıldır sistematik olarak uygulanan teröre, katliamlara, kitleleri aldatmaya ve mücadelelerinin yönünü saptırmaya dayalı politikalara, sendikal ihanete, baskı ve yasaklara rağmen, mücadele dinamikleri boğulmamaktadır. En kötü koşullarda bile kitleler hak ve özgürlükleri için sokaklara çıkmışlar ve çıkmaya devam etmektedirler. Fakat önderlik ve örgütlenme ihtiyaçları karşılanamadığı ölçüde kendiliğinden güçlü bir çıkış sağlayamamakta, temel sorunlar çözülememektedir. Savaşın ve krizin keskinleştiği çatışma ortamında dönemin temel ve acıl görevi bu ihtiyaçları karşılamak, burada biriken sorunları çözüm yoluna sokmaktır.

Bu çerçevede, işbirlikçi sermaye uşaklarının giderek büyüyen patlama dinamiklerini kontrol altında tutmak için tırmandırdığı faşist terör dalgasının kırılması, yeni bir çıkış için büyük bir önem taşımaktadır. Saldırı ve terörün sivri ucu herşeyden önce ve öncelikle mücadele dinamiklerinin önünü açacak olan devrimci ve komünist güçlere yönelmiş bulunuyor. Zindanlarda 12 Eylül dönemini aşan vahşi katliamlarla işe başlanmış olması elbette bir raslantı değil. Bugün aynı vahşi saldırılarla direnişi bitirmek için alabildiğince yüklenmeleri, zindan sınırlarını aşan bir ihtiyacın ve sıkışmışlığın ürünüdür.

Zor dönem devrimciliği, zorlukları aşma bilinci ve kararlılığı demektir

Kendilerinden başlayarak tüm topluma yöneltilmiş bu saldırılar karşısında komünistlerin ve devrimcilerin

öncelikli sorumluluğu, kararlı politik ve pratik bir direngenlik göstermeleridir. Bununla bağlantılı olarak ikincisi, ısrarla kitlelere gitmeleri, etkili ve sonuç alıcı bir kitle çalışmasına yönelmeleridir.

İçerde devrimci tutsaklar büyük bir fedakarlıkla üstlerine düşen sorumluluğu yerine getiriyorlar. Fakat bunun yetmediği ve dışardaki ayağının zayıf kaldığı ve bu nedenle direnişin giderek kendi içine daraldığı da uzun bir süredir biliniyor. Yalnızca sürmekte olan ölümüne direnişe destek boyutuyla değil, sınıf ve kitle hareketinin ihtiyaçlarına çözüm üretme, onunla buluşma ve giderek ona önderlik etme noktasında da, geçmişe oranla daha da gerilemiş bir devrimci örgütler tablosu var karşımızda. Sınıf ve kitlelere dönük çalışmadan giderek geri çekilmesi ve bu alanın önemli ölçüde reformistlere bırakılması, yalnızca güç kayıplarının yolaştığı bir durum değildir. Bu tablonun arkasında esas olarak ideolojik ve politik cephede iddiasızlık, dağınıklık ve yılgınlık var. Tasfiyeci saldırıların yol açtığı tahribatlar var. Örgütlü devrimci kimlik ve duruşta bu zaafılar ve tahribatlar aşılmadan, kitlelere önderlik edilemeyeceği ise çok açık. Dönemin zorluklarına göğüs germenin ilk ve olmazsa olmaz temel koşulu, bu mevcut tabloyla hesaplaşmaktır. Saldırılara ve terör dalgasına karşı güçlü bir barikat örebilmek, yalnızca fiili saldırılara karşı devrimcilerin direnişine indirgenemeyecek bir politik kapsama sahiptir. Kitlelerin savaş ve kriz koşullarında kamçılanan tepkilerini ve mücadele isteğini örgütlemek, kitleleri direniş ve mücadele çizgisine çekmek, saldırıları püskürtebilmenin biricik gerçek güvencesidir. Savaşın ve terörün kitleler üzerindeki kırıcı etkisi de ancak bu yolla boşa çıkarılabilir. Dönemin zorlukları, tam da bu bakış açısıyla ortaya konulacak pratik çabayla aşılabılır. Sermaye iktidarının terör ve tasfiye

saldırılarına karşı direnişçi bir çizgi, kitleleri örgütleme ve direniş çizgisine çekme çabasıyla bütünleşmeyi başaramazsa eğer, bir süre sonra gücünü ve politik etkisini yitirmek akıbetinden de kurtulamaz.

Zor dönem devrimciliği, herşeyden önce, zorlukları aşma bilinci ve kararlılığı demektir. Sınıfı ve kitleleri örgütlemek için her zamankinden daha cüretli olmak, daha örgütlü bir faaliyet geliştirme yeteneği göstermek demektir. Dünyada ve Türkiye’deki son gelişmelerin keskinleştiği çelişkiler, savaşın ortaya çıkarttığı yeni olanaklar, ancak böyle bir politik bakışla kalıcı kazanımlara dönüştürülebilir.

Sınıf devrimcileri, her zamankinden daha kapsamlı görev ve sorumluluklarla, gerçek bir sınama dönemiyle karşı karşıyadırlar. Olağan dönemin ruh halini geride bırakmak, sınıfın savaş örgütü kimliğinin ve sorumluluğunun bütün gereklerini eksiksiz olarak yerine getirmek, saldırıları boşa çıkaracak bir ustalık ve direngenlikle hareket etmek, krizin ve savaşın ortaya çıkardığı bütün olanakları kullanmak üzere seferber olmak ve bütün bunları sınıf cephesinden ısrarlı bir çalışmayla birleştirebilmek, sınıf devrimcilerinin kendilerini sinayacağı temel alanlar ve ölçütlerdir. Küçük-burjuvazinin ufuksuz, kendiliğindenci pratiği ve politikasının karşısına sınıfın devrimci programı ve politikasıyla çıkmalı, sınıfın devrimci enerjisi ile yüklenerek dönemi karşılamalıyız.

Programı ve taktiğiyle, yılları bulan deneyim ve birikimiyle sınıfın komünist partisi, bütün zorlukları aşma ve dönemi kazanma potansiyeli ve olanaklarına fazlasıyla sahiptir. Yeter ki biz bunları kullanmasını bilelim, bu bilinçle pratiğe yüklenelim.

Kitlelerin savaş ve kriz koşullarında kamçılanan tepkilerini ve mücadele isteğini örgütlemek, kitleleri direniş ve mücadele çizgisine çekmek, saldırıları püskürtebilmenin biricik gerçek güvencesidir. Savaşın ve terörün kitleler üzerindeki kırıcı etkisi de ancak bu yolla boşa çıkarılabilir.
Dönemin zorlukları, tam da bu bakış açısıyla ortaya konulacak pratik çabayla aşılabılır. Sermaye iktidarının terör ve tasfiye saldırılarına karşı direnişçi bir çizgi, kitleleri örgütleme ve direniş çizgisine çekme çabasıyla bütünleşmeyi başaramazsa eğer, bir süre sonra gücünü ve politik etkisini yitirmek akıbetinden de kurtulamaz.

Emperyalist propaganda Doğu’nun mazlum halklarına kin kusuyor...

“Uygar” batı, “barbar” doğu!..

Emperyalist barbarlık dünyasının kan ve irin dolu bataklığından beslenen “görevli” kalemler, gizli servislerin hizmetindeki akademisyenler ve stratejistler, 12 Ekim’den bu yana hummalı bir çaba içerisinde. Doğu’nun ezilen halklarını aşağılayan yazılar, onların yalnızca entelektüel düzeysizliklerini değil, aynı zamanda düşünme gücünü de ne denli yitirdiklerini ortaya seriyor. “Uygarlıklar çatışması” kirli edebiyatıyla, çatışmanın “barbar” kutbuna müslüman halkları koyarak, gerçekte dünyanın tüm ezilen halklarına karşı savaş açmış olduklarını gizlemek gereği bile duymuyorlar. “Hiçbir şey üretmeyen” “mertçe savaşmayan”, “sinsi” ve “cahil” doğuluların kendilerine boyun eğmediği koşullarda, onları nasıl bir akibetin beklediği konusunda tehditler savurup duruyorlar. Hristiyanlığın evrensel bir din, İslam’ın ise toplumsal gelişmenin engeli olduğunu, uygarlığın tehdit edildiğini, onu korumak için “acımasız bir savaş” yürütmek gerektiğini propaganda ediyorlar. Böylece insanları yürüttükleri emperyalist “Haçlı seferi”nin haklılığına ikna etmeye çalışıyorlar.

Ama savunmasız Afgan halkının başına yağan bombalar, masum insanlara ölüm kusan füzeler bu iğrenç propagandayı yerle bir ediyor. Elleri, kolları, ayakları kopan, kafaları parçalanın Afgan çocuklarının görüntüleri, “uygar” dünyanın kirli propagandasının ortasına bir bomba etkisiyle düşüyor. Emperyalist savaşın iğrenç yüzü bir kez daha tüm çıplaklığıyla ortaya seriliyor.

Daha şimdiden, çoğu kadın ve çocuk, binlerce masum Afganlı katledilmiş bulunuyor. Bu yalnızca bir başlangıç. Savunmasız Afgan halkını yalnızca bomba ve füzeler tehdit etmiyor, açlık ve hastalıkların yolaçacağı büyük bir insan kırimı bekleniyor. Bugüne kadar uluslararası kuruluşların Afganistan’a yardım getiren uçakların inip-kalktığı tüm havaalanları, Kızıl Haç depoları bombalanmış bulunuyor. Zira bunların dışında “akıllı füzeler”in tahrip edebileceği ciddi bir mevzi yok. Afganistan’da olduğu iddia edilen hava savunma altyapısı bunlardan ibaret.

Batının emperyalist-kapitalist “uygarlığı” insanlığa, yüksek teknolojinin ürünü silahlarıyla ölüm kusmak dışında bir şey sunamıyor. Bu “uygarlık”ın efendisi ABD emperyalizmi, egemenliğini sürdürebilmek için, dünya halklarına karşı kirli imha savaşları yürütmek dışında bir yol bulamıyor. Çünkü artık İMF-Dünya Bankası reçeteleriyle dünya halklarını iliklerine kadar soymak yetmiyor. Emperyalist rekabette üstünlük sağlamak, eşğine geldiği ekonomik-mali çöküntüyü aşmak için silah tekellerine yeni pazar alanları açmak, Afganistan gibi ülkelere askeri olarak yerleşerek egemenlik ve nüfuz alanlarını genişletmek, bölgenin enerji yatakları üzerinde denetim kurmak gerekiyor. Bu ise ancak iğrenç savaş makinası harekete geçirilerek, dünya halkları teslim alınarak

mümkün olabiliyor.

Tüm zenginlikleri yağmalanan, en gerici rejimlerle işbirliği içinde karanlığa mahkum edilen, böylece tüm gelişme dinamikleri boğulmaya çalışılan Doğu’nun mazlum halklarına karşı açılan bugünkü savaş, emperyalist-kapitalist dünyanın gücünün değil, gerçekte güçsüzlüğünün bir göstergesidir. “Terörizm” edebiyatı üzerinden yıkım savaşlarının kutsanması, hezeyanlar içinde doğu halklarına saldırılması da bunun bir ifadesidir. Başlatılan bu çok yönlü kirli savaşın, acımasızca sömürülen, ezilen ve aşağılanan doğu halklarında, genelde emperyalizme, özelde ise ABD emperyalizmine karşı varolan öfke ve tepkinin daha da büyümesine yolaçacağını çok iyi bilmektedirler. Ama buna rağmen ABD emperyalizmi azgınlığı elden bırakmamakta, saldırıyı diğer islam ülkelerine doğru genişleteceklerine ilişkin küstahça açıklamalar yapmayı sürdürmekte, somut hedefler göstermektedir. Çünkü, bugüne kadar dünya çapında azgın bir baskı ve sömürü ile ayakta tuttuğu düzenini sürdürebilmesi, dünya jandarmalığı konumunu koruyabilmesi buna bağlıdır. Yıkım savaşları yürütmeden, dünyayı bir kan gölüne çevirmeden bunu başarabilme güç ve yeteneğine sahip değildir.

Çürüyen kapitalist “uygarlık” dünyası gerçekte ayakta kalma savaşı vermektedir. Bunun için, batı “uygarlığının” en önemli üstünlükleri olarak propaganda edilen “özgürlük”, “demokrasi”, “insan hakları” gibi söylemler emperyalist metropollerde de tümüyle bir yana bırakılmakta, faşist polis rejimi uygulamaları bir bir hayata geçirilmektedir. İkinci emperyalist savaşta Hitler’i üreten, tüm insanlığı yıkıma sürükleyen batı “uygarlığı”, bir kez daha benzer bir yola girmiş bulunmaktadır.

Emperyalist-kapitalist sistemin kirli ve kanlı egemenliği için dünyanın ezilen ve sömürülen halklarına kıyım savaşları dayatanların nasıl fırtınalar biçtikleri ise insanlık tarihinin deneyimleriyle sabittir. Bugün Batı “uygarlığı”nın kirli kalemlerinin “doğu”ya kustukları kinin gerisinde, aynı zamanda Doğu’nun mazlum halklarının emperyalizme karşı yürüttükleri mücadeleler vardır. Teknolojik gelişmeyi kitlesel ölüm silahları üretmek için kullananların, korumasız Afgan halkının başına gününbirlik bomba yağdıranların, zamanında emperyalizme karşı gerilla savaşı yürüten Doğu halklarını “mertçe savaşmamak”la, “sinsi”likle suçlayacak kadar arsızlaşmaları boşuna değildir. Afganistan’daki bir kara harekatı için müslümanlardan “Lejyoner ordusu” kurmayı önermeleri de...

Zira Vietnam’da aldıkları kahredici yenilgi hala hafızalarında tüm canlılığını korumaktadır. Ve Doğu’nun mazlum halkları emperyalizmin kendilerini köleleştirmeyi amaçlayan kirli savaşlarına bir kez daha gereken yanıt vereceklerdir.

Hedef tahtasındaki ikinci ülke: Irak

Bütün belirtiler Irak’ın ABD önderliğindeki emperyalistlerin ikinci hedefi olacağı yönünde. Batılı gizli haber servisleri, Bağdat’ın Dünya Ticaret Merkezi ve Pentagon’a yönelik saldırılarda parmağı olduğu ihtimalinden hareketle, askeri bir müdahaleye zemin hazırlamak için medya üzerinden saldırıya geçtiler. Irak’ın, DTM ve Pentagon’a yönelik saldırılarla ilişkisi olmasının yanısıra, son günlerde ABD’de peşpeşe meydana gelen antraks (şarbon) vakalarında da parmağı olduğunu iddia etmekte. Bu “çok ciddiye alınması gereken bir yüksek rütbeli CIA yetkilisinin tahminleri”, Alman Haber Ajansında yer aldı.

Gizli servisler New York ve Washington’daki saldırılar ve aynı zamanda Antraks saldırıları arasındaki bağlantıyı, “şimdiye kadar ciddiye alınmamış gerçekler” üzerine kuruyor. 9 Ekim’de Kenya’nın başkenti Nairobi’ye ulaşan mektup, 11 Eylül olaylarının tam üç gün öncesinde postaya verilmiş. Alman Haber Ajansı: “*Burada bir paralellik var. Büyük bir ihtimalle İslami teröristlerle, yeterli kimyasal ve biyolojik silaha sahip tek ülke olan Irak arasında sözleşme mevcuttur*” diye, gizli servis elemanının tahminlerini aktarmakta.

Alman gizli haber alma servisi (BND), “*Irak, Birleşmiş Milletlerin bütün yasaklamalarına rağmen atom, biyolojik ve kimyasal silah üretiminde ısrarlı olduğunu*” söylemekte ve kaynak olarak da eski bir araştırmayı göstermekte. 1991 yılında ise Irak’ın kendisinin 355 ton kimyasal silaha sahip olduğunu itiraf ettiğini belirtmekte. Bugün ise BM silahsızlanma komisyonu UNSCOM’un araştırmalarına göre öldürücü kimyasal silahlar “en az 4000 tona” ulaşmış olmalı. Bu, BM’nin sıkı denetimi ve halen sürmekte olan katı ambargoya rağmen, mevcut kimyasal silahların on katı artması demektir.

Bütün bu iddialara karşı 1991 ile 1998 yılları arasında bizzat BM’nin silah müfettişi olarak görev yapmış ve aynı zamanda Irak’a karşı gerçekleştirilen askeri müdahalenin de ateşli savunucusu olan Scott Ritter, gizli servislerin sözde buldukları delillere, London *Guardian* gazetesinde yazdığı yazıda şiddetle karşı çıkmakta: “Saldırılarda Saddam Hüseyin’in gizli parmağının olduğu yönündeki iddialar spekülasyonlara dayanmakta.” Yakından incelendiğinde bu suçlamaların elle tutulur bir yanı yoktur ve dayanaksızlar. Irak’ın biyolojik silah programı yüzlerce ani baskınlar ve yapılan teftişler sırasında ya demonte edilip yok edildi, ya da zararsız olduğu için dokunulmadı. Irak’ın Antraks vakalarıyla bir ilgisi olduğu yönünde hiçbir delil yok, diye eklemekte aynı yazar.

1998 ile 2000 yılları arasında BM’nin insani yardım programını yöneten Hans von Sponeck da, Ritter’in söylediklerini doğrulamakta. Sponeck: “*11 Eylül trajedisi ve Antraks saldırıları arasında bir bağlantı kurmaya çalışmak, Irak’a yönelik yeni saldırıları haklı kılma çabasından başka bir şey değil.*” Bununla 1991 yılında “tamamlanmamış” olan iş tamamlanmak istenmektedir, demektir. (*Internetmagazin: The Progressive*)

BM’nin eski silah müfettişi Ritter’in ifadesine göre, Irak saldırılarda kullanılan “Atem” soyuna ait Antraksbakteriler, bu biyolojik silah türüne sahip değildir. Ama bizzat ABD’nin kendisi bu silah türüne sahiptir.

Kesin olan şudur ki, emperyalistlerin daha baştan belirttikleri gibi, saldırılar Afganistan’la sınırlı kalmayacak. Afganistan’ı bir dizi diğer ülke izleyecektir. İkinci hedef ülke ise muhtemelen Irak olacaktır. Emperyalistler bu ve buna benzer “kanıt ve belgeler” yayınlayarak saldırılara zemin hazırlamaya çalışıyorlar.

(Bu metin internet üzerinden elimize ulaşmıştır...)

Dünya Ticaret Örgütü Doha’da toplandı...

Bağımlı ülkelerin yıkımı derinleştiriliyor

ABD emperyalizmi önderliğinde Afgan halkına bomba ve füzelerin günü birlik yağdırıldığı bir dönemde, DTÖ’nün 4. Bakanlar Konferansı Katar’ın başkenti Doha’da toplandı. Dünya halklarını hedef alan askeri saldırı ekonomik saldırı ile tamamlanmaya çalışılıyor. DTÖ toplantılarına damgasını vuran emperyalistler, savaşı bir avantaj olarak kullanarak, gerektiğinde tehdit ve şantaja başvurarak, bağımlı ülke temsilcilerine bütün dayatmaları kabul ettirmeye çalışıyorlar. Böylece Seattle’da yaşanan fiyasko telafi edilecek.

Uluslararası mal ve sermaye hareketlerinin serbestleştirilmesi ve emperyalist tekellerin dünyayı hiçbir engelle karşılaşmadan yağmalayabilmesi için uğraşan İMF ve Dünya Bankası’nın yanısıra DTÖ de benzer bir işlevi yerine getiriyor. Bu misyonundan dolayı kapitalizm ve küreselleşme karşıtlarının temel hedeflerinden biri haline gelmiş bulunuyor. ‘99’da ABD’nin Seattle kentinde yapılan DTÖ konferansı onbinlerce kişinin protestolarına sahne olmuş ve bu protestolar konferansın fiyasko ile bitmesinde önemli bir rol oynamıştı.

DTÖ’nün 4. konferansı, krizin dünya ölçüsünde derinleştiği bir döneme denk geldi. Bu koşullarda emperyalistler bağımlı ülkelere ek dayatmalarda bulunacaklardır. 1994 Uruguay Müzakeresinde G-7’ler tarafından bağımlı ülkeler aleyhine alınan kararların sonuçları birkaç yıl sonra ortaya çıktı. Ekonomik çöküş, işsizlik, yoksulluk, rüşvet ve yolsuzluğun artması, vb... Uruguay Müzakeresinde; stratejik sektörler sübvansiyon vermek yasaklandı; hizmet sektörü yabancı sermayeye açıldı; yabancı şirketlere yatırım izni verildi; sinai mamullerde gümrük indirimine gidilerek bazı bağımlı ülkelerde sanayinin çöküşüne neden olundu; tekellere yatırım yapma izni verildi, ama ihracat yapmaları ve yerli girdi kullanmaları gibi şartlar yasaklandı. Tarımsal üretim tekellere bağımlı hale getirilirken, ilançlara patent hakkı ile yoksul halkların ucuz ilaç temin etmesi engellendi, böylece milyonlarca insan ölüme mahkum edildi.

Emekçi halklara yönelik bu vahşi saldırılar İMF reçeteleri ile tamamlanıyor. Eğitim ve sağlığın özelleştirilmesi, tarımsal üretime verilen sübvansiyonların kaldırılması ve taban fiyatlarının verimlilik düzeyi çok daha yüksek olan emperyalist ülke piyasalarına göre belirlenmesi (örneğin Türkiye de buğday fiyatları Şikago borsasına göre belirlenmeye başladı) ilk akla gelen uygulamalar. Bu saldırıların işçi sınıfı ve emekçilerin yaşamına nasıl yansıdığını anlamak için ülkemizdeki son üç yıllık uygulamalara bakmak yeterlidir. Başka ülkelerdeki sonuçlar da en az bizim yaşadıklarımız kadar olumsuzdur. Bağımlı ülkelere bu dayatmaları yapan emperyalistler, kendi ülkelerinde tarımsal üretime ayrılan sübvansiyonları hiçbir şekilde azaltmamaktadırlar. Bu eşitsiz koşullarda bağımlı ülkeler tarımının emperyalist ülkelerle rekabet etme şansı kalmamaktadır. Sinai mallar için de uluslararası tekellere sınırsız ticaret yapma hakkı tanınırken, bağımlı ülkelere gümrük duvarları ve kotalarla aşılmaz engeller çıkarılmaktadır.

Küreselleşme adı altında bu uygulamalar tüm dünyada servet-sefalet kutuplaşmasını derinleştirmiş, emperyalist ülkeler dahil olmak üzere yoksulluk sınırı altında yaşayanların sayısı çığ gibi büyümüştür. *“Sadece son yirmi yılda Sahra Afrika’sı ülkelerinde mutlak yoksulluk sınırı altında yaşayanların sayısı 80 milyon artmıştır. Doğu Avrupa ve Asya ülkelerinde de yoksulluk sınırı altında yaşayanların sayısı 1 milyondan 24 milyona ulaşmıştır. Amerika’nın kendi içinde de gelir dağılımındaki eşitsizlik 2’nci paylaşım savaşından bu yana en üst seviyeye çıkmıştır.”* (E. Yıldızoğlu, 12 Kasım ‘01, *Cumhuriyet*)

Son yıllarda ekonomide yaşanan durgunluk ve küresel ticaretteki yavaşlama tekellerin kâr hırsı ile birleşince, bağımlı ülkelere yeni dayatmalarda bulunmaları kaçınılmaz olmuştur. Doha Konferansı’nda gündeme getirilecek saldırı paketi hazırdır. İlk sırada gümrük duvarlarının kaldırılması ve dünya ticareti önündeki bütün engellerin kaldırılması var. Bununla beraber tarım sektörü, hizmetler sektörü, uluslararası tahkim, kamu ihaleleri, elektronik ticareti ve fikri mülkiyet hakları gibi alanlarla ilgili saldırılar gündemdedir.

Dünyayı bir ahtapot gibi saran tekeller, tüm zenginliklere el koymak için kesintisiz bir şekilde çalışıyorlar. Bu “uygar” açgözlülüğe karşı oluşan eylemli tepkilerin önünü kesemedikleri için toplantılarını kitlelerin ulaşmakta zorlanacakları yerlere taşıyorlar. Çünkü giderek büyüyen kapitalist küreselleşme karşıtı gösterileri yasaklamalarla, polis terörü ile engellemeyi başaramıyorlar.

“Teröre karşı savaş” adına başlatılan emperyalist saldırganlık, demokratik hakların gasp edilmesini hedefleyen yasal düzenlemeler, kapitalist küreselleşmeye karşı mücadeleyi engelleme olanaklarından yoksundur. DTÖ toplantısı dünyanın dört bir tarafında kitlesel gösterilerle protesto edilmiştir.

Doha’da gündeme getirilen saldırılar, küresel kapitalizmin, dünya işçi sınıfı ve emekçilerinin ürettiği değerleri yağmalamaya çok daha hoyrat bir şekilde devam edeceğini gösteriyor. Bu aynı zamanda, dünya ölçüsünde daha yaygın katliamların gerçekleşmesi, bağımlı ülkenin yıkımının daha da derinleştirilmesi anlamına geliyor. Fakat öte yandan, bu aynı süreç, tüm dünyada anti-kapitalist mücadele dinamiklerinin daha da büyümesine yolaçıyor ve açacak...

Avrupa’da savaş karşıtı eylemler...

Cenevre’de kitlesel gösteri

Sendikaların, sol partilerin, devrimci çevrelerin ve demokratik kitle örgütlerinin 10 Kasım’da Cenevre’de düzenledikleri yürüyüş ve mitinge 10 bin kişi katıldı. 10 bin kişilik kitle emperyalist savaşı ve Dünya Ticaret Örgütü’nün Katar’daki zirvesini protesto etti. Yapılan konuşmalarda ve taşınan dövizlerde savaşın emperyalist karakteri ve yıkıcı sonuçları teşhir edildi. Yanısıra dünya kapitalist sistemin savaş, yoksulluk ve açlık ürettiği, savaşın emperyalist sermayenin bir ihtiyacı olarak gündeme geldiği vurgulandı.

10 bin kişilik kitlenin içerisinde gençliğin özel ağırlığı ve militanlığı dikkat çekiciydi. Yürüyüş boyunca sermayeyi simgeleyen bir çok hedef tahrip edildi. Bu tutum karşısında polis ‘seyirci’ kalmayı tercih etti. Yürüyüşün arka kortejinde ise köylüler traktörleriyle yerlerini aldı.

Biz TKİP taraftarları olarak yürüyüşe önden hazırlandık. **“Kapitalizm**

savaş, sömürü, yoksulluk ve barbarlık demektir/TKİP” imzalı pankartımızla eyleme katıldık. Yanı sıra savaşı teşhir eden ve Ölüm Orucu direnişini anlatan dövizler taşıdık. Partinin çıkardığı emperyalist savaş karşıtı merkezi bildiri ve Ölüm Orucu ile ilgili bültenleri yaygınca dağıttık. Dağıtılan bildiriler dikkat çekici şekilde yaygın ilgi gördü. Bazıları bildirilerimizi dağıtmak istediklerini dile getirdi, birçok kişi ise başkalarına da vermek üzere fazla bildiri talebinde bulundu.

İsviçre’den TKİP taraftarları

Fransa’da savaşa karşı gösteriler

Amerika’nın Afganistan’a müdahalesinin ardından, Fransa’da toplumun sol

kesimiden tepkiler yükseldi. Başta Paris olmak üzere, birçok kentte savaşa ve Amerika’nın müdahalesine karşı çok geniş katılımın sağlandığı gösteriler gerçekleşti. Özellikle Paris’de eylemlere her seferinde binlerce insan katıldı, ardı ardına yürüyüşler yapıldı. Bu yürüyüşler başta Fransız Komünist Partisi olmak üzere, diğer sol grup, sendika ve partiler tarafından düzenlendi. Binlerce insan savaşa ve Amerikan saldırganlığına karşıtlığını sloganlarıyla, dövizleriyle, bildirileriyle dile getirdi.

Paris’ten okurlar

Rotterdam’da savaş karşıtı yürüyüş

11 Eylül sonrasında demokratik haklara karşı gündeme getirilen saldırılar ve ardından emperyaliste savaş çeşitli oluşumlar tarafından protesto ediliyor. Hollanda’da da bu süreçte çeşitli protesto eylemleri yapıldı. Onbinlerce bildiri dağıtıldı, binlerce insan yürüyüşlere katıldı. BİR-KAR Hollanda olarak başından beri bu oluşumların ve eylemlerin içinde yerimizi aldık.

Son olarak 10 Kasım günü Rotterdam’da düzenlenen yürüyüşe yaklaşık 1500 kişi katıldı. Yürüyüş boyunca “Afganistan’da savaş durdurulsun!”, “Afganistan’a saldırı durdurulsun!”, “Terörist Amerika!” sloganları atıldı. Türkiyeli devrimciler ek olarak Ölüm Orucu Direnişi ile ilgili sloganlar attılar,

Eylemde BİR-KAR’ın Türkçe-Hollandaca hazırlamış olduğu savaş karşıtı bildiriler de dağıtıldı. Miting alanında ayrıca TKİP imzalı savaş karşıtı kuşlama yapıldı ve TKİP’nin Türkçe- Hollandaca bildirileri dağıtıldı. Bildiriler büyük ilgi gördü.

BİR-KAR/Hollanda***Almanya:*****Onbinlerce kişi emperyalist savaşa ve yoksulluğa hayır dedi**

10 Ekim tarihinde Almanya’nın 27 kentinde sendikaların, demokratik kitle örgütlerinin ve savaş karşıtı paltformların çağrısı üzerine onbinlerce insan sokaklara çıkarak, “Savaşa hayır, yoksullara değil yoksulluğa karşı savaş” sloganını haykırdılar. Aynı amaç doğrultusunda yapılan gösteriler sadece Almanya’da değil dünyanın birçok ülkesinde gerçekleşti.

Dünya genelinde insanların sokaklara dökülmesinin iki nedeni vardı. Bunlardan ilki Afganistan halkına ve onun şahsında dünya halklarına karşı açılmış savaştı. İkincisi ise, Dünya Ticaret Örgütü’nün Katar’da gerçekleştirdiği toplantıydı. Hafta sonunda gerçekleşen gösterilerin en kitlesel olanı İtalya’nın başkenti Roma’da gerçekleşti. Burada yapılan gösterilere yüzbin kişi katıldı. Aynı gün Roma’da Berlusconi ve hempaları da Afganistan’daki bombardımanı ve ABD’yi destekleyen bir gösteri düzenlediler. Bu gösteriye ise ellibin kişinin katıldığı söyleniyor. Alman medyası akıl almaz bir sahtekarlıkla, Roma’daki rakamları tersyüz ederek verdi.

Almanya’da gerçekleştirilen eylemlerin kitlesel olanlarından biri ise Berlin’de yapılanıydı. Eyleme başından sonuna kadar politik bir hava hakimdi. Gösteride şu konular özellikle öne çıkarıldı: Bu savaş bizim savaşımız değildir, bu yüzden sonuçlarına da katlanmak istemiyoruz. Alman ordusunun savaşa katılmasına hayır, gençler savaşa gitmeyin askerliği reddedin. Göçmenlere karşı başlatılan süre avına derhal son verilmeli, temel demokratik haklarımızın kısıtlanmasına karşı sessiz kalmayacağız. Eylemde ayrıca, kapitalizm öldürür, savaşa ve yoksulluğa hayır talepleri yükseltildi.

BİR-KAR olarak yürüyüşte yaygın bildiri dağıtımı gerçekleştirdik. Yanısıra yürüyüş arabasından Almanca bir konuşma yaptık. Yaptığımız konuşma kitle tarafından alkışlarla karşılandı. 8 bin civarında kitlenin katıldığı gösteri, 15 Kasım’da yapılacak olan gösteriye çağrı ile bitirildi. 16 Kasım’da Alman parlamentosunda Afganistan’a asker gönderilip gönderilmeyeceği oylamaya sunulacak olmasından dolayı, öncesi için böyle bu eylem kararı alındı.

BİR-KAR/Berlin**Emperyalist barbarlık ve çevre tahribatı*****Deniz Ümit***

Dünyaya, tarihi boyunca en barbar dönem, emperyalizm çağıyla birlikte yaşatılıyor. Bilim ve teknolojideki ilerlemelerin devasa boyutlara ulaştığı bu çağda, emperyalist kapitalizmin şiddeti de muazzam boyutlardadır. Varoluşunu ancak bu şekilde sağlayabilen emperyalist kapitalizm, 20. yüzyıla iki dünya savaşı, birçok bölgesel savaş ve devletlerin uyguladığı faşist beyaz terörle damgasını vurmuştur. 20. yüzyıl savaşlarında ölenlerin sayısının bir önceki yüzyıldan 6 kat fazla oluşu da bunu örneklemektedir. 1900 yılından beri sürdürülen 250 savaşta 110 milyon insan ölmüştür vb. Bu bile kendi başına emperyalist kapitalizmin bir barbarlık düzeni olduğunun bir tescilidir.

Emperyalizm çürüten kapitalizmdir ve sürekli şiddet ve gericilik üretir. SIPRI’ne (Uluslararası Barış Anlaşmaları Örgütü) göre, sadece 1995 yılında; Asya’da 12, Afrika’da 6, Ortadoğu’da 6, Avrupa’da 3 olmak üzere toplam 25 ülkede 30 savaş yaşanmıştır. Sadece 2000 yılında savaşlarda ölen çocuk sayısı 2 milyon 400 bindir!

Emperyalizm çirkin çıkarları uğruna savaşlar başlatır, etnik ve dini boğazlaşmaları kışkırtır, çıkarı neyi gerektiriyorsa onu yapar. Yeni savaş yöntemleri, araçları geliştirir. Bilim ve teknolojideki ilerlemeleri bu çirkin amaçları uğruna destekler. Devasa kaynaklar ayırır savaşa ve silahlara... Bir akıllı mayının fiyatı 300 bin dolardır. Bu aynı parayla, ishal gibi önlenebilir “basit” bir hastalıktan ölen 3 milyon insan tedavi edilebilir oysa. Tabii eğer emperyalist kapitalist bir düzende olmasaydık...

Emperyalizmin insanlığa verebileceği yeni yıkımlar, hastalıklar, ölümler olabiliyor ancak. Son 20 yılda 30 yeni hastalığın türemiş olması buna bir örnektir. Tabii bunların arasında, tedavisi bilinen, kolera, sıtma, verem gibi hastalıkların tekrar canlanmış olması, emperyalizmin çıkar mantığından ileri gelmektedir.

Maddi kaynakları, zenginlikleri tekelinde tutan, halkları açlıkla, hastalıkla, ölümlerle yüzyüze bırakan emperyalizm, bütçesini de kendi çıkar ve amaçlarına göre düzenliyor. ABD’nin 1970 yılındaki bir meclis kararı, “*İnsanın bağışıklık sistemine saldıran ve hiçbir ilaçla tedavi edilemeyen ve 5-7 sene içinde geliştirilebilecek sentetik bir virüs üretme programı için kaynak ayırmak*” biçiminde olabiliyor. Bu son derece ibret verici örnek, emperyalist kapitalizmin de veciz özetidir. Ve elbette bu insanlık dışı rejimin neden ortadan kaldırılması gerektiğinin de bir gerekçesi.

ABD emperyalizmi hakkında bilinen ibretlik örneklerden biri de, 1950’lerden beri CIA bağlantılı MKULTRA programı çerçevesinde biyolojik silahlar geliştirmesidir. Ve bu biyolojik silahların, aşı denemesinin, gerçekten habersiz gönüllüler üzerinde yapılması ise, “insan” olanın aklı hayaline bile sığmayan, tüyler ürpertici bir vicdansızlık örneğidir.

ABD’nin bu tarz “bilimsel” çalışmaları sonucunda, 1 damlası 500 bin kişiyi öldürebilecek olan “Antrax” adlı bir virüs geliştirilmiş ve ABD

hükümeti bunun “1,5 ton” kadarını biyolojik silah adıyla Irak’a satmıştır! Bu bilinen gerçek ortadayken, Irak’a “terörist” ülke deyip, “dünya güvenliği” adına saldırma girişimleri de şimdiye dek hep kötü bir senaryo olagelmıştır. Bahsedilen virüs, toprakta uzun süre kalabilmektedir ve etkileri uzun yıllar dünyayı, doğayı insanlığı tehdit edebilecek boyutlardadır. Son olarak Afganistan’a saldırmasıyla çirkin yüzünü bir kez daha gösteren ABD emperyalizmi, “insanlığın yararına”, “sonsuz özgürlük” için, bomba paketleriyle yardım paketlerini aynı anda atmaktadır.

Savaşların korkunç boyutları, ancak savaş esnasındaki ölümlerden çok savaş sonrası ölümlerin daha fazla olmasında kendini gösterir. Hiroşima’da ölen binlerce insan kadar, belki de daha fazla savaş sonrasında, savaşın etkileriyle ölü ve sakat doğumlar olmaktadır. Yine Körfez Savaşı sonrasında Irak’a uygulanan ambargo nedeniyle yaşanan çocuk ölümlerinin toplamının, savaş esnasındaki ölümlerden çok oluşu benzer bir örnektir.

Savaş nedeniyle çevre ve canlı yaşamına verilen zararın boyutları, Körfez Savaşı sırasında ABD’nin Irak’ın elindeki 2 nükleer reaktörü bombalamasıyla tahmin edebilmişti. O zaman da “insanlığa yarar”, “dünya güvenliği” amacıyla saldıran ABD, insani ve doğal çevreyi mi yoksa petrol kaynaklarını mı tercih edecekti? Şimdi de, petrol alanlarının ve rafinelerinin yakılması, kimyasal, biyolojik silah depolarını ve üretim tesislerinin bombalanması, nükleer merkezlerin bombalanması, ham petrolün denize pompalanması gibi yaşanmış olası durumların tekrarlanması kaçınılmazdır. Böylesi olası durumlardan birinin yaşanmasının etkileri sadece o bölgeyle sınırlı kalmayacak, daha başka bölgeleri de daha uzun süre tehdit edebilecektir. Örneğin, 1983’te Irak, İran’ın kıyıdaki petrol kuyuları bombaladığında, 2 milyon varil petrol Körfez’e sızmış, bu akıntı Suudi Arabistan ve Bahreyn kıyılarına kısa sürede ulaşmıştı.

Bunların yanı sıra, savaşlarda kullanılan araçlar nedeniyle ozon tabakasına verilen zararlar söz konusudur. Buna bir örnek, süpersonik uçakların egzoz gazı olan Noxlazotoksit gazının, yaptığı tahribattır. Bu uçaklar, günde 7 saat, 20 km’lik bir yükseklikten 500 tanesi uça, ozon tabakasında %50’lik bir azalma olacaktır.

Ozon tabakasının tahribatıyla gelecek olumsuz sonuçlarla birlikte, savaş sonucu yok olan bitki örtüsü, yakılan ormanlar, kaybolan canlı türleri, tarım alanlarının yok edilmesi, bozulan iklim dengeleri, insanlığa açlık, yoksulluk ve ölüm getirecektir. Tüm bunlarda yine kapitalizmin dolaysız sonucudur.

Bu tür sonuçlar kapitalizm devam ettikçe var olacaktır. Savaşların, ölümlerin, yıkımların yaşamlarımızın olağan durumları olmasını istemiyorsak eğer, bu sistemi ortadan kaldırmaktan başka çaremiz yoktur.

Noam CHOMSKY ile röportaj...

Katil devletler koalisyonu

- Bu konuda size çok soru sorulmuş olsa da ben yinede Dünya Ticaret Merkezi saldırısı ve bunun sonucu olan Afganistan'ın bombalanmasıyla başlamak istiyorum. Sizce, bu hadiselerin arkasında medyanın bildirdiğinin veya bizim bildiklerimizin ötesinde bir şeyler var mı?

- Ancak çok dikkatli bir okuyucu şu an neler döndüğüne dair bir şeyler kavrayabilir, sadece dikkatli bir okuyucu. Çünkü siz, 'ABD ve Türkiye'nin de aralarında bulunduğu müttefikleri, milyonlarca insanın ölümüyle sonuçlanacak bir girişimin hazırlığı içindeler' şeklinde bir manşete rastlayamazsınız. Bunu anlamak için arka sayfa gibi kuytu köşeleri okumalı, büyük basın kuruluşları dışındaki medya ve muhalif seslere kulak vermelisiniz.

- Bir sansürden mi söz ediyoruz?

-Başka tür bir sansür bu. Mesela, Pentagon'un, basının bombardımanın etkilerini keşfetmesini önlemek için, bütün sivil uydu fotoğraflarını satın alması bir doğrudan sansürcülüktür.

ABD hükümeti, El-Cezire gibi Arap dünyasının yegane bağımsız televizyonunu dizginlemek için Katar'a baskı yapmaya çalışan gerici Arap devletlerinin arasına katılabilmektedir. Bunlar beklenen şeyler, beni şaşırtmaz. Hepsinden daha önemlisi, sadece medyanın değil, dünya genelindeki aydınların kendini sansürlemesidir. Birkaç ay içinde birkaç milyon insanın ölümüne yol açabilecek bu harekate ünlü yazar veya bilim adamlarının, çağın gereklerine uymak adına tepkisiz kaldığını görebilirsiniz.

ABD'ci aydınlar kendilerini sansürlüyor

- Afganistan'ı bombalamak sorunu çözecek mi? Diğer yandan bu çerçevede Irak'ın da bombalanabileceği söylentiler arasında. Bu ihtimaller hakkında ne düşünüyorsunuz?

- Washington'daki karar mekanizmaları içinde olmadığım için şimdiye kadar söylenenlerin dışında ne düşünüldüğünü bilemem. Fakat beyanatlardan çıkarılan sonuç, esas planın bütün dünyaya savaş açmak olduğu ortada. Beyaz Saray'dan yapılan ilk açıklama gayet açıktı: *"Dünyanın bütün ulusları, ya bizi yapacağımız herşeyde desteklersiniz, ya da kesin bir yıkımla karşı karşıya kalırsınız."*

İlk söylemler teröre karışan herkesin cezalandırılacağı yönünde katı açıklamalardı. Biz bunu yapamayız. Bu durumda bombalamaya öncelikle Washington'dan başlamak gerekir. Ancak Pentagon'un düşündüğü geniş ölçekli ve çok yıkıcı bu saldırı planına, başta NATO üyesi ülke başkanları ve hatta "bu tür bir hareketin her şeyden önce Amerika'nın kendi çıkarlarına zarar vereceği" endişesi ile kendi danışmanlarından gelen tepkiler üzerine, Washington, herkes tarafından görülebilir bir katliam yapmama kararı alarak, diğer Arap ülkelerini bombalama tehditlerinden geri adım attı.

Ortadoğu her an patlayabilir

Bir Arap ülkesine yapılacak saldırıda, bölge patlayabilirdi. ABD bombardımana, diğer hükümetlerin verdikleri desteğe karşı, çok güçlü bir kitlesel muhalefetin olduğu tartışılmaz bir gerçek ve herkes bu genel memnuniyetsizliğin bir patlamaya dönüşmesini engellemek için çok dikkatli konuşmak zorunda. Böyle bir toplumsal patlama çok tehlikeli

sonuçlar doğurabilir. Örneğin Pakistan'da Taliban hükümeti ile noktalanabilecek önemli bir İslami devrim temayülü mevcut ve Pakistan'ın bir nükleer güç olduğu da dikkate alındığında hadisenin ciddiyeti daha da artmakta.

Diğer yandan Suudi Arabistan hükümeti baskıcı ve sert bir rejim olduğu için çok kırılğan bir yapıya sahip. Baskı altında tutulan halkın memnuniyetsizliği ciddi bir istikrarsızlık unsuru. ABD, 1940'lardan bu yana, zengin petrol kaynaklarından dolayı bölgeye dönük dış politikasının temel merkezi olan Suudi Arabistan üzerinde kontrolü kaybetmek istemez. Bu arada, çok yakın bir zamanda Hindistan ve Pakistan arasında bir savaşın çıkması da pekala mümkün.

Eğer Türkiye de ABD ve müttefiklerine verdiği sözleri yerine getirmeye devam eder, hatta bölgeye askeri birlik gönderirse Türk toplumunun belirli kesimlerinde çok ciddi bir öfke uyandıracağını tahmin edebilmek çok güç değil.

Katiller koalisyonu

- Bu savaşın, özellikle Ortadoğu'da sınırların değişmesine neden olabileceği ihtimalini görüyor musunuz?

-1978'de hiçkimse, hiçbir istihbarat teşkilatı, İran'da neler olabileceğini tahmin edememişti. Yani, bu tür gelişmeleri tahmin edebilmek fevkalade zordur. Ben çok fazla değişecek bir şey görmüyorum. Diğer taraftan, şiddetli değişimlere yol açabilecek küçük sebeplerden, büyük felaket ve geniş ölçekli bir savaşa uzanan ihtimaller de mevcut. İhtimaller düşük ama sebepler gerçek.

Mesela bir süre önce İsraili bir bakan öldürüldü ve bu defa misilleme suikasti olarak Amerika tarafından sağlanan bir helikopterle Filistinli siyasi lider Al-Vayik Mustafa öldürüldü. Amerika, suikastlerde, hatta sivillerin yaşadığı apartman binalarına saldırmak gibi diğer vahşice eylemlerde kullanıldığını bildiği halde, İsrail'e silah tedarik etmeye devam etmektedir. Bu haberler *New York Times*'da görünmeyebilir, ancak bütün bunların bölge insanının gözünden kaçması imkansızdır. Bu nereye kadar gidecek? 30 yılı aşan vahşi, zalim bir işgal bölgede pek çok ateşleyici unsur ve tehlikeli ihtimali mevcut, ne olacağını bilemezsiniz.

Örneğin, terörizme karşı oluşturulan koalisyonla bir bakalım. Düşünebileceğim her katil ve terörist devlet

bu koalisyonun üyesi.

Ben de tehdit ediliyorum!

- Bunu, kendi insanlarına karşı iyi fakat diğer milletlere karşı değil, diye anlayabilir miyiz?

- Hayır. Onlar kendi insanlarına bile iyi değil. Endüstrileşme çağında, İngiliz işçi kesimi çok acı çekti. Uzun yıllar süren çabalardan sonra özgürlüklerine kavuştular. Mücadelelere rağmen güç merkezleri daima özgürlüğü sınırlamaya çalışır. Bunu başaran ülkeler diğerlerine karşı çok iyi davranmadılar.

Mesela Amerika'yı ele alırsak, ben niye ailemin yaşadığı Avrupa'da değil burada yaşıyorum? Burada yaşıyorum, çünkü 400 yıl önce dinci çılgınlar bu topraklara geldi ve bütün nüfusu kıyımdan geçirdi. Tamam. Şimdi ben burada yaşıyorum. Evet, bu güzel, şimdi özgürlük var. Peki, ülkenin geri kalanına ne

oldu? Bu ulusal topraklarda 10 milyon yerli insan vardı. Onları şimdi görüyor musun? Hayır. Sonra pasifike doğru, Filipinler gibi diğer adaları medenileştirip yükseltmek için fethetmeye yöneldiler. İfade buydu. Sonunda iki yıl içinde yarım milyon Filipinli'yi öldürerek cennete gönderdiler!

ABD'nin 'katliam' yetkisi

- Irkçı bir politikadan mı kaynaklanıyor bu?

- Amerika, 1980'de Salvador'da katolik kilisesi ile gerçekte savaştaydı. Başta kilisenin başpiskoposu olmak üzere, topluma önderlik eden birçok aydın, Amerika tarafından silahlandırılan güçler eliyle suikaste uğradı. 1980 ile 1989 arasında aynı

güçler 70 bin insanı katletti.

Kilise düşmandı, çünkü fakirler için "öncelikli tercih"i benimsediği için cezayı hakkedecek bir günah işlemişti. Yüzyıllık bir uygulamayı kaldırarak zenginlerin yerine fakirlere öncelik veren bir kilise olacaktı. Bu akıbete uğradılar.

Orta Amerika'nın geri kalan kısmında ise, 1980'lerden, 200 bin ceset, harabeye çevrilmiş birçok ülke kaldı. Bu ırkçılık mıydı? Hayır. Bu ırkçılık değil. Eğer İsrail Amerika'ya karşı gelse, onlar da aynı akıbete uğrayacaktı. Batı ekonomik bir yapıya sahiptir. İsteddiği herkesi öldürebilir.

- Biraz da İsrail ile Amerika ilişkilerinden konuşalım. 11 Eylül'de yapılan saldırıdan çıkarılan sonuçlara göre, Amerika'nın özellikle İsrail ile olan ilişkilerinden dolayı İslam dünyası ile problemi olduğuna inanılıyor. Bu konuda ne düşünüyorsunuz?

-Bu doğru. 1967 yılına kadar Amerika İsrail'e özel bir destek vermedi. Hatta İsrail 1956'da, Sina yarımadasını işgal ettiği zaman, Başkan Eisenhower basitçe İsrail'in Sina'dan çıkmasını emretti. Aksi takdirde İsrail ekonomik ambargo ile yüzyüze kalacaktı.

Ancak 1967'de İsrail Sina yarımadasını yine işgal ettiği zaman, Amerika keyiflendi. Çünkü, 1956'da İsrail Sina'yı Ortadoğu'da eski pozisyonlarını korumak amacıyla olan İngiliz ve Fransızlar ile işgal etmişti, bu planda Amerika dışarıda kalmıştı!..

- *Amerika gerçekten İsrail’i niye destekliyor? Bunda Yahudi lobilerinin etkisi var mı?*
 - 1956’da da aynı lobiler vardı. Lobiler Amerika’ya karşı koyamazlar. Eğer Amerika ile aynı güç çizgisinde bulunurlarsa etkili olabilirler. Bu arada onları Yahudi lobisi olarak değil, İsrail lobileri olarak adlandırmak daha doğru olur. İsrail’in en büyük lobilerinden birisi, Amerika’daki en etkin grup olan radikal Hristiyanlar. Biliyorsun, ABD çok fundemantal bir ülke, devlet değil ama sosyal yapı aşırı fundemantal. Bu çok geniş lobiler, İsrail için büyük miktarlarda para bağışında bulunabiliyorlar.

Diğer yandan 1967’de, bölgedeki politikaların değişmesi ile İsrail, Amerika için çok önemli hizmetlerde bulundu. O günlerde ana düşman Nasır tarafından sembolize edilen ‘laik milliyetçilik’ti. Nasır, laik Arap milliyetçiliğini, Amerikan merkezinden bağımsız olabilecek şekilde, dünya enerji kaynaklarının bulunduğu Körfeze doğru yaymaya çalışıyordu. İsrail, Nasır ve Arap milliyetçiliğini darmadağan etti. O zaman İran, Suudi Arabistan, İsrail, Pakistan ve Türkiye arka plandaydı. Nixon yönetimi bu ülkeleri “bölgedeki yerel polis” olarak adlandırmıştı. Bunlar, her zaman emre amâde Arap devletlerinin devamlılığını sağladı.

Grupta adı geçen Türkiye’nin de “laik milliyetçi” bir yapıda olduğu söylenebilir...

Bu Amerika’nın emirlerini yerine getirdikçe problem değil. Nasır, katolik kilise gibi, çizgi dışına çıkmıştı. 1979 İran devrimi ile, Amerika en önemli müttefiğini kaybetti. Bu gelişmeden sonra İsrail’in Türkiye ile birlikte bölgedeki önemi arttı. Şimdi, İsrail bölgedeki en büyük askeri güç, aynı zamanda Türkiye gibi önemli bir askeri üs.

Diğer yandan, İsrail’in ekonomisi de Amerikan ekonomisinde olduğu gibi askeri temeller üzerine kurulu. 25 yıl önce, Güvenlik Konseyi, uluslararası alanda tanınma, seçim ve güvenlik gibi garantilerle, İsrail ve Filistin arasındaki sorunu halledecek bir çağrıda bulundu. Bütün dünya tarafından desteklenen bu kararı, Amerika veto etti ve 25 yıldan bu yana, Amerika hala diplomatik çözümlerin yolunu bloke etmektedir.

Hala İsrail benim vergilerimle işgal edilmiş bölgelere yerleşmektedir. Tam diplomatik bir desteğin yanında, suikast için yapılan saldırılarda, sivillerin öldürülmesinde, ne için gönderildiği bilinen Amerikan helikopterleri kullanılmaktadır. Evet, bu uzun zamandan beri böyle devam etmektedir ve buna itiraz edilecek birçok neden vardır.

Petrol felaket olacak

- *Ortadoğu’ya uzun veya kısa vadede barışın geleceğine inanıyor musunuz?*
 - Bir kere Ortadoğu’daki halklar için yaşananlar çok canavarca. Arap dünyasını ele alın. Arap dünyasının tek bir kaynağı var: Petrol. Dev bir kaynak. Ancak bu bölgedeki yoksul halka gitmiyor, petrolün verdiği zenginlik batıya, küçük, seçkin bir zengin grubuna uçuyor. Bu kaynak sınırlı bir kaynak ve birkaç nesil sonra hiçbir şey kalmayacak.

Sonra bölgede ne olacak? Toplu katliam. Eğer bölge insanı kendi kaynaklarını kendi gelişim ve yeterlilikleri için kullanamazsa, çok uzakta değil, büyük bir felaket olacak.

Artı, gerçekten, bu halklar zaten baskıcı, işkenceci, zalim rejimler altında sefalet ve acı çekiyorlar. Elbette, biz barışın gelmesini umuyoruz, ama görüldüğü gibi bu hiç de basit olmayacak.

Ben de tehdit alıyorum

- *Biraz sizin hakkınızda konuşalım. Güç odaklarına karşı çok tartışmalı düşüncelere sahipsiniz. Herhangi bir baskı veya tehdit alıyor musunuz?*

- Bu ay, liberal dergilerden biri olan *American Prospect*’te, beni Dünya Ticaret Merkezi’ne yapılan saldırıdan sorumlu olmakla suçlayan bir makale yayımlandı. Şu anda, içinde bulunduğum bu bina polis koruması altında.

Mesela, geçen akşam burada ders verdikten sonra polis beni evime bırakmak için ısrar etti. Nedeni ise onlara sızmış bilgiler var. Ben konuşmalar yaptığım üniversite kampüsünde bile polis korumasında takip ediliyorum.

- *11 Eylül saldırısı hakkında yaptığınız yorumlardan dolayı herhangi bir koruma talebinde mi bulundunuz?*

- Hayır, ben koruma filan istemiyorum. Polis kendiliğinden geliyor, çünkü onlar biliyor. Onların ne bildiğini de bilmek istemem. Biliyorsunuz, poliste birçok gruptan elde edilmiş bilgiler var. Birçok aşırı sağcı Yahudi ve diğer gruplar var. Yani, ben ölüm tehditleri alıyorum. Polis sokakta birilerinin öldürülmesini istemiyor.

- *Sayın Chomsky, bana zaman ayırdığınız için çok teşekkür ederim...*

- Sizinle konuşmak çok güzeldi...

Avram Noam Chomsky hakkında:

Çar ordusuna katılmamak için 1913’te Rusya’dan göçen, yahudi kökenli ailede, 1928 yılında Philadelphia’da dünyaya geldi. Pensilvanya Üniversitesi’nde, dil bilimi, matematik ve felsefe okuyan Chomsky, Harvard Üniversitesi’nde birçok araştırmalarda bulundu. 33 yaşında aldığı profesörlük ünvanından sonra, hala Massachusettes Teknik Enstitüsü’nde dil bilimi ve felsefe bölümü başkanlığını sürdürmektedir.

Entellektüellerin sorumluluğunu “doğruyu konuşmak, yalanları ortaya çıkarmak” olarak tanımlayan Chomsky, özellikle 1965-1973 yılları arasında, Amerika’nın dış politikası çerçevesinde, Vietnam savaşına getirdiği sert ve güçlü eleştirileriyle adını duyurdu. Halka açık yaptığı konuşmalarda düşünceleri nedeniyle saldırılara uğradı. 1966’da hükümete vergi ödemeye karşı çıktı, 1967’de Pentagon’u protesto ettiği için tutuklandı.

Chomsky ile ders arasındaki dar bir zamanda, son olaylardan hareketle Amerikan dış politika merkezli kısa bir devr-i alem yaptık.

02 Kasım ‘01/ Yeni Şafak

YÖK’ü protesto eylemleri...

Sivas’ta eyleme 400 öğrenci katıldı...

6 Kasım’da Cumhuriyet Üniversitesi’nde de YÖK’e, işsizliğe, hücrelere ve savaşa karşı bir eylem yapıldı.

Eylem merkezi kafeteryanın 2. katında alkışlarla ve “YÖK’e hayır!” sloganıyla başladı. Kafeteryanın önüne inmek için yürüyen öğrenciler sivil polislerin engeliyle karşılaştılar. Kitlenin bu engellemeye karşı direniş ile cevap vermemesi bir eksiklikti. Kitlenin bir kısmı kafeteryanın içinde kaldı.

Eylem sırasında dövizler taşındı ve sloganlar atıldı. “YÖK’e hayır!”, “Savaşa hayır eğitime bütçe!”, “Paralı eğitime hayır!”, “Diplomalı işsiz olmayacağız!”, “Savaşa hayır!”, “YÖK kalkacak, polis gidecek, üniversiteler bizimle özgürleşecek!”,

“İçerde dışarda hücreleri parçala!” sloganları eylem sırasında sıkça atıldı. Eyleme yaklaşık 400 öğrenci katıldı.

Basın açıklamasının ardından eylem slogan ve alkışlarla bitirildi.

Sivas’tan Ekim Gençliği okurları

Trakya Üniversitesi’nde YÖK protestosu...

Tüm olumsuz koşullara rağmen Trakya Üniversitesi’nde YÖK 14 Kasım’da protesto edildi.

Öğrenci Birliği’nin eylem çağrısına Trakya Üniversitesi Öğrenci Koordinasyonu Girişimi’nden EMEP ve Yurtsever Gençlik önce olumlu yanıt vermişti. Daha geniş bir öğrenci kitlesinin eyleme katılımını sağlamak açısından bu olumlu bir gelişme sayılabilir.

Bu gelişme üzerine toplantılar yapıldı. Eylem tarihi belirlendi, görevlendirmeler yapıldı. Ancak eylemden birkaç gün önce EMEP yapılması planlanan son toplantıdan çekildiğini ve hiçbir açıklama yapmayacağını belirtti. Daha sonra yurtseverlerin de “güven ortamı yok” bahanesiyle ortak görüşmelerden çekilmesi üzerine, planlanan eylem ve eylem öncesi çalışma zora girdi ve eylem 14’üne ertelenmiş oldu.

Eylemin ön çalışması tekrar örgütlendi ve 130’un üzerinde kişinin katılımıyla ve coşkulu bir şekilde gerçekleşti. Eylemde “İçerde dışarda hücreleri parçala!”, “Amerikan askeri olmayacağız!”, “YÖK kalkacak, polis gidecek, üniversiteler bizimle özgürleşecek!”, “Emperyalist savaşa hayır!” sloganları atıldı. Hazırlanan bir oyun sergilendi ve müzik dinletisi verildi. Eylemin dışındaki kitlenin ilgisi oldukça yoğun ve olumluydu.

Ekim Gençliği/Trakya Üniversitesi

Kırşehir’de 6 Kasım...

Kırşehir’de ‘98 yılından bu yana 6 Kasım’a ilişkin hiçbir eylem ve etkinlik örgütlenememiş, emekçi hareketindeki suskunluk gençliği de etkilemişti. Fakültelerin Gazi Üniversitesi’ne bağlı olmasından kaynaklı faşist kadrolaşma, üniversite gençliğinin eylemsizliğinin nedenlerinden bir diğeridir.

Fakat bu yıl, kısa bir süreye sığdırılan hazırlıklara rağmen, yapılan basın açıklamasına 80 civarında öğrenci katıldı. Devrimci-demokrat-yurtsever öğrenciler imzasıyla okunan metinde; hücre tipi yaşam, emperyalist savaş ve paralı eğitim öne çıkan başlıklardı.

Bu eylem de gösteriyor ki, gençliğin mücadele potansiyeli açığa çıkarılarak doğru bir kanala aktırılabilirse, karşımıza dikilen barikatları aşmak güç olmayacaktır.

Ekim Gençliği/Kırşehir

Güney Kürdistan, olası gelişmeler ve devrimci yurtsever tutum

Irak’a askeri müdahale ve Irak’ı sürmekte olan hegemonya savaşı çerçevesinde yeniden biçimlendirme tartışmaları, yeniden gündemin üst sıralarına fırlamış bulunuyor. Bir Türk gazetecisinin ABD’nin eski Ankara Büyükelçisi Abramowitz’e Irak’ın sürmekte olan hegemonya savaşının hedefleri bağlamında gündemde olup olmadığını sorması üzerine aldığı yanıt çok kısa ve net: *“Irak gündemde bile.”* Irak’ın yeniden savaşın hedefleri arasında sayılması, TC yöneticilerini de harekete geçirdi ve her birisi basına bir çok demeç verdi. Bu demeçlerin özeti ise şu: “Irak’a müdahale her açıdan Türkiye’nin zararınadır. Böyle bir gelişmeyi tasvip etmeyiz. Ama bir askeri müdahale olasılığına karşı da her türlü tedbiri almış bulunmaktayız.”

Şu anda Afganistan üzerinde sürmekte olan emperyalist hegemonya savaşının stratejisine ve politik mantığına bakıldığında, ABD ve Türkiye’de yapılmakta olan Irak tartışmalarının anlamı kendiliğinden anlaşılıyor. Belli ki, ABD, Irak’ı da bu hegemonya savaşının kapsamı içine almış, planlamalarını buna göre yapmıştır. Bunun zamanlaması ve biçimi ise Afganistan’daki gelişmeler tarafından kullanılacaktır. Böyle bir olasılığın gerçekleşmesi, başta Güney Kürdistan olmak üzere bütün Kürdistan’ı ve Ortadoğu’yu büyük ölçüde etkileyecektir. Dolayısıyla bu noktada devrimci yurtseverlerin duruşlarını netleştirmeleri ve bunun gerektirdiği bir hazırlık içinde olmaları kaçınılmazdır. Devrimci yurtsever tutumu daha net olarak ortaya koyabilmek için Güney Kürdistan’ın durumuna kısaca bakmakta yarar var.

Güney Kürdistan’da kendi içinde parçalı, bağımsız bir iradede yoksun Kürt egemen sınıflarının iktidarı olsa da, Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkı doğrultusunda kazandığı bazı mevziler, geliştirdiği bazı ulusal kurumlaşmalar ve gelişmeler var. Fiili olarak Güney’de devletleşme yönünde belli bir gelişme düzeyi yakalanmıştır. Elbette bunlar, Kürt halkı açısından korunması gereken kazanımlardır.

Bu durum tespitini yapmak yetmiyor, aynı zamanda niteliğini, bölgesel ve uluslararası politik dengeler açısından ilişki ve çelişik boyutlarını da ortaya koymamız gerekir. Güney’de Kürtler lehine oluşan devletleşmeye benzer olguyu, salt KDP ve YNK ile özdeşleştirmek doğru değildir. Kuşkusuz bu iki parti, Güneyi kendi aralarında paylaşmış ve her biri kendi parçasında egemen-yöneten güçtür. Bu anlamda Güney’deki gelişmelere damgasını vurmaktadırlar. Bu nasıl bir gerçeklikse, aynı zamanda, Kürt halkının onlarca yılı bulan direnişleri ve bunun sonucunda yakaladıkları bir ulusal bilinç düzeyi ve yarattığı değerler ile reddedilemez ulusal istemleri ve hakları vardır, bunları da göz ardı etmemek gerekir.

Yine Güney’de fiili olarak oluşan durumu bire bir emperyalist politikalarla açıklamak da kendi içinde eksik ve yanlış politik sonuçlar doğurabilecek bir değerlendirmedir. 1991 baharına dönüp kısaca bakmakta, bazı olguları hatırlatmakta yarar var. Bilindiği gibi Körfez Savaşı’nda Saddam yenilgiye uğratılmış, ama iktidarına dokunulmamıştı. Çünkü Saddam’ın yerine koyabilecekleri bir iktidar alternatifleri yoktu. Irak’ta meydana gelebilecek bir iktidar boşluğunun çok önemli ve denetlenemez siyasal gelişmelere yol açabileceği, bunun da Ortadoğu dengelerini sarsabileceği biliniyordu. Zaten kısa sürede Kürtler ayaklanmış ve Güney Kürdistan’ı ele geçirmişlerdi. Yine Güney Irak’ta Şiiler ayaklanmış ve önemli başarılar kazanmışlardı.

ABD önderliğindeki emperyalist koalisyon güçleri, bu gelişmeler karşısında şaşkınlıklarını ve korkularını gizlememişlerdir. Bunu, Saddam’a ayaklanmaları bastırma onayını vererek göstermişlerdir. Saddama’a karşı savaşan emperyalist devletler bu kez halk ayaklanmaları karşısında Saddam rejimini desteklemişlerdir. ABD’nin ve müttefiklerinin onayını ve desteğini arkasına alan Saddam, ağır silahlarla donanımlı ordularını ayaklanmacılar üzerine sürmüş ve ayaklanmaları kısa sürede bastırmıştır. Halepçe Katliamını yaşayan Kürtler, tepelerinde Saddam uçaklarını ve helikopterlerini, karşılarında tankları görünce büyük bir panik biçimde sömürge sınırlarına doğru kaçmaya başladı. Bir anda bir milyona yakın Kürdün, sömürge sınırlarında birikmesi olayı Türkiye, İran ve giderek tüm bölge dengelerini tehdit eder bir noktaya gelmiş ve dünya gündemine oturmuştur.

Sınırları zorlayan bu göç dalgasına bir çözüm getirilmesi gerekirdi. TC’nin önerisi ve desteğiyle bulunan çözüm, “Güvenlik Bölge”si oluşturmaktı. Buna göre Güney Kürdistan’ın önemli bir bölümü (36. Paralelin Kuzeyi) Irak ordularından boşaltıldı ve emperyalist koalisyon güçlerinin denetimine verildi. Böylece sınırlara yığılan yüz binler tekrar Güney’e çektiler. Bundan sonraki gelişmeler ise ana çizgileriyle biliniyor...

Burada vurgulamamız gereken en önemli nokta şu: Güney’in mevcut durumu, emperyalistlerin bir tercihi değil, zorunlulukların bir sonucudur. Bu zorunluluğun gereğini bir kez yerine getirdikten sonra ABD, Güney’i Kürt, Irak, İran ve belli ölçülerde Türkiye politikalarında kullanmak istediği bir alan olarak değerlendirmiştir. Ortadoğu ve Avrasya politikasında bir sıçrama tahtası olarak kullanma düşüncesi ise istenilen düzeyde uygulama ve başarı şansını bulmamıştır. Güney’i bir sıçrama tahtası olarak kullanma istemi ve düşüncesi ayrı bir şeydir, ama bunu somut ve kararlı bir politikaya dönüştürüp uygulamak ayrı bir şeydir. Bu noktada ABD’nin ve genelde emperyalist sistemin önünde engeller, boğuşmak durumunda olduğu çelişkiler var. Bu çelişkiler, genelde devletler arası sömürge Kürdistan statüsü ve Kürt sorunun kendi içinde taşıdığı devrimci dinamiklerden dolayı, Güney’deki oluşum herhangi bir siyasal ve hukuki statüye kavuşturulmadı. Bu, emperyalist sistem ve bölgesel sömürgeci güçler açısından uzlaşılan bir ortak payda durumundadır.

ABD’nin Irak ve genel Ortadoğu politikası, bununla birlikte Güney üzerinde birden çok gücün çatışması Güney’in fiili durumunu sürdürmesini koşullamış, Güneyli güçlere belli ölçüde manevra olanağı kazandırmıştır. Ancak bunun geçici ve görece bir durum olduğu, hiçbir güvencesinin olmadığı da bir olgudur.

Ayrıca Güney’in bu fiili durumunun sürmesinde belli bir döneme kadar Kuzey’deki ulusal kurtuluş mücadelesi çok önemli bir etken olmuştur. Eğer Kuzey ve Güney’deki gelişmeler doğru yönetilseydi, komşu ve bölge halklarıyla ortak mücadele perspektifini de içeren bağımsız bir çizgi izlenseydi gelişmelerin yönü çok farklı olabilirdi, Kuzey’de ve Güney’de yakalanacak mevzilerin düzeyi farklı olabilirdi.

Genel olarak Kuzey devrimi ve gerilla, Güney’in soluklanmasında önemli bir etkenken, İmralı teslimiyet ve tasfiyeciliğinden sonra Güney’de toplama kamplarına hapsedilen gerilla güçleri TC’nin politikalarına yedeklenmeye çalışılmaktadır. Kürdistan için herhangi bir politik ve askeri stratejisi olmayan,

tamamen Öcalan’ın varlığına ve onun üzerinden tasfiyeci çizgiye bağlanan gerillanın bu niteliği ve konumuyla Güney’de olumlu bir rol oynaması mümkün değildir, tersine “Misak-ı Milli”nin sınır bekçiliğine soyundurulmaya çalışılıyor. Ancak TC, bu utanç verici rolü bile çok görmekte ve kendilerine mutlak teslimiyet, tasfiye ve imhayı dayatmaktadır.

Öten yandan Kürdistan açısından siyasal ve askeri bir anlamı bırakılmayan gerilla güçlerinin Güney’deki varlığı, TC’nin iradesinden bağımsız değildir. Öcalan’ın İmralı’dan dayattığı politikalar bu bağlamdadır. Yine Güney’e sürekli saldırmanın, Güney’i işgal etmenin bir bahanesi olarak oradaki gerilla güçlerini kullanmak istediği de bir olgudur. Bütün bunlarla birlikte olası bir Güney işgalinde TC’nin ilk işlerinden biri, toplama kamplarında rehin tutulan gerillayı tamamen temizlemek olacaktır... Bundan kuşku duymamak gerekir...

Bu noktada gerillaların, gerçekten yüreği Kürdistan için çarpan yurtsever savaşçıların içinde tutuldukları tehlikeli konum üzerinde düşünmeleri, bu konumun baş sorumlusu olan İmralı çizgisi ve onun memurları olan BK’nin duruşu üzerinde durmaları kaçınılmazdır. Biraz soğukkanlıca bakıldığında dayatılan durumun, Kürdistan davasını nasıl bir tehdit ve tehlike altına soktuğu açıkça görülecektir.

Dolayısıyla gerçek PKK’liler ve gerillalar, İmralı çizgisini reddetmeli, aynı zamanda kendi ülkeleri ve onun bir parçası olan ve şu anda bulundukları Güney parçasında kalarak oranın savunmasına, imarına katılmalı, bunu da bağımsız devrimci yurtsever ve emekçi çizgi temelinde yapmalıydılar. İmralı çizgisini reddeden çok sayıda arkadaşın olduğunu biliyoruz. Yine “alternatifsizlik” düşüncesiyle açık tavır almak yerine beklemede olan arkadaşların da az olmadığını biliyoruz. Aslında çaresiz değildirler. Bu arkadaşlar yüzlerini başka alanlara çevirmek yerine, kendi ülkelerinde kalarak, var olan mevzilerde bağımsız bir duruş temelinde yer alarak mücadelelerini sürdürmelidirler. Üzerinde düşünülmesi ve geliştirilmesi gereken devrimci yurtsever yaklaşım budur. Rehin tutulan gerillanın önünde duran gerçek yurtseverlik görevi budur...

Burada yeri gelmişken KNK (Kürdistan Ulusal Kongresi)’nin Konferans önerisi üzerinde de birkaç söz söylememiz gerekiyor. KNK öncülüğünde düzenlenmesi istenen Konferans’ın gerçekten Kürtler’in birliğine ve Güney’in kazanımlarına hizmet etmekten uzak olduğu; aksine, ulusal birlik ve güneydeki gelişmeler kapsamında ortaya çıkması muhtemel olumlu gelişmelerin önünü kesmeye yönelik olduğu açıktır. Yıllardır bu tür şarlatanlıklar yapılıyor ve bu çağrıların arka planının boş olduğu, Öcalan çizgisinin soyut birlik laflarını pekiştirdiği, ama pratik işlere hizmet etmekten uzak olduğu kaydedilmesi gereken diğer bir olgudur. KNK eliyle yapılmak istenen çağrılar bayat ve soyut olmanın ötesinde, kesinlikle Kürtlerin geleceğine ilişkin uğursuz roller içeriyor. Kaldı ki, İmralı çizgisinin basit bir figüranı haline geldikten sonra KNK’nin hiçbir ulusal ve toplumsal meşruiyeti kalmamış, değerlerimiz üzerinde palazlanan bir rant odağı olmaktan öte bir anlamı kalmamıştır...

Devam ediyoruz. Emperyalizm ve Güney ilişkisini biraz daha değerlendirmekte yarar var. Geçen bu son on yılda yaşanan gelişmeler göstermiştir ki, ABD’nin ve diğer emperyalist devletlerin Kürt politikası, esasta Lozan statüsüne dokunmamak, bu bağlamda Güney’i bir baskı unsuru ve kullanım alanı olarak

kullanmaktır. Irak'ı yeniden biçimlendirme, başka bir deyişle Yeni Dünya Düzeni çizgisine uyumlu bir yönetimi başa getirme politikası bağlamında Güneye biçilen rol, yine Lozan sınırlarını zorlamama çerçevesinde olacaktır... Belirtmeye gerek yok ki, bunun da Kürdistan halkının kendi kaderini tayin hakkı, özgürlük ve bağımsızlık istemleriyle tam bir karşıtlık oluşturduğu açık bir geçektir.

Sömürgeci devletler, TC, İran ve Suriye'nin Kürdistan politikaları biliniyor. Güney'de ortaya çıkan ve fiili olarak Lozan'ı aşan durumu hiçbir zaman sindirmemiş ve bunu ortadan kaldırmak, bunu yapamıyorlarsa daha ileri bir noktaya sıçramasını önlemek için her türlü oyunu tezgahlamaktan geri durmamış, Güney üzerinde kendilerine bağlı dayanaklar oluşturmaya çalışmışlardır. TC'nin Güney politikası, bütün Kürdistan'ı esas alan daha bütünlüklü ve geleneksel inkar ve imha stratejisi temelindedir. Güney'deki fiili durumu ortadan kaldırmanın çabası içinde olmuştur. Ancak bu noktada ABD'nin bilinen Irak politikası ile belli bir çelişkiyi yaşayan TC, Güney üzerinde denetimini bir çok koldan geliştirmek ve derinleştirmek için sayısız girişimi olmuştur. KDP ve YNK'yi yanına çekme ve denetimde tutma, Türkmenleri bir truva atı olarak örgütleme, Güney'deki olası iktidar ilişkilerinde etkin bir güç haline getirme, Güney'de kontrgerilla ve ajan faaliyetleri geliştirme, periyodik askeri işgal hareketleri ile bu alanı “arka bahçe” olarak görme ve bunu tüm güçlere kabul ettirme vb. yaklaşımlar, anılan çabaların başlıcalarıdır. Irak'ın sürmekte olan hegemonya savaşının kapsamına alınması durumunda TC'nin Güney'i işgali gündeme getireceği çok büyük bir olasılıktır. Hiç kuşkusuz olası bir işgal hareketiyle ilk planda bugüne dek kazanılan mevzi ve kazanımların yok edileceği açıktır...

Bu noktada Irak'a giydirilecek yeni elbisenin niteliği ve biçimi, Güney'deki Kürtler'in kaderini de önemli ölçüde koşullayacaktır.

Bütün bunların yanında, Güney Kürdistan üzerinde bir çok güç ve çıkarın çatışması durumu, Kürtler'in lehine kimi boşluklar ve taktik olanaklar da ortaya çıkarabilecektir. Kuşkusuz özgüçü ve bağımsız bir stratejik duruşu esas alan bir çizgi temelinde bunlardan yararlanmak gerekir. Ancak bunlara bel bağlanarak bir siyaset yürütmek felaket ve trajediden başka bir şey getirmeyecektir. Daha önce sayısız örneğine rastlandığı gibi...

Kısaca özetlemeye çalıştığımız gibi, Güney Kürdistan'daki durum ve gelişmeler, tek boyutlu değil, çelişkili, karmaşık boyutlara sahiptir. Örtüşen, çatışan, birbirini kesen yerel, bölgesel ve uluslararası güçlerin hegemonya kavgasını yürüttüğü bu alanı dar ve tek boyutlu bakış açısıyla kavramak mümkün değildir.

Bu durum ve gelişmelerin özeti devrimci yurtsever tutumun ana çizgilerini de ortaya koymaktadır. Şöyle:

Bir: Güney Kürdistan'da Kürt halkının kendi kaderini belirleme hakkını, bu bağlamda ortaya çıkan olanak, değer ve mevzileri geliştirmek, savunmak, korumak ve desteklemek, en başta gelen devrimci yurtsever görevlerden biri olmaktadır. Bu görevi dışardan bir destek ve dayanışma olarak değil, somut olarak yerine getirilmesi gereken asgari bir yurtseverlik görevi olarak algılamak gerekir. Güney de ülkemizin bir parçasıdır ve oradaki gelişmelerin içinde ve doğrudan yer almak, genel olarak Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine duyulan sorumluluk ve yapılması gereken yurtseverlik görevlerinin etkin bir parçasıdır.

Elbette sorun salt Güney'i dış saldırılardan korumak değil, bir yandan bağımsız çizgi temelinde emekçi seçeneği geliştirmeye çalışırken, bir yandan da Güney'in ekonomik inşası, toplumsal, eğitsel, kültürel kurumlaşması açısından çaba

göstermek, bu doğrultudaki çabaları güçlendirmek gerekir. Güney'in ekonomik, toplumsal, siyasal ve kültürel gelişimi, aynı zamanda daha sağlıklı sınıf mücadelesinin koşullarını da oluşturacaktır. Bu, devrimci emekçi çizginin temellerinin güçlendirilmesi anlamına gelecektir.

Elbette yenilgi, Kürtler için bir kader değildir. Artık yenilgi çizgilerini aşmamız ve zaferi olanaklı kılan bir yaklaşım ve tutum içinde olmamız gerekir. Hemen eklemek gerekiyor ki, Güney'deki olumlu gelişmeler bütün Kürdistan parçalarını etkilediği gibi, olumsuz gelişmeler de bütün Kürdistan parçalarını ve ulusal kurtuluş mücadelesini etkiler. Bu nedenle her yurtsever parti ve çevrenin Güney'deki yurtseverlik görevlerine sahip çıkması ve gereklerini yerine getirmesi bir zorunluluk olmaktadır...

İki: Bunun için ulusal birlik ve bağımsız bir politika doğrultusunda çaba göstermek, bu çabaları diğer parçaların devrimci ulusal kurtuluş mücadeleleriyle ve bölge halklarının devrimci mücadeleleriyle birleştirmek bir zorunluluk olmaktadır.

Üç: Emperyalistlerin ve başta TC olmak üzere sömürgeci devletlerin politikalarına alet olmamak, yedeğine düşmemek, ama ortaya çıkan fırsatları ve olanakları da devrimci bir perspektifle değerlendirmek, göz önünde tutulması gereken diğer bir noktadır...

Biz de bu üç noktayı esas alıyor ve Güney'e ilişkin görevlerimizi bu bağlamda belirliyoruz...

12 Kasım 2001

PKK-Devrimci Çizgi Savaşçıları

Büyük Ekim Devrimi öğretmeye devam ediyor...

Yaşlı dünyamız, bundan tam 84 yıl önce bugün, insanlığa yeni ufuklar açan, yeni bir çağ, proleter devrimler ve ulusal kurtuluş hareketleri çağını açan büyük bir olaya tanık oldu:

Büyük Ekim Devrimi!..

Ekim Devrimi öğretmeye devam ediyor!..

Sovyet sisteminin çöküşünü, “Tarihin sonu” ilan edenler, çok geçmeden yanıldılar. Yanılgıları yine kendi cephelerinde alay konusu oldu. “Gerçekleşen sosyalizm”in ölümünü, Ekim Devrimi'nin ve sosyalizm ideolojisinin ölümü olarak ilan edenler, kısa sürede yanıldıklarını gördüler...

Kapitalizmin ölüm, emperyalizmin barbarizm demek olduğunu bir kez daha yaşayarak gören emekçiler ve halklar, “Başka bir dünya mümkün!” şiarını haykırmaya başladılar...

Globalizmin sonsuz eşitlik, demokrasi, barış olduğunu haykıran safdiller çok geçmeden yanıldıklarını, gerçekleşen her olayın bunu çarpıcı bir biçimde kanıtladığını anladılar...

Sömürü, baskı, sömürgecilik daha pervasız boyutlar kazandı; sınıfsal ve ülkeler arası uçurum gün geçtikçe daha da büyüdü. Savaş, çelişkilerin başlıca “çözüm” yöntemi olmayı sürdürdü. Globalleşen, sömürü ve baskı sistemiydi, bundan başkası değil. Buna karşılık direniş de küreselleşti, yeni bir enternasyonal mücadelenin işaretleri daha güçlü uç vermeye başladı...

Yeni bir savaşın devam ettiği günümüzde doğrulanan kim, doğrulanan ne?

I. Paylaşım Savaşı'nı kendi ülkesinde iç savaşa dönüştüren Bolşevikler mi; yoksa kendi emperyalist hükümetlerini “Anavatan savunması” adına destekleyen sosyal-şovenler mi, sosyal-pasifistler mi?

Dünya ezilen sınıfları ve halklarının ihtiyacı nedir? Sosyalizm mi, emperyalist haydutluk ve barbarizm mi?

İşte emekçilerin ve ezilen halklarımızın gündemindeki temel sorular bunlardır!

Daha öncesi bir yana, son on yıl, devrim ve sosyalizm ihtiyacını çok şiddetli bir tarzda dayatmıştır. Kapitalist emperyalist sistemin savaş, yıkım, barbarlık, sınırsız sömürü ve yağma, ölçsüz baskı olduğu tartışmasız bir biçimde kanıtlanmıştır.

Dünyamızın tam da bugün, yeni bir emperyalist paylaşım ve hegemonya savaşının sürdüğü bugünkü dünyamızda yeni bir Ekim Devrimi'ne ihtiyacı var. Ancak geçmiş derslerini çok iyi bir biçimde özümsemiş, kendini aşarak yenileyen ve dünyamızın koşullarına ve ihtiyaçlarına yanıt verebilecek düzeyde kendini yeniden üreten bir sosyalizme ihtiyaç var...

Ekim Devrimi'nin üzerinden 84, Onun üzerinde kurulan, ama daha sonra onun ilkelerinden sapan Sovyet sisteminin yıkılışının üzerinden yaklaşık 11-12 yıl geçti. 20. yüzyıla damgasını vuran Büyük Ekim Devrimi'nden sonra dünyamızı altüst eden sayısız olay yaşandı, büyük savaşlar, devrimler, karşı-devrimler... Bütün bu olaylarda Ekim Devrimi'nin etkilerini görmemek mümkün değildir. Ekim Devrimi, emperyalist-kapitalist sistemi, onun çeşitli politikalarını da etkiledi... Bu, çağı belirleyen temel özelliklere ve dinamiklere sahip olmasından kaynaklanıyordu...

20. yüzyılda gerçekleşen tarihsel olaylar, Ekim Devrimi'ni ve dayandığı temel tezleri doğruladı. “Reel sosyalizm”in çökmesinden sonra Sosyalizm düşüncesi büyük bir yara aldı; burjuva ideolojisi görece siyasal ve moral üstünlük sağladı. Sosyalist ideoloji belli bir kriz sürecine girdi. Bu ideolojik kriz ortamında sağa savrulmalar, burjuva liberalizmine kaymalar, genel bir eğilim olarak sol ve sosyalizm saflarını etkilemeye başladı. Bu eğilim henüz aşılabilmiş değil... Sosyalizm de henüz ideolojik krizini aşabilmiş değildir.

Elbette sosyalizmin ve sosyalizm tarihinin çok yönlü bir tarzda yeniden tartışılması bir ihtiyaçtır. Ancak çözüm tek başına bu tartışmalardan çıkmayacaktır. Tarihe bakıldığında her büyük ideolojik çıkış, sınıf mücadelelerinin yükseliş dönemine denk gelmiştir. Belli bir toplumsal mücadele yükselişine denk gelmeyen ve ona dayanmayan ideolojik arayış ve çabaların maddi bir gerçeklik haline gelmeleri, hatta toplumun gündemine girmeleri ve gerekli ilgiyle karşılaşmaları mümkün değildir. Bu anlamda “reel sosyalizm”in çöküşünü izleyen bu son on yıl içinde, sosyalizmin kendini yenileyerek bir çıkış yapmaması anlaşılır; bunun en temel nedeni, onu koşullayan enternasyonal düzeyde güçlü bir toplumsal hareketliliğin olmamasıdır.

Ancak son birkaç yıldır dünya çapında Seattle'de başlayan ve en son Cenova'da ciddi boyutlar kazanan anti-kapitalist, anti-globalist hareket, sosyalizm düşüncesinde yeni bir atılım yapmada çok önemli bir toplumsal ve psikolojik zemin sunmaktadır. Elbette bu kendiliğinden olmaz, yine salt ulusal ölçeklerde verilen mücadelelerle de olmaz. Sosyalizm çabalarının ve tartışmalarının ortak bir platformda birleştirilmesi, gerekli bilgi, değerlendirme ve görüş alış verişlerin yapılması gerekmektedir.

Sınıfsal ve ulusal çelişkilerin derinleştiği, bunun daha da büyüme eğiliminde olduğu günümüz dünyasının yeni bir Ekim Devrimi'ne ihtiyacı var...

Bu nedenle Büyük Ekim Devrimi'nin tarihi derslerini özümsemek her zamankinden daha büyük bir zorunluluk olmaktadır...

Yaşasın Büyük Ekim Devrimi!

Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!

Yaşasın Partimizin Devrim Çizgisinde Israr Direnişimiz!

7 Kasım 2001

PKK-Devrimci Çizgi Savaşçıları

Size verilecek bir gülüm vardı...

Görüş yeri karanlıktı. Lambalar yanıyordu yanmasına, ama rahatsız edici bir karanlık vardı. Tıpkı hücreler gibi... Işığa hasrettir insan hücrelerde, önü alınmayan gün ışığına hasret. İnsansızlıktandır belki de bu karanlık. Yalnızca aynı hücrede kaldığın insanları göreceksin; o da eni konu iki kişi. Hasan ise tek kişilik hücrede kalıyordu. Kendine dostça bakan bir çift dost gözüne bile hasretti. Hücresi alabildiğine karanlıktı Hasan’ın. Yüz tane lamba yansa da aydınlatamazdı hücresini. Kapkaranlık gelirdi Hasan’a hücresi. Tıpkı şu an görüş yerinin karanlık olması gibi...

Hasan cezaevine girdiğinde, Hikmet’in bıyıkları daha yeni yeni terlemeye başlamıştı. Gecenin bir yarısı basmıştı polisler evlerini. Arama yapıyoruz, diye evi talan etmişlerdi. Hasan’ı sürükleye döve dışarıya çıkarıyorlardı. Hikmet babadan farksız gördüğü abisine sarıldı, götürmesinler diye... İlk polis dayağını da burada yedi. Sonraki polis dayaklarını ise abisi ölüm orucuna girdikten sonra katıldığı eylemlerde yedi. Hele 20 Aralık’ta dayak yemekle kalmamış, şubeye götürülüp, abisinin sıklıkla söz ettiği işkenceyle tanışmıştı.

Görüş yeri Hikmet için de pek aydınlık değildi. Zaten hiçbir zaman aydınlık gelmemişi görüş yerleri ona. Ama daha öncekiler, bu hücreler kadar karanlık değildi. Buna rağmen mutluydu Hikmet, abisi hala ayaktaydı. Gerçi ayakta zor duruyor gibi bir hali vardı, ama olsun, yine de ayaktaydı ya... Acemi birliğinde, gizlice bakıyordu gazetelere; yalnızca gören olur da bir şey der diye değil, gazetede abisinin ölüm haberini okumaktan korkuyordu. Her gün böyle ölümü beklerken, şimdi şu an abisini ayakta görmek, nasıl mutlu etmesin Hikmet’i?

Görüş yerinde birbirlerini gören Hasan ve Hikmet tereddütsüz mutlu olmuşlardı. İkisinin de yüzüne ikirciksiz bir gülümseme yerleşmişti. İkisinin de gülümsemeyle uzandı elleri telefonlara. Birkaç dakikalık hoşbeşten sonra, güçlkle konuşan Hasan, asıl konuya girdi.

“Askerlik nasıl gidiyor, Hikmet?”

“Gidiyor işte abi.” Güçlkle çıktı sözcükler Hikmet’in ağzından. Bunun farkında olan Hasan, yine de konuşmasını sürdürdü.

“Askere gittiğini ilk duyduğumda sana çok kızmıştım. Hele komando olacağını okuduğumda öfkeden deliye dönmüştüm.”

“Ben ne yapabilirim ki abi...”

“Dur hemen savunmaya geçme. Dedim ya ilk başlardaydı bu söylediğim. Sonradan seni anlamaya çalıştım.” Hasan cebindeki paketten bir sigara çıkarıp yaktı. “Önceden buraya sigara getirmemize izin vermiyorlardı, ama şimdi ses etmiyorlar. Yalnızca ölüm oruççularına mı ses etmiyorlar, yoksa herkese mi, bilemiyorum.” Sigarasından derin bir nefes çekti Hasan. “Sigaraya daldık konumuzu kaybediyorduk az kaldı. Ne diyordum... Hah!... Seni anlamaya çalıştım. Anladım da. Senin durumun askere gitmekten başka pek bir şey yok gibi görünüyor. Aslında var da, sen kaldıramazsın bunu.”

“Neymiş o söylemeye çalıştığın?” Hikmet’in sesinde merak vardı. Bir o kadar da kızgınlık. İçinde korku ve kaygı barındıran ve öznesinin kendisinin olduğu her cümle kızdırdı Hikmet’i. Bunu Hasan da biliyordu ve birkaç kez Hikmet’in bu özelliğinden yararlanmıştı. Ne var ki bu kez kardeşinin kızabileceğini hiç düşünmeden konuşmuştu.

“Dur hemen celallenme. Bir dinle anlatayım, ondan sonra ille de istiyorsan, o zaman celallen.” Hikmet

sakinleşiverdi birden.

“Peki abi, anlat. Dinliyorum.”

“Yapılacak şey askere gitmemekti. Ama normal biri olarak bunu düşünmezsin bile.”

“Hayır düşündüm. Senin gibi devrimci değilim, ama devrim düşüncesine uzak da değilim. Yani senin dediğin anlamda pek de normal biri değilim. Senin kadar olmasa bile az buçuk anormallik bende de var.” Başka zaman olsa bu söylediğine kahkahalarla gülerdi. Ama şimdi sadece gülümsedi. Hasan da gülümsedi.

“Bak sen!... Düşündün demek. Peki öyleyse düşündüğünü neden yaşama geçirmedin?” Hikmet’in gülümsemesi kayboldu yüzünden.

“Düşünmek kolay da, onu yaşama geçirmek o kadar kolay değil. Askere gitmezsem iş bulamam. Geçtim onu, evlenemem bile. Daha bir sürü güçlük var... En önemlisi de kaçak olarak ben yaşayamam. Bunların üstüne bir de annemin baskısını ekle...”

“Hah işte! Kaldıramazsın derken bunları kastediyordum. Neyse... Dedim ya, ben de bunları sonradan gördüm. Sana kızamıyorum artık. Ama neden bilmiyorum, bir türlü asker oluşunu sindiremedim. Hele şimdi bir de savaş çıkıyor. Seni savaşa gönderebilirler. Bunu hiçbir zaman sindiremem, kabullenemem bile.”

“Neden abi? Sonuçta askere gittiysem, verilen her görevi yerine getirmem gerekmiyor mu?”

“Hayır Hikmet!...” Hasan’ın sesinde öfke vardı.

“Hayır kardeşim!... Askerliği bitirmek adına gidip Amerikan askeri olunmaz. Sana nasıl anlatsam? Ne bileyim, misal buraya verilseydin. Yarın belki de bana saldırmak zorunda kalacaktın. Bunu yapar mıydın Hikmet?”

“Hayır abi. Böyle bir şeyi yapmam mümkün değil. Sana nasıl el kaldırabilirim, bu mümkün mü?”

“Ben de böyle bir şey yapmayacağını biliyorum. Ama bunu yapmadığında askerliğin yanacak. Sen de bunu biliyorsun, değil mi?” Hikmet, yansarsa yansın, der gibi omuzlarını kaldırdı. Bunu gören Hasan’ın yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. “Canım kardeşim!... Peki nasıl göze alabiliyorsun bunu?”

“Abi, ben bir insanım. Hangi insan kendi öz abisine sırf askerliğim yanmasın diye el kaldırır ki...”

“Hiçbir insan yapmaz bunu, yapmamalı da. Ama aynı şekilde Amerikan askeri olup masum insanları da öldürmemeli.”

“Ladin mi masum, Taliban mı masum? O binalardaki bir sürü masum insanı öldürenler mi masum?” Hikmet’in soru işaretleri inanılarak konulmuştu.

“Öncelikle bu saldırıyı gerçekten onların yaptığı net değil. Ama onların yaptığını düşünelim. Sen Amerika’nın Ladin’i ve Taliban’ı vurmak için oraya yöneleceğine gerçekten inanıyor musun? Orada hep sivil halk öldürülecek, tıpkı Irak’ta olduğu gibi. Güya Saddam için girmişlerdi Irak’a. Ama hem savaşta, hem de sonrasında ölenler hep siviller oldu. Irak’a uygulanan ambargo sonrasında Saddam hala yerinde, ama yüzbinlerce çocuk öldü. Herşey bir yana Saddam’ı yaratan kim? Amerika değil mi? Peki Ladin ve Taliban’ı kim yarattı? Yine Amerika değil mi? Şimdi çıkarları birbirine ters düştüğü için düşmanlar. Bunların hepsini bir yana bırakalım. Yarın bir saldırı olduğunda hep siviller öldürülecek yine. Yani senin Amerikan askeri olup oraya gitmen, senin de masum insanları öldüreceğin anlamına gelir.”

“İyi de, neden Amerikan askeri oluyorum, oraya gidecek olursam?”

“Savaş onun savaşı çünkü... Üstelik amacı

Ortadoğu’ya hakim olmak. Onun bu amacı için bölgeye gitmek, giydiğin üniformanın rengi ne olursa olsun, Amerikan askeri olmaktır, gerçekte olan. Birileri kendi çıkarları için Amerika’ya uşaklık yapıyor. Ama orada öldürecek olan da, ölen de biz olacağız.” Hasan iyice yorulmuştu. Konuşmakta epey zorlanıyordu artık.

Hikmet de abisinin sözleri altında ezilmişti. Ne diyeceğini bilemiyordu. Gardiyanın, görüş tamam, bağırıısına ilk kez olarak seviniyordu. Alışıldık veda seremonisi yaşandı. Ama duygular alışıldık değildi. Ayrılırken Hikmet’in gözleri dolu doluydu. Abisine Amerikan askeri olmayacağım, diyememenin kahredici ezikliği altındaydı. Eve dönerken omuzlarında abisinin tabutunu taşıyormuş gibiydi.

Hikmet birliğine teslim olmadan önce bir kez daha abisinin görüşüne gitmeyi düşünüyordu. Fakat iki gün sonra abisinin ölüm haberiyle sarsıldı. Hikmet’in acısını anlatmak pek olası değil. Hele abisinin ölüsünün kaçırılıp kimsesizler mezarlığına gömüldüğünü öğrendiğinde duyduğu acıyı... Askere gitmemeliydi Hikmet. Bunu düşünmedi de değil. Ama gitti askere...

Hikmet birliğine teslim olduktan kısa bir süre sonra savaş başladı. Amerika hava taarruzuna başlamıştı. Nasıl oluyorsa hep siviller ölüyordu. Hikmet için, Hasan’ın sözleri doğrulanıyordu. Tam o sıralarda Türk askerinin de bölgeye gönderileceği söylentisi kaplamıştı ortalığı. Çok geçmeden komutanları bölgeye gidecek “şanslı” birliğin kendi birlikleri olacağını söyledi, Hikmet ve beraberindekilere. Bu haberi aldıktan sonra Hikmet sevinemedi. Birkaç kişi dışında, birliğinde kimse sevinememişti. Ama Hikmet de dahil hiçbir, Amerikan askeri olmayacağım da, diyemedi. Öldürecekti ya da ölecekti; savaşın kuralı buydu. Ama kimleri öldürecekti? Ya da kimler tarafından öldürülecekti? Şimdiye dek ölenler hep sivillerdi.

Bombalar tepesine ölüm yağdırdığında, belki bir somun ekmek kazanmak telaşında olan bir emekçi, belki bir somun ekmek pişirmeye uğraşan bir işçi karısı, belki de o somun ekmeği yavan da olsa yiyerek büyüyecek bir bebeydi, ölümle kucaklaşan. Nihayetinde böyle bir ölümü hiç haketmeyenlerdi. Ama hepsi ölmüşlerdi. Bu ölümlerde bir payı olsun istemiyordu, Hikmet. Amerikan askeri olduğunda bu ölümlerin doğrudan sorumlusu olacağının ayırdındaydı artık.

Abisinin ona neden Amerikan askeri olma dediğini, ancak şimdi anlayabiliyordu. Kendini şimdiden Amerikan askeri üniforması giymiş gibi hissediyordu. Bu savaş onun savaşı değildi çünkü. Hele sivillerin öldürüldüğü bir savaş, hiçbir zaman onun savaşı olamazdı. Fakat üzerindeki üniformayı yırtıp gitmeyi göze alamıyordu. Garip bir korkuydu bu. Bu korkuyla oraya gidip, kendisi gibi emekçileri öldürmekten de, onlar tarafından öldürülmekten de korkuyordu. Korku bir yana, bunu insanlığına yediremiyordu. Allak bullak olmuştu son günlerde.

Kendilerinden önce özel birlikler gönderildi Afganistan’a. Yine emekçilerin, emekçi çocuklarının ölüm haberleri geliyordu... Yakında kendi birlikleri gönderilecekti savaşa. Sivilleri öldürmeyeceğim diye avuttu kendini Hikmet. Amerikan askeri olmayacağım, diyemiyordu.

Bir gül vereceğim onlara, diye düşünüyordu Hikmet, bunun gerçekte alakasının olup olmadığını hiç düşünmeden. Bir hafta sonra savaşa

gönderileceklerini duyduğunda, bir gül alıp kurutmuş ve çantasına yerleştirmişti.

Cephede ilk günüydü. Karşılarındaki yerleşim yerinin “düşman” karargahı olduğunu söyledi komutanları. Bunu söyleyen komutan Amerikalıydı. Kendi komutanlarına düşen görev ise, bu Amerikalı komutanın söylediklerini tercüme etmekti. Bir gün bu komutana çok iyi tercüme yaptığı için değil de, iyi komutanlık yaptığı için madalya takılacaktı.

Yanlarında hiç Amerikan askeri yoktu, emirleri veren komutandan başka. O da emirleri verip, geriye çekilmişti. Sonunda Amerikan askeri oldum, diyerek hayıflandı içinden, Hikmet. Fakat yine de karşılarındaki yerin “düşman” karargahı olduğuna seviniyordu. Nihayetinde sivilleri, kendisi gibi emekçileri öldürmeyecekti ya...

Önce toplarla saldırdılar, sonra silahlarının tetiklerinden parmaklarını çekmeden yürüdüler. “Düşman” bir tek mermi bile yakamamıştı. Fazla bir güçlük yaşamadan vardılar “düşman” karargahına. Karargah yerle bir olmuştu. Ateş kestiler, ısınan

silahlarının tetiğinden çektiler parmaklarını.

Fazlasıyla hırpani bir karargahtı; Hikmet’in oturduğu semtteki konduları andırıyordu tek katlı evler. Askeri olarak içler acısı bir durumdu bu. Adım adım vardılar içler acısı karargaha. Hikmet yerde yatan ölüyü gördüğünde beyninde vurulmuşa döndü. Yerde yatan bir kadın ölüsüydü, hem de yaşlı bir kadın...

Toplarla yıkılmış eve girdi Hikmet. Yıkıntıların arasında başka bir kadın ölüsü yatıyordu. Bu seferki gençti. Evin içinde tek bir silah dahi yoktu. Neden ateş etmedikleri anlaşıyordu. Yan odaya geçti Hikmet. Yerde bir çocuk ölüsü vardı. Tıpkı kendi mahallesindeki çocuklar gibi masum bir yüzü vardı yerde cansız yatan çocuğun da. Biraz korku, biraz da dehşet yerleşmişti ölü yüzüne.

Hikmet yerde yatanlardan farkı olmayan bir ölgünlükle, çantasından kuruttuğu gülleri çıkardı. Artık gözlerinden yaşlar boşalıyordu. Çocuğun üzerine eğildi, kan içindeki yüzünü öptü ve gülleri çocuğun ölü yüzüne yerleştirdi. Amerikan askeri olmayacaktım, diyerek sessiz sessiz ağlıyordu. Tam bu sıra komutanı

ve Amerikalı esas komutanı girdi yıkık odaya. Hikmet’in hali ayrıca soru sormayı gerektirmiyordu.

Amerikalı komutan Türk komutanı kolundan sürükleyerek odanın bir köşesine çekti. İki komutan hararetle bir konuşmaya girmişti. Kısa süren konuşmanın sonuna doğru Amerikalı komutanın eli silahına uzandı.

Bütün evlerde benzer görüntüler vardı. Askerler dehşete düşmüşlerdi. Yani Hikmet’ten pek farkları yoktu. Hiçbiri masum insanları öldürmüş olmayı sindiremiyordu. Dehşetli gözlerle bakıyorlardı yerde yatan ölülere. Ve Hikmet’in girdiği evden gelen silah sesiyle irkildiler...

Sonraki gün gazetelerde bir Mehmetçiğin şehit düştüğü haberi veriliyordu: Talibanla çatışmaya giren yiğit Türk askeri bir şehit verdi. Hikmet kallesçe vurularak, şehit oldu. Haberin devamında Hikmet’e övgüler yağdırılıyordu. Terörist abisine rağmen, Türk’ün gururu olarak kahramanca şehit düşmüştü...

M. Kurşun

Ekim Devrimi ve sinema

1917’ye kadarki dönemde Rus sineması bir seyirlik eğlencesiydi. Daha çok karamsar, içe dönük ve cinsel sömürüye açıktı. Burjuvalar arasındaki aşk öyküleri en çok işlenen konulardan biriydi. Bu elbette burjuva kültür ve sanat anlayışının bir yansımasıydı. Tıpkı günümüzdeki sinema gibi o gün de sinema ticari ilişkiler içinde pazarlanacak bir üründü ve popüler olanı konu edinirdi.

Ekim Devrimi ile yönetime geçen emekçi sınıflar, burjuvazinin boyunduruğundan kurtulup, geniş emekçi yığınlar için kültür-sanatı geliştirmenin olanaklarına kavuştular. Sanat artık bir pazarlama ürünü değil, yeni toplumu kuracak olan sınıfların elinde bir araçtı. Sinema ise en işlevsel olanlardan biriydi. Lenin’in “Sinema bizim için sanatların en önemlisidir” demesi bundandır. Sovyetler Birliği’nde sinema kitleleri eğitmek için kullanıldı. Sinema-trenleri ile demiryollarının gittiği her yere sinema ve dolayısıyla proleter kültürü taşındı. En ücra köylere kadar gidilmiş, toplumsal amaçlar doğrultusunda hazırlanmış filmler gösterilmişti. Salt kültürel amaçlar taşıyan, metalaşmamış böylesi bir etkinliğin kapitalizm koşullarında gerçekleşmesi mümkün değildir.

Sanat ticarileşmekten kurtulduğunda, üretkenliğin önündeki tüm engeller de aşılmış oldu. Bireysel olanı değil toplumsal olanı işlediği ölçüde sanatçının üretkenliği de arttı. Ne sponsor bulma sorunu, ne reklam sorunu vardı. Burjuva sinema tarihçilerinin iddialarının aksine, ortak amaç doğrultusunda sanatçının önü açılmış, her türlü imkanlar önüne serilmişti. Örneğin Eisenstein Potemkin Zırhlısı filmini çekerken bütün bir Kızıl Ordu film için seferber olmuştu. Odessa halkı filmde gönüllü olarak yer almış ve filmin üretim sürecine doğrudan katkıda bulunmuştu. Kapitalizmin o toplumdan kopuk, bireyci ve yabancılaşmış sanat anlayışı reddedilmiş, yerine tümüyle kolektif emeğin ürünü olan çalışmalar geçmişti. Sanatçının tek sorunu enerjinin ve gücün boşa harcanmamasıydı. İşçilerin ve emekçilerin parası ortak çıkarlar doğrultusunda kullanılmalıydı. Bu ise bir denetim mekanizmasını gerektiriyordu. Bu denetim bizzat o sanatsal üretimle uğraşan emekçiler (terziden filmin oyuncusuna kadar) tarafından gerçekleştirilirdi. Bu komisyon film hakkında iyi ya da kötü her türlü eleştiri yapma hakkına sahipti. Film yapan herkes bu komisyonun eleştirilerine açık olmak zorundaydı.

Sovyetler Birliği’nde sinema kitlelerin genel ve siyasal eğitimini sağlamak amacıyla hizmet etmekteydi. Filmlerin içeriğini belirleyen de bu ihtiyaçlardı.

Örneğin eğer bir aşk filmi çekilecekse, amacı aynı zamanda genç kuşaklara yeni ahlak ilişkileri konusunda açıklık getirmek olmalıydı. Kapitalizmin onlarca yılda yarattığı yabancılaşmış insan profilinin değişmesi elbette o kadar kolay olmayacaktı. Özellikle köylülüğü kolektif toplumsal, siyasal ve kültürel ilişkiler içine sokmak bu süreçlerin en zorlusuydu. Fakat tüm diğer

siyasal ve ekonomik tedbirlerin yanında kültür, temel önemde olan bu dönüşümün sağlanmasında etkin bir rol oynadı. Artık kültür, dolayısıyla sinema dar bir elitin elinde bir oyuncak (bu oyuncak kuşkusuz son derece etkili bir silahtı) değildi. Onun toplumsal bir perspektifi vardı. Komünist insanı yaratmak...

Bu bakışla ortaya konulan bir sinema eserinin ikinci bir temel perspektifi de olmalıydı. Komünizmin sineması... Bu sinema eskisini bütün yönleriyle aşabilmeliydi.

Sovyetler Birliği’nde toplumsal emeğin ürünü haline gelen sinema, bu değişimi kısa zamanda teknik ve teorik alanda da ortaya koydu. Dünyadaki ilk sinema okulu kuruldu. Bu sinemanın çok yönlü değişiminin ilk habercisiydi. Genç kuşak devrimci sinemacılar yeni kuramlar geliştirdiler. Teknolojik yönden üstünlükler taşıyan 21. yüzyıl sineması bile bugün hala Sovyet film kuramcılarını pek çok

yönden aşamamıştır. Bunu koşullandıran en önemli etken, sosyalist ideolojinin bireyler üzerindeki çok yönlü geliştirici etkisidir. Engels bundan onlarca yıl önce aydınlanma dönemi bilim adamlarını anlatırken, o dönemin insanların en önemli özelliğini çok yönlü olmaları olarak belirtir. Ve Sovyetler Birliği’nde o dönemin insanları da tıpkı aydınlanma dönemi insanları gibi çok yönlüydüler. Bu da onlara geniş bir yaratıcılık alanı açıyordu. Mesela Eisenstein mühendislik eğitimi almış, yıllarca tiyatroyla uğraşmış bir insandı. Ve bu iki alandaki bilgilerini sinemaya aktardı.

Her toplumsal değişim kendini üstyapı kurumlarında da ortaya koyar. Yaşanan Ekim Devrimi gibi tarihsel önemde büyük bir olaya, bunun etkileri elbette çok yaygın ve köklü olacaktır. Nitekim böyle de oldu, toplumdan koparılmış sinemanın yerini toplum içinden doğan ve tüm imkansızlıklara rağmen topluma dönen sinema aldı. Salt sinema değil, tüm kültürel-sanatsal etkinlik bu devrimci perspektifle toplumsal gelişmenin hizmetine sunuldu. Sanat komünist toplumun inşa sürecinin bir parçası haline geldi.

A. Seher

Yıldönümünde Parti'ye övgü

Yaşamı güzel kılmak mücadelesinde en büyük görev, bu iddiayı taşıyan bir yapıya ve o yapının ferdine düşmektir. Nazım'ın da dediği gibi, “yapıyı yükseltmek, yapıcılara düşmektir.”

Daha önceden bir yoldaşın yazıp söylediklerinin, öylesine söylenen sözler olmadığı bilinciyle, yeni bir parti yılında tekrar herkesle paylaşmak istedik:

* Parti, işçi ve emekçi kitlelerin kendi sınıf güçlerini görüp anlamaya başlamasıdır.

* Parti söke söke kazanılan bir hakkın bayram halayıdır.

* Parti, maden ocaklarında yakılan bir ağıttır.

* Parti, militan bir direniş çadırıdır.

* Parti, her yaştan, her cinsten, her ırktan ve her mezhepten işçi ve emekçilerin sosyalizme yeniden ve daha çok sevdalanmasıdır.

* Parti, randevusuna “5” dakika geciken bir komünistin yüzünün nar gibi kızardığı andır.

* Parti, pratikle birlikte, zihinlerinde nasıl özgürce disipline edilebileceğinin anlaşılmasını ve başarılmasını sağlayan güçtür.

* Parti, yeni bir komünist enternasyonal dünya yangınının habercisidir.

* Parti, proletaryanın tarihsel bilinci ve hafızasıdır.

* Parti, sermaye devletinin bir üst düzey yöneticisinin “çok gizli” ibareli defterine, “Komünist İşçi Partisi; işçi sınıfı ve fabrikalar içinde illegal temelde örgütlenir; işçi sınıfının öncülüğünde ezilen yığınların devrimci silahlı ayaklanması yoluyla sermaye iktidarının yıkılmasını ve yerine sosyalist işçi-emekçi iktidarının kurulmasını hedefler; sermaye düzeni ve iktidarıyla uzlaşmaz bir sınıf mücadelesi çizgisini temsil eder; düzen içinde ehlileştirilmesi mümkün değildir, dikkat çok tehlikeli!..” notunu eklemesi ve altını kalın çizgi ile çizmesidir.

* Parti, “diren Kürt halkı, Türkiye proletaryası ayağa kalkıyor” sözünü gerçek kılmanın yegane karşılığıdır.

* Parti, sömürgeciliğin, faşizmin ve her türden gericiğin ölüm çanıdır.

* Parti, reformizmin siyasal panzehiridir.

* Parti, “bunlar sınıf dışı, bunlara kanmayın, bunların amacı başka!” çukuruna düşenlerin bizzat sınıf bilinçli işçiler tarafından mahkum edilmeye başladığı andır.

* Parti, sosyalist lafazanların cahilliklerinin ve cesaretsizliklerinin yüzlerine daha güçlü vurulmasıdır.

* Parti, geriden gelenlerin, ayak sürüyenlerin, ileriye çıkmakta direnenlerin, dünyaya kendi dar grup çıkarları üzerinden bakanların, gitgide daha da gericileşmek zorunda kalacakları bir sıkışma dönemidir.

* Parti, davadan geriye düşenlerin kahr ve utanç anıdır.

* Parti, eğer yaşasalardı Marx'ın, Engels'in, Lenin'in “haydi yoldaşlar daha da ileri!” diye selamlayacakları tarihi bir kaçınılmazlık anıdır.

...

Evet, bu sözler üzerine başka ne denebilir bilemiyorum ama, kararlı, ısrarlı ve sabırlı devrimci bir çalışma yapılması gerektiği ortada.

Haydi yoldaşlar, tarihi önemde sorumluluklar bizi bekliyor!..

C. İnan

Krize ve savaşa karşı teşhir ve ajitasyon faaliyetleri...

Devrimci müdahaleyi güçlendirmenin zamanıdır

Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri, içinden geçtiğimiz süreçte görülmedik saldırılarla karşılaşılıyorlar ve en ağır faturaları ödüyorlar. Kapitalist sistemin yaşadığı ekonomik bunalımın dünya ölçüsünde emekçiler üzerindeki ağır tahribatı, kaçınılmaz olarak Türkiye'deki emekçileri ve gençliği de yaşıyor. Emperyalist savaşın başlamasıyla birlikte ülkenin emekçileri yeni yıkım saldırılarıyla karşı karşıya geliyorlar. Emperyalizmin ve Amerikancı iktidarın saldırılarına karşı ilk tepkiler yeni yeni ortaya koyuluyor.

Biz komünistler de bulunduğumuz alanlar üzerinden çalışmalarımızı güçlendirerek sürece müdahale etmeye çalışıyoruz. Sürekli bir biçimde afiş, bildiri, kuş vb. materyallerle emekçi semtlere ve fabrikalara seslenmeyi sürdürüyoruz. Savaşın ülkede sıcaklığına hissedildiği günlerden bu yana farklı materyallerle kitlelere sesleniyoruz. İlk planda Anadolu Yakası E-5'ine “Savaşa karşı direniş” ve “Emperyalist savaşa hayır” şiarlarının yazılı olduğu afişlerimizi astık. Aynı afişleri Gülsuyu, Aydos, Cambaztepe, Süluntepe, Sanayi Mahallesi vb. emekçi semtlere de yapıştırdık.

Afişin yapıldığı günlerde savaşın yıkımını teşhir eden bildirilerimizi aynı semtlere ve Kurtköy'de bulunan bir dizi fabrikaya ulaştırdık. Son haftalarda ise “Emperyalizm savaş demektir, Barış sosyalizmle gelecek”, “Yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği” ve “Amerikan askeri olmayacağız, Kahrolsun emperyalizm” yazılı afişlerimizi yine E-5 üzerine ve semtlere yapıştırdık. Yine emperyalist savaş teşhir eden ve emekçileri mücadeleye çağıran *Kızıl Bayrak* imzalı farklı bir bildirimizi emekçi semtlere ve ABB, Madital Tekstil, Adel Kalem, Lombardini, Kartal Belediyesi, Singer, Ceba vb. fabrikalara 8 bin adet dağıttık.

Bildirilerin dağıtıldığı günlerde DİSK ve KESK'in başlattığı Ankara yürüyüşünü Küçük Bakkalköy'den Kartal'a kadar izledik. Kartal'da düzenlenen eyleme yeni çıkarttığımız “9 Kasım'da Ankara'ya” başlığını taşıyan bildirilerimiz ve emperyalist savaş karşıtı şiarların yazılı olduğu kuşlarımızla müdahale ettik. Yine 9 Kasım'da Ankara'da gerçekleşecek olan mitinge çağrı yapan bildirilerimizi Kartal bölgesinde kurulu olan bir dizi fabrikaya ulaştırdık.

Faaliyetlerimiz sırasında devletin engellemeleriyle karşılaştık. Fakat faaliyetimiz duraksamadı. Materyal dağıtımlarımız son çıkan afişlerimiz ve bildirilerimizle devam ediyor. Sınıf ve kitle hareketine devrimci müdahalenin olanakları hayli artmıştır. Materyallerle müdahale kuşkusuz toplam müdahalenin yalnızca bir parçası, fakat önemli bir parçasıdır. Daha önemli ve sonuç verici olanı ise, işçi ve emekçilerin özellikle öncü kesimleri ile somut bağlar kurup onları örgütlü mücadeleye yönlendirebilmektir. Komünistlerin yoğunlaşmakta olduğu güncel hedef budur.

Anadolu yakasından komünistler

9 Kasım ışığında sınıf hareketi

DİSK ve KESK'in düzenlediği “işsizliğe, yoksulluğa ve savaşa karşı küresel eşitlik adalet ve barış” için Ankara yürüyüşü, 5 Kasım'da ülke genelinde beş ayrı koldan başlayıp 9 Kasım'da Ankara'da yapılan mitingle noktalandı. Bununla ilgili *Kızıl Bayrak*'ta çeşitli değerlendirmeler yapıldı. Sınıf bilinçli bir işçi olarak, bu değerlendirmeleri tekrarlamadan, önemli gördüğüm bazı yönlerini ele almaya çalışacağım.

Emek Platformu bileşenlerinden DİSK ve KESK'e bu kararı aldırma etkili olan, tabanda biriken öfke ve mücadele isteğidir. Özellikle son bir yıl içinde, yaşanmakta olan krizin ağır faturasını ödemiştir işçi ve emekçiler. Son yirmi yıldır döne döne istikrar programı uygulayan sermaye devleti, özellikle son iki yıldır işçi ve emekçilere adeta kan kusturmuştur. Şimdi de buna emperyalist savaşın faturası eklendi. Bu bir yıl içinde görülmedik düzeyde hak gasplarına, örgütsüzleştirmeye, işten atmalara karşı hiçbir sendika konfederasyonunun çıtı çıkmadı. Hatta durumu makul karşılayıp pek çok haktan (grev, toplu sözleşme, hak arama eylemleri) feragat etme yoluna gittiler. Bütün bu süreçte EP'nin 14 Nisan dışında genel eylemi olmamıştır.

Hatırlarsak, bundan bir süre önce devlet katında “sosyal patlama” tartışılıyordu. Buna karış önlemleri kararlaştırmak üzere konuyu peş peşe MGK gündemlerine almışlardı. Hemen ardından TÜSİAD ve TİSK'in istemleri doğrultusunda sendika başkanlarıyla birbiri ardına görüşmeler yapılmıştır. 2002 bütçesi hükümet tarafından açıklandı. İlk elden bunun öncekinden daha ağır olduğunun sinyalleri veriliyor.

Sınıf cephesinde bunlara karşı zaten biriken bir tepki var, mücadele isteği de gelişmekte. 4 Kasım İzmit mitinginde de görüldüğü gibi eylemin haklılığına duyulan ilgi ayrıca bunların çok geç kalındığı ve yetersiz olduğu, devamının gelmesi gerektiği üzerine düşünceler yaygındı işçiler arasında.

Ankara'ya yürüyüş kollarına bakıldığında, karşılamalarda işçi ağırlıklı bir ilgi mevcut. Bunun yanında çiftçiler, öğrenciler vb. kesimlerde vardı. Taleplerin ortaklaşması, aynı zamanda krizin faturası geniş kesimleri mücadele alanlarında birleştirmiştir.

9 Kasım'daki mitingde bir gözlemci şunu söylemişti: “*Önceden işçiler mitinglerde ve eylemlerde alana gittikten sonra ya dağılır, ya da konuşmaları dinlemezdi. Bunda dağınıklık olmadı, kitle yorgunluğuna rağmen hep ayaktaydı.*”

Başka göstergeler de sınıfın mücadele etme isteğinin geliştiğini bunun örgütlü bir kanala akıtılmasının her zamankinden çok önemli olduğunu gösteriyor. Ve bir kez daha taban örgütlülüğünün ve inisiyatifinin önemini gösteriyor.

H. Eren

Türkiye’de SSK manzaraları

İşçi ve emekçilerin yararlanabildiği tek sağlık kuruluşu olan SSK’nın durumu yıllardır içler acısıdır. Zarar ediyor vb. gerekçelerle özelleştirmesinin önünü açanlar buna göre de kılıf hazırlıyorlar.

Bir kere işçi ve emekçiler SSK’ya prim olarak her ay maaşlarının belli bir tutarı kadar prim ödüyorlar. Hastalandığınızda ya da bir hastanızı götürdüğünüzde karşılaştığınız muamele ve uygulamayla bunu daha iyi görüyorsunuz.

Birkaç ay öncesine kadar kuyruk oluşturarak oluşan sıralar, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Yaşar Okuyan’ın öve öve bitiremediği reform tasarılarıyla randevu sistemine geçti. Şimdiki sistemde gideceğiniz bölümden sıra no’su alıp öyle giriyorsunuz. Hastaneyi hergün o kadar kişi arıyor ki ancak üç dört gün içinde numara alabiliyorsunuz.

Mesela muayene olacağınız bölümden tahlile veya röntgene gönderdiler. Onları yaptırıp tekrar geldiğinizde numara olmadığı için saatlerce bekliyorsunuz. Doktorlar boş boş oturduğu halde, sizin gibi sonuçları gösterecek olanlara bakmıyor, oturup zaman dolduruyor. Çünkü sistem öyle ve doktorlar sadece onlara söyleneni uyguluyorlar. Ayrıca bir muayene ve (tahlil, rapor veya röntgen vs.) durumlar olursa siz hastaneye günlerce gidip geliyorsunuz. Genel anlamda da sürünüyorsunuz.

Bir de bunun yanında sıra karmaşası yüzünden tartışmalar çıkar sık sık. Tartışmalar bazen alevlenir insanlar içlerinde bastırdıkları öfkeyi birbirinden çıkarırlar. Ortam buna açık olduğu için, ikili ya da genişleyen gruplu sohbetler olur.

Bunlardan tanık olduğum bir tanesinden sözetmek istiyorum. Yine sıra tartışması mevzusu...

Doktorlar numarası gelmeyi almayacaklarını söylüyor, ama insanlar gene de kapının önüne dolmuşlar. Aradan biri konuşuyor; düzenli bir sıra oluşturalım, illa ki birilerinin bizi yönetmesi mi gerekiyor. Buna başka biri ekliyor; hani sürü gibi derler ya, aynen öyle. Vergiden, zamdan, yoksulluktan, herkes kendi sorunundan devam ediyor sohbete. O zamana kadar fikrini belirtmeyen Kürt kökenli bir vatandaş; işçinin memurun sırtına biniliyor ve sokağa hakkını aramaya çıkan 500 kişinin karşısına hemen 6 bin polisi, jandarmayı yığıyorlar, diyor. Başka biri, Yaşar Okuyan’a lanetler yağdırıyor. Kimileri ise doktorları haklı buluyor ve çok sabırlı görüyor.

Ama bu sıra tartışmalarına rağmen emekçiler aralarında güzel bağlar yakalıyorlar. Mesela yaşlılara veya çocuklu olanlara, engellilere vb. öncelik tanıyorlar.

Sonuçta Türkiye’de hemen her kurumda yaşanan keyfi uygulamalar ve kuralsızlık, sağlık sisteminde de kendini gösteriyor. Paran kadar sağlık mantığıyla kalitesiz hizmetin yanında yanlış tedavi yöntemleri bunu gösteriyor. Bu gidişat ve sistem sadece SSK’yı primleriyle vareden işçi ve emekçiler tarafından değiştirilir. Artık yakınmaları bir kenara atıp daha gerçekçi davranmalı, SSK’ya sahip çıkmalıyız.

Kızıl Bayrak okuru bir işçi/İstanbul

Öncü işçiler örgütlü ve bilinçli olmalıdır!

Merhaba... Sizlerle daha önce çalışmış olduğum fabrikadaki deneyimimi *Kızıl Bayrak* üzerinden paylaşmak istedim.

Çalıştığım fabrika zımpara üzerine üretim yapıyordu. Fabrikada yaklaşık 25-30 işçi çalışıyordu. Çalışanların çoğunluğunu ise genç işçiler oluşturmaktaydı.

Zımpara üretiminde kullanılan ham maddeler önlem almadan kullanıldığında, insan sağlığı üzerinde olumsuz etkilere neden oluyor. Üretimde kullanılan kostik maddesinin sıcak su ile karışımından oluşan buharın, koruyucu önlem alınmadığında, direk temas halinde bulunan işçiler tarafından solunması ilik kanserine ve vücuttaki organlarda ağır tahribata neden olmakta. Ayrıca diğer bölümlerde çalışan arkadaşlar yoğun toz içerisinde çalışmalarına karşın hiçbir önlem alınmıyor.

Zam dönemi geldiğinde patron (birkaç hafta öncesinde teslim edilmesi gereken malların sabaha kadar mesaiye kalınıp yetiştirilmesi ve çıkan malların ithalatçı firma tarafından beğenilmesi sonucunda) ücretlerin daha da iyileştirileceğini söylemişti. Zam dönemi gelince, patron söz vermiş olduğu zammı yapmadı. Bunun üzerine fabrikadaki arkadaşlarla kendiliğinden gelişen bir hareketle işbaşı yapmadan fabrika önünde oturma eylemine başladık. Fabrika müdürü (kendisinin eski solculardan olduğunu söyleyip dururdu), bizleri tek tek çağırıp görüşmek istediğini belirtti. Bizlerse görüşülecekse toplu halde görüşülmesi gerektiğini, çünkü bunun hepimizin sorunu olduğunu belirttik. Daha sonra muhasebe müdürü gelerek patronla görüşeceğini, ancak olumlu bir şey olacağını sanmadığını ve hepimizin işbaşı yapmamız gerektiğini söyledi. Biz de patronla görüşme isteğimizi belirttik ve bunun üzerine patron geldi.

Patrona söz vermiş olduğu ücretlere yapacağı zammı hatırlatınca, daha fazla bir şey yapamayacağını söyledi ve gitti. Bunun üzerine biz de toplu halde fabrikanın mutfağına geçerek oturup beklemeye başladık. Patron elinde kağıtlarla tekrar yanımıza geldi ve eğer işbaşı yapmayacaksak elindeki kağıtları imzalamamız gerektiğini söyledi.

Arkadaşlarla bunları imzalamamamız gerektiğini konuştuksak da, üç işçi dışında diğer arkadaşlar kağıtları imzaladılar. Bunun üzerine arkadaşlara fabrikadan akşam ayrılmamamız gerektiğini belirttik, ancak kabul edilmeyince toplu bir şekilde ayrıldık.

Sabahleyin paralarımızı almak için fabrika önüne geldiğimizde, patronun güvenlik güçlerine grev yapıyorlar diye haber verdiğini öğrendik. Bizi fabrikanın önüne almadılar. Ve tazminatlarımızı vermeden sadece çalıştığımız ayın ücretini ödediler. Patron benim ve kağıtları imzalamayan iki arkadaş dışındaki işçileri teker teker odasına çağırarak, tekrar işe alma vaadiyle kendilerini kimin kışkırttığını öğrenmeye çalışıyordu.

Sonuç olarak, bizlerin bilinçsiz ve deneyimsiz olması, hareketin kendiliğinden gelişmesine yol açmış ve hiçbir kazanım elde edilemeden olay bitirilmiştir. Bu da bize gösteriyor ki, gelişen olaylara öncülük edebilmek ve kendiliğinden gelişecek olaylara yön verebilmek, ancak örgütlü ve bilinçli öncü işçiler haline gelmemizle sağlıklı bir sonuca ulaşır.

İşten çıkarılan arkadaşlarla karşılaştığımızda (aradan sekiz ay gibi bir zaman geçmişti ve hala işsizdiler), işten çıkarılmalarına rağmen birlikte dayanışma içerisinde olmalarından ve bütün işçilerin birlikte hareket etmelerinden dolayı mutlu olduklarını söylüyorlardı.

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

AOSB’den bir işçi/İzmir

Parti programımız yol gösteriyor

Bizler Nürnberg bölgesinde bir grup işçi ile partimizin 3. kuruluş yıldönümünü konu alan bir toplantı yaptık. Parti programımızın ilk bölümünü okuyup tartıştık. Partinin öngörülerinin pratikte doğrulandığı, savaş ve emperyalizmle ilgili bölümlere kısa vurgular yapılarak anlatıldı. Parti her politik gelişmeyi programına dayandırıp açıklıyor ve bunu işçi ve emekçilere propaganda ediyorsa, bu programımızın hayat bulması demektir. Biz hiçbir yayın organında hiçbir partinin, kendi programlarına dayanarak, politika saptadıklarına tanık olmadık henüz. Daha doğrusu birilerinin programı varmış yokmuş, onu da bilmiyoruz. TKİP’nin programının ilanının diğer bütün programların geçersiz olduğu anlamına geldiğini pratik hayat bize gösterdi.

Toplantımızdan sonra savaşla ilgili materyallerimizi alıp pratik çalışmaya yöneldik. Emperyalist savaşa karşı 1000 adet duvar pulumuzu tükettik. Bildiri ve yayınlarımızın dağıtımını aralıksız sürdürüyoruz.

Partiyi kazandık partiyle kazanacağız!

Nürnberg’den TKİP taraftarları

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/510
Konak/**İZMİR** Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/**ANKARA** Tel-Fax: (0312) 230 11 80

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 **ADANA** Tel: 0 (322) 363 28 78

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat:3/45 **KAYSERİ** Tel-fax:0 (352) 232 66 71

Aşıkpaşa Mahallesi 8. Sokak Hacı Nazire Apartmanı
No: 1 **KİRŞEHİR** Tel: 0 (386) 214 08 05

Hürriyet Cad. Namık Kemal Sok. Kaçar İşhanı
Kat: 3 No: 3 **ANTAKYA**

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık **Yurt içi** **12.500 000 TL** **Yurt dışı** **200 DM**
1 Yıllık **Yurt içi** **25 000 000 TL** **Yurt dışı** **400 DM**

Vural Uzal adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 93937
* DM için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039

No’lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

Partiye övgü

İki tane gözün varsa senin,

Binlerce gözü var partinin.

Her yoldaşın bildiği kendi kenti,

Beş kıtanın beşini de biliyor parti.

Her yoldaşın bir vakti saati var,

Partinin ise Tarih saati.

Her yoldaşı yokedebilirler her an.

Parti ise yedi değil, binlerce can.

Yığınların öncüsü o çünkü

Ve o yönetiyor cengi

Gerçeğin bilinciyle işlenmiş olan

Başyapıtların kılinciyle.

Bertolt Brecht

